СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.25 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.25

РІК CV ПАРСИППАНІ, Н. Дж., П'ЯТНИЦЯ, 13 ЛИСТОПАДА 1998 ЧИСЛО 20 VOL. CV PARSIPPANY, N.J., NOVEMBER 13, 1998 No. 20

Українські селяни дочекалися звільнення від податку

Верховна Рада України звільнила українських сільсько-господарських виробників від податку на два роки, повідомила 5 листопада УНІАН.

Депутати ухвалили закон „Про фіксований сільськогосподарський податок", запровадивши одночасно мораторій на цей податок на період від 1 січня 1999 року до 1 січня 2001 року. Як сказано у законі, мета мораторію — стабілізувати сільськогосподарське виробництво.

Законопроєкт вніс на розгляд парляменту Президент Леонід Кучма, а доопрацював його Комітет ВР з питань аграрної політики та земельних відносин. У президентському проєкті передбачалося запровадити фіксований сільськогосподарський податок від 1 січня 1999 року до 1 січня 2004 року без мораторію на його стягнення.

Згідно із законом, фіксований податок вводиться замість податку на прибуток підприємств; податку за землю; комунального податку; стягнення до Чорнобильського фонду; до Фонду Соціяльного Страхування; Пенсійного та Державного Інноваційного Фонду. Відповідно до закону, платниками фіксованого податку є сільськогосподарські підприємства різних

(Закінчення на стор. 6)

ПОВІДОМЛЕННЯ
про стихійне лихо в Україні

5 листопада ц. р. у Закарпатській області України розпочалася повінь, яка призвела до трагічної загибелі дев'яти осіб (з них двоє дітей). Під водою опинилася територія, на якій проживає понад 300 тисяч громадян, затоплено 6754 будинки у 118 населених пунтах, повністю зруйновано 795 будинків та 20 мостів. Пошкоджено 174 кілометрів дамб та 39 кілометрів доріг. Із затоплених районів тимчасово відселено вже 24,340 жителів. Майже 63 тисячі потерпілих пройшли медичний огляд, серед них виявлено понад 3 тисячі хворих з діягнозом переохолодження.

У зв'язку з повінню Міністерство закордонних справ України здійснює кроки по залученню міжнародної допомоги постраждалим від стихійного лиха. Зокрема, міністер закордонних справ України Борис Тарасюк звернувся з особистим листом до Генерального Секретаря ООН Кофі Ананна з проханням сприяти у виділенні допомоги ООН реґіонам України, які постраждали від повені. Б. Тарасюк направив також особисті листи голові Європейської Комісії Жаку Сантеру та голові Ради Міністрів Европейського Союзу, міністру закордонних справ Австрії Вольфгану Шюсселю з проханням про надання підтримки потерпілим в Україні. В міністерстві закордонних справ України створено оперативний штаб, який координуватиме зусилля по залученню міжнародної гуманітарної допомоги потерпілим від повені. На місці події працює міжвідомча робоча комісія на чолі з міністром з надзвичайних ситуацій України Валерієм Кальченком.

Просили б усіх тих, кому небайдуже горе українців, котрі постраждали від повені, надати посильну допомогу для ліквідації наслідків стихійного лиха.

Повідомляємо рахунки, на які приймаються кошти на допомогу потерпілим від наслідків стихійного лиха:

— Закарпатський обласний благодійний фонд „Надія", р/р2600930012623;

— Укрсоцбанк м. Ужгород, МФО 312011, код 20433221; валютний рахунок:2600330032623;

— Укрсоцбанк м. Ужгород, МФО 312011, код 20433221;

— Закарпатська обласна організація товариства Червоного Хреста України, р/р 32302308701, Національний банк України м. Ужгород, МФО 312152, код 02940183.

Посольство України в ЗСА
10 листопада 1998 року

Вибори в Америці: демократи здивували самі себе

Висліди голосування в американських виборах минулого тижня були несподіванкою для обох політичних партій країни. Для республіканців — неочікуваним розчаруванням, а для демократів — непередбаченим успіхом. Республіканці хоч і не зазнали значних втрат, все ж таки не здобули бажаних додаткових п'ять місць в Сенаті, щоб мати силу уневажнювати президентські вето, а у Палаті Репрезентантів (незважаючи на втрату кількох місць) дальше залишились більшістю. Демократи, сподіваючись можливих неуспіхів у виборах з уваги на скандальні потягнення Президента, були таки здивовані вислідами виборів.

В основному обидві партії у своїх передвиборчих підрахунках припустилися помилок. Нют Ґінґріч, спікер Палати Репрезентантів, і деякі республіканці сподівалися, що вибори стануть публічним виявом обурення проти поведінки Президента Билла Клінтона і тим самим підтримають заходи щодо його засудження. Натомість висліди виборів недвозначно дали до зрозуміння, що народ не зацікавлений дальшою витратою часу та гроша на розгляд президентського скандалу та вимагає якнайшвидшого полагодження і закінчення цієї справи.

Н. Ґінґріч повідомив, що не кандидуватиме на спікера

За неуспіх Республіканської партії у цих виборах найбільшу ціну довелося таки заплатити Нютові Ґінґрічові, спікерові Палати Репрезентантів, аранжерові республіканського переобрання Конґресу в 1994 році та керівникові цьогорічних намагань політичного знищення Президента Билла Клінтона. Усвідомивши, що саме його заходи

(Закінчення на стор. 6)

Відбулося перше засідання новообраної Контрольної Комісії УНСоюзу

Від 4 до 6 листопада ц.р. новообрана на минулій, 34-й Конвенції Контрольна Комісія відбула свою першу контролю і засідання в Головній Канцелярії Українського Народного Союзу в Парсиппані, Н.Дж.В суботу і неділю, 7—8 листопада, контролери взяли участь у спеціяльних нарадах Головного Уряду, що проходили на Союзівці. Про перебіг нарад і питання, які на них обговорювалися, буде надруковано в наступному числі газети.

На знимці: в центрі Василь Пастушок — голова Контрольної Комісії, праворуч заступник голови Степан Гавриш і секретар Олександер Серафин. Ліворуч члени Ярослав Завійський і Мирон Ґрох.

Фото Р. Гадзевич,"Ukrainian Weekly"

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Офіцер СБУ допомагав нелегальним мігрантам

Київ (Р.Р.). — За повідомленням київських засобів масової інформації, військовий прокурор Львівського гарнізону підполковник Олег Мішкуров підписав постанову на взяття під варту майора центрального апарату Служби Безпеки України Валерія Шовковнікова.

Офіцера СБУ запідозрили у сприянні нелегальним мігрантам після того, як львівські працівники державної автоінспекції 26-го липня зупинили керований ним мікроавтобус "Фольксваген", який рухався вбік державного кордону. Майор СБУ бадьоро показав службове посвідчення, але на бажання міліціянтів оглянути мікроавтобус дуже обурився і запротестував. Та міліціянтів це не спинило. В салоні мікроавтобуса виявилося 22 нелегальних мігранти із Шрі-Ланки і Бангладеш. Міліціянти викликали прикордонників, які затримали майора В. Шовковнікова.

У цій справі розпочато слідство. За словами А.Сахна, в майора Шовковнікова під час обшуку знайшли кілька десятків тисяч долярів.

Шахтарі „поховали" вугільну промисловість

КИЇВ (УНІАН). — 4 листопада понад тисячу гірників у Києві взяли участь в акції протесту, яку самі вони назвали „похоронами вугільної промисловости".

Шахтарі пройшли Хрещатиком від Міністерства Вугільної Промисловости до Верховної Ради України, куди передали свої вимоги.

За словами голови Незалежної Профспілки Гірників України (НПГУ) Михайла Волинця, в акції беруть участь гірники з шести вугільних реґіонів країни. Крім того, М. Волинець зазначив, що коли вимоги шахтарів не буде задоволено, з 15 листопада відбудеться другий етап акції протесту.

Шахтарі вимагають від уряду й парляменту „навести порядок" у виплаті поточної платні (борг гірникам у серпні 1998 р. становив 47 млн. гривень, у вересні — 107 млн. гривень), офіційно визнати всі борги — за 10 місяців вони становили 2.3 блн. гривень. Як вважають гірники, для підняття з руїн вугільної галузі бюджетне фінансування на 1999 рік має бути не менше як 55 блн. гривень (попередньо проєктом бюджету передбачено 1 блн. 621 млн. гривень).

Призначено нового прес-секретаря Президента

КИЇВ (УНІАН). — Розпорядженням Леоніда Кучми прес-секретарем Президента України призначено Олександра Мартиненка, який перед тим був президентом інформаційного агентства „Інтерфакс-Україна" і заступником голови Адміністрації Президента. Пресслужба Президента повідомила, що Л.Кучма звільнив Олександра Майданника з посади пресового секретаря Президента України у зв'язку з призначенням його заступником міністра закордонних справ України.

Вільної економочної зони так і не створили

ОДЕСА. — Місцеві політики, які виступали за створення в Одесі вільної економічної зони (ВЕЗ), заробили на цьому добрий політичний капітал. Та справа створення економічної зони з місця не зрушилася. Згідно з ухваленим рішенням, в Одесі передбачається створити цілих п'ять економічних зон: в Одеському порту, в Іллічівському, поблизу Григорівського лиману, Ізмаїльську та Ренійську зони. Проєкт Ренійської ВЕЗ включає не лише Ренійський порт на Дунаї, але і молдавський порт Джурджулешти та Румунський Галац. Та ні в одному з українських законів не передбачено створення міжнародних вільних економічних зон. Не передбачено їх і в Молдові та Румунії. Отож досягнені рік тому ізмаїльські домовлення залишаються лише політичним рішенням. Щодо внутріукраїнських ВЕЗ, то для їх створення необхідно пройти довгий шлях погодження у 12 інстанціях та міністерствах. Тому одесити все частіше виступають за полегшення процедури оформлення документів та надання пільгових умов для створення ВЕЗ в реґіоні. Загалом же в Україні плянується створити 19 ВЕЗ.

Депутат критикує Президента

КИЇВ (УНІАН). — Депутат Верховної Ради Сергій Терьохін вважає, що Президент Леонід Кучма запроваджує в Україні „південнокорейський варіянт" державного управління. У ході конференції „Українські реформи: сподівання та уроки", яка відбулася 9 листопада, він сказав, що лише перші півроку після приходу до влади Л.Кучма справді робив реальні кроки в здійсненні адміністративної реформи. За словами С.Терьохіна, за період управління державою Л.Кучма „монополізував металюрґійну галузь, транзит підакцизних товарів, ґазовий ринок". Депутат також вважає, що нині в Україні діє „радянська система бюджету", ознакою якої є „занадто високий рівень втручання держави в бізнесову діяльність".

На Луганщині зростає видобуток вугілля

ЛУГАНЩИНА (УНІАН). — Після того, як на шахти Луганщини почали повертатися українські гірники, які їздили на заробітки до Росії, видобуток вугілля в області значно зріс. На копальнях підприємства „Свердловантрацит", на які повернулося понад 500 шахтарів, видобуток щомісяця зростає на 5-6 відс. Порівняно з відповідним періодом минулого року на сьогодні гірники видобули вугілля у півтора раза більше.

Розроблено програму захисту журналістів

СИМФЕРОПІЛЬ (УНІАН). — У місті випрацьовано програму, яка має надавати журналістам юридичну допомогу під час судових процесів проти них. Директор програми Мері Місьо сказала, що ідея такої програми виникла в зв'язку із ситуацією, що склалася в Україні стосовно засобів масової інформації (ЗМІ). М.Місьо підкреслила, що основною метою програми, яка має назву „Айрекс-Промедія", є надання всілякої допомоги журналістам, „котрі мають бажання працювати професійно й етично". Програма передбачає також консультації з проблем, пов'язаних з виконанням професійних обов'язків. Представники ЗМІ можуть звертатися до „Айрекс-Промедія" за попередньою оцінкою своїх матеріялів на предмет можливости правових наслідків.

Відкрито інтернетну сторінку Є. Марчука

КИЇВ (УНІАР). — 9 листопада відбулася презентація інтернетної сторінки народного депутата України Євгена Марчука. Ідея створення сторінки з'явилася ще півроки тому, але повне її втілення (ідеологічна основа, дизайн тощо) потребувало певного часу, сказав Є. Марчук, який є кандидатом на Президента України. За його словами, інформація на його сторінці розміщується за двома критеріями: чітке і зрозуміле донесення його позиції щодо подій в Україні, а також репутація України у світі. Сайт містить у собі біографічні дані, публікації Є. Марчука в засобах масової інформації, публікації про нього та розділ новин російською, українською та англійською мовами. Перебачено також і зворотній зв'язок: на всі запитання та побажання Марчук обіцяє відповідати. Сайт поповнюватиметься щодва тижні, але в разі потреби буде поповнюватися частіше.

Допомагають школі

ЛЬВІВЩИНА. — У селі Мурованому, Пустомитівського району, селяни вирішили не надіятися на державу, економіка якої все ще не вибралася з кризи, а самі збирають гроші на завершення будівництва школи. По закінченні візьмуться за спорудження церкви. У Самбірському районі школі допомагає Церква. У Бродівському районі готують до зими школу самі учні та їхні батьки. Відмовилися від страйків і освітяни Івано-Франківщини, яким заборговано зарплатню за кілька місяців, а 19 відсотків шкіл потребують капітального ремонту. За працю взялися самі освітяни, обласна державна адміністрація лише допомогла з будівельними матеріялами та здійснювала контролю.

Виробники комп'ютерів подають надію

ХЕРСОН. — Близько тридцяти представників різних українських фірм, які виготовляють комп'ютери, привезли свою продукцію з Києва, Вінниці, Харкова, Симферополя на херсонську виставку "Комп'ютерний світ-98". Тут було представлено також інформаційні технології, програмне забезпечення, засоби виходу на міжнародну ситему "Інтернет". Відвідувачі ознайомилися також з виробами херсонської фірми "Інітекс". Фахівці відзначили, що напис "зроблено в Україні" покищо не дуже приваблює, але виставка засвідчила, що незабаром ситуація може змінитися і українські комп'ютери стануть привабливими навіть для японців.

ТІЛЬКИ ФАКТ

Станом на 1 вересня 1998 року державний борг України становив 10 блн. 243 млн. дол., з яких борг країнам СНД складав 2 блн. 389 млн., міжнародним фінансовим організаціям — 4 блн. 43 млн. дол., іншим офіційним кредиторам (Японії) — 115 млн дол.

◆

Сукупна кількість усіх кредитових ресурсів українських банків становить тепер 850 млн. гривень, повідомив прем'єр-міністер Валерій Пустовойтенко. За його словами, усі кредитові ресурси українських банків у липні 1998 року становили 3.5 блн. гривень.

◆

Станом на 9 листопада з 6,700 зареєстрованих обмінних пунктів валют в Україні працює 77.4 відс. Щодобовий обсяг руху валюти за останній тиждень в середньому становив: доляри — купівля 10.6 млн., продаж 11.1 млн.; німецькі марки — купівля 1.8 млн., продаж — 780 тис.

◆

Вартість харчового кошика у Симферополі станом на 7 - 8 листопада становила: на ринках — 68.22 гривені, у крамницях державної і кооперативної торгівлі — 78 гривень. Вартість харчового кошика на ринках Севастополя становила 69.15 гривені.

◆

Вінничина займає одне з останніх місць у формуванні доходної частини державного бюджету серед областей України. З початку року обсяги визначених надходжень в області було зменшено більш ніж на 30 млн. гривень. Сьогодні недобір до бюджету на Вінничині становить 117 млн. гривень.

◆

Станом на 1 жовтня 1998 року кількість населення України була 50.2 млн. осіб. За дев'ять місяців цього року скорочення населення становило понад 200 тисяч осіб. У порівнянні із відповідним періодом минулого року народжуваність в Україні скоротилась з 8.9 до 8.4 немовляти на 1000 жителів. Разом з тим знизився рівень смертности з 14.8 до 14.2 осіб на 1000 жителів.

◆

Фахівці Харківського Автодорожного Університету випрацювали пристрій, який дозволяє значно знизити токсичність відпрацьованих автомобільних ґазів. При цьому досягається також економія палива і сповільнюється зношення самого двигуна.

Прем'єр-міністер Валерій Пустовойтенко заперечив можливість висунення Народно-Демократичною Партією його кандидатури на виборах Президента України в 1999 році.

◆

Мешканець Львова, голова Союзу Монархістів України граф Орест Карелін-Романишин проголосив себе королем України. Про це він повідомив Адміністрацію Президента України, Міністерство Юстиції, керівників українських Церков та Папу Римського. Свою заяву Карелін-Романишин мотивував тим, що був реґентом в Україні попереднього короля Олелька II до його смерти 1994 році в Іспанії.

◆

Мешканець Луцька, 11-річний Сергій Ковальчук став чемпіоном України з картинга. Двигуни до його картинги виготовив батько, Ігор Ковальчук, який очолює обласну федерацію картингового спорту. Раніше він і сам перемагав і був чемпіоном України, навіть після поранення на війні в Афганістані та ампутації ноги.

ТЕМА ТИЖНЯ

СТИХІЙНЕ ЛИХО НА ЗАКАРПАТТІ: загинули люди

Станом на понеділок, 9 листопада, 8 осіб, з них двоє дітей віком 12 та 17 років, загинули в Закарпатській області внаслідок стихії. У Міністерстві з питань надзвичайних ситуацій. Госпіталізовано 261 потерпілого, з них 178 з діагнозом ... реохолодження. Сит... патті залишається ... тягом доби спостері... підйом води в рі... шаються 67... них пун... 795 буди... жи... мо... ван... прой... вияв... За... чання... — 46 ... газопо... тах. Пе... ними пу... Трива... роботи т... водяться... відновлю... боти щодо... селених пу... До робіт за... 689 одиниць... Міністерстві... ситуацій Укр... ординації дій... стихійного ли... довжує працю... боча комісія ... МінНС Ук... Кальченком.

Л. КУЧМА ДАВ ДОРУЧЕННЯ ЩОДО ЛІКВІДАЦІЇ НАСЛІДКІВ ПОВЕ...

Амбасадо... місію у З...

Вашінгтон (Ростис... Цими днями амбасад... Юрій Щербак працю... щальних промов". Це ... жартував з себе, вист... щальному прийнятті в ... ни 5 листопада.

Протягом чотирьох ро... — „щасливих чотирьох р... сам визнав, лікар, письм... тик і дипломат Юрій Щерб... тут багато добрих друзі... прийшов час з ними проща...

На офіційному прощальн... у Вашінґтоні 5 листопада, де... тей були такі чільні столичні... Ричард Морнігстар з Держа... партаменту, Джек Сігал з ... Дому, Збіґнєв Бжезинський — ... Центру стратегічних і міжна... студій, колишні амбасадори ЗСА ... єві Роман Попадюк і Вільям М... дипломати інших країн і предста... української діяспори, амбасадор ... бак зазначив, що він гордий з то... протягом його праці у Вашінґто... українсько-американських стосу... досягнуто цілий ряд здобутків, в тому числі „найбільший з них — стратегічне партнерство між Україною і ЗСА".

Виступаючи по-англійськи, він також згадав, що за чотири роки мав можливість „відвідати багато гарних місць у цій чудовій країні — від Каліфорнії до Нової Англії, від Тексасу до Ілліной, від Фльориди до Юти". А далі: „Ми завжди згадуватимемо Америку й американців, їхню гостинність і доброзичливість. Наше перебування у

АМЕРИКА І СВІТ

ЗСА плянують допомогти Росії

МОСКВА. — Американські офіційні чинники заявляють, що ЗСА мають в пляні забезп... Росію харчами, щоб ... лод і ... дол., але не зробить надто великої різниці в сумі 1.28 блн. дол., що їх на початку нового року ЗСА будуть винні ООН.

...лестинські радикали проти змін статуту

...МАСК, Сирія. — Тут у неділю ... листопада, провідники ради... ...х палестинських угруповань ...и, що посилюють свою ... щодо усунення з їхнього ста... ...аграфів, які заперечують ...аїля на існування, та вима... ...борів нового парляменту. ... згаданих пунктів було ... вимогою договору, під... ...минулого місяця у Вай ..., недалеко Вашінґтону, ... прем'єр-міністром Бе... ...танягу та головою Па... ...амоуправи Ясіром Ара... ... радикальні палестин... ...ки зазначили, що бой... будь-які збори Палес... ...прави щодо цих змін. ...ум, колишній спікер ... національної ради, ... Палестинська ви... ...ція та її статут пред... ...ь палестинського ...тія не має права їх ...сників збору були ...ичних угруповань ...вятої війни.

...орабель ...вернувся

...Л, Фла. — 7 ...й корабель ...евятиденних ...ериментів у ...х перешкод ... Залога із ...з найстар... ...ним Джо... ...ли після ...о управ... ...підження ...доброму ...орожі. ...епорте... ...рмації ...я при... ...абля, ...ґрунт ...нуло... ...бре. ...була ..., бо ...ати ...н-

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svo103@aol.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку-$30.00. Для членів УНСоюзу $40.00 річно, на півроку-$25.00. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Редакція застерігає за собою право при потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

І ми стоїмо перед виборами

Коли писалися ці рядки, у ЗСА відбувалися вибори, які, як завжди, означають боротьбу поміж республіканцями і демократами за місця у Сенаті і Палаті представників. Кому віддали перевагу мільйони американських громадян? На висліді цих виборів мусів би позначитися все ще голосний, хоча вже багато спокійніший сексуальний скандал, пов'язаний з ім'ям Президента ЗСА Билла Клінтона.

Головне, однак, питання — це кількість вибраних до законодавчих органів демократів і республіканців, чола яких ще не прохололи від гарячої передвиборчої кампанії.

Тим часом, ми, українська громада, також стоїмо перед недалекими вже виборами до найповажнішої в діяспорі організації — Світового Конгресу Українців. Його з'їзд заплановано на перший тиждень грудня — значить, менше місяця віддаляє нас від цієї дати.

Як знаємо із повідомлень нашої преси, на початку жовтня відбувся XIX з'їзд Конгресу Українців Канади у Вінніпегу, моттом якого було: „Громада — з'єднання візії з дійсністю". На з'їзді було 267 делегатів — це неабияка кількість. Отже, можна сподіватися, що на з'їзді Світового Конгресу Українців буде їх ще більше, якщо взяти до уваги, що там зберуться делегати з цілого світу. На світовий з'їзд приїздять делегати не лише із ЗСА та Канади, але Аргентини, Австралії, Бразилії, а також з Европи, передусім з України під проводом Івана Драча, голови Української Світової Координаційної Ради.

Можна надіятися, що сьомий з черги з'їзд СКУ, який проходитиме під кличем „Сильна діяспора — сильна нація", буде особливо важливий у сьогоднішньому загальному самовизначенні діяспори та її наставленні до України, а рішення, які мають бути там прийняті, матимуть вплив на весь наш народ.

При тому не можна забувати, що і ми маємо своїх „республіканців" та „демократів", які поділені ще на різні партії і партійки, й можна передбачити, що їхні представники на з'їзді СКУ будуть дбати не лише про силу діяспори чи України, але передусім про своє партійне середовище та намагатимуться зміцнити свій вплив на дальшу працю СКУ і на оганізоване життя діяспори.

СКУ, а в ньому зібрана сила діяспори, — це чинник, на який покладається велика частина українського народу, зокрема, коли йдеться про фінансову та моральну поміч. Отже, хто буде мати найбільший вплив на дальшу працю СКУ та на його рішення — це надзвичайно важливе питання, яке турбує активних українців діяспори та громадські й громадсько-політичні організації, які до сьогоднішнього дня працюють під давніми гаслами і за давніми переконаннями, дарма що багато із тих гасел сьогодні вже неактуальні і не мають значення у житті як діяспори, так і України.

Але бачимо з повідомлень про останні наради Президії СКУ, що питання обрання нового проводу може стояти, незважаючи на усі інші болючі та важливі проблеми, таки на першому місці.

Не менш поважним питанням буде відношення СКУ до Української Світової Координаційної Ради, що діє в Києві під проводом І. Драча, зокрема те, як буде в майбутньому розвиватися співпраця цих двох центральних організацій. Отже, і тут буде боротьба за провід і впливи. Значить, і у нас вируватимуть до початку грудня перевиборчі кампанії, і у нас змагатимуться, хто має більше рації, а хто — більше сили.

Але коли, після американських виборів, небагато може змінитися, бо й ніколи досі не мінялося — незалежно від того, хто переміг, демократи чи республіканці, ЗСА залишилися сильними, то в українських хоча і не дуже важливих, виборах лежатиме дуже багато на цих терезах.

ІНТЕРВ'Ю

„Шлях до чеснот важкий"

Зустріч з мистцем Богданом Сорокою в Українському Музеї в Ню Йорку наповнила мене спогадами давніх років ще довго перед тим, як ми засіли до розмови. Та ж його матір Катрусю Зарицьку та її батьків я ще добре пригадую з передвоєнних років у Львові. Катруся, що дружила з моєю тетою Даркою Бучацькою, була частим гостем в домі Федаків, а коли їх обох арештували як молодих членок ОУН у зв'язку із убивством польського міністра Б. Перацького, Катруся стала ще ближчою до нашої родини.

Але відтак життя пішло іншими шляхами, а шлях Катрусі не був легким, і ми добре про це знали. Як дивно склалося, що зустріч із сином Катрусі припала саме на тиждень, в якому у далекій Австралії перестало битися серце тети Дарки, її вірної подруги із далеких передвоєнних років!

Подружжя Сороків було сильно зв'язане в ОУН, як і Дарка з Романом Бучацьким. Катруся мала, однак, щастя, що хоч і в тюрмі, але народила сина, якого вона відтак довгі роки не бачила, перебуваючи в тюрмах і на засланні. До малого сина, що виховувався у Львові в родині дідів, ішли теплі, зворушливі листи з Мордовії, а зустріч з матір'ю прийшла аж коли Богданові було 32 роки.

Коли я зі зворушенням пригадую мистцеві, що знала добре його маму, він розповідає, як вона повернулася зі заслання до Львова і відразу знов перемінилася на елегантну жінку, як була „колись".

Нам, однак, треба довідатися про причину приїзду мистця до ЗСА та дещо про його дотеперішній мистецький шлях. І тут знову натрапляємо на спільних знайомих і спільні спомини. Коли Б. Сорока вияснює, що закінчив у Львові Інститут Прикладного і Декоративного Мистецтва, відразу запитую, чи знав він мого хресного сина Любарта і його батька Омеляна Ліщинського. Розуміється, що ці два мистці були добре йому знані. Батько — як учитель, а син — як товариш студій. Світ тісний...

— Скажіть, яка причина вашого приїзду, де поспішаєте, що у „неділеньку святую" мушу робити з вами інтерв'ю?

— В Америці я буду виставляти свою графіку, спершу в Ню Йорку, 15 листопада, а відтак в інших осередках, де живуть українці. Раніше, сім років тому, я побував в Канаді. Завтра їду до Рочестеру, де вчиться моя дочка на стипендії музичних студій.

— А як розвивалася ваша мистецька кар'єра в тих важких совєтських роках?

— Закінчивши інститут, я виконував мозаїку та розписи старих церков. Але від 1970 року мене зацікавила графіка та від того часу вже працюю в цій ділянці. Власне кажучи, все почалося з того, що в Бельгії у 1970 році видрукували книжку поезій Ігоря Калинця і мене просили її ілюструвати. Тоді я побачив нові образи, відкрив таку тему, як любов, і так мене це зацікавило, що я присвятив себе графіці. Я відкрив цікавий світ, якого не знав. До речі, та збірка Калинця коштувала мені дорого. Мене покликали на переслухання, що я без дозволу влади робив ілюстрації, і кільканадцять років нікуди не пускали. Але я так і не повернувся до живопису, а залишився вірний графіці та екслібрисові, яких зробив багато — до книжок І. Світличного, В. Стефаника, Р. Іваничука та інших.

— Розуміється, тепер виставляєте свою графіку по всіх усюдах?

— Так, мої персональні виставки були чотири рази у Львові, а крім того в Києві, Торонто, Едмонтоні, Мюнхені, Парижі, Лондоні, Філядельфії, а збірні — в Брюсселі, Берліні, Вроцлаві. Мої праці розсипані по всьому світі. Хочу додати, що отримав премію Міжнародного конкурсу екслібрису у Вільнюсі.

— Так, графіка Сороки загально відома, зокрема ваші фолкльорні речі та лінорити, що, здається, тепер будуть головною темою виставки. Скільки ви привезли праць і якого характеру?

— Я виставлятиму останні мої праці і надіюся їх тут продавати. Це нова серія „Емблеми і символи", в яких порушую загальнолюдські проблеми, але із українською інтерпретацією.

Б. Сорока передає мені дбайливо виданий каталог із репродукціями 24 ліноритів, і кожен із відповідним підписом чи інтерпретацією. На першому з них людина, яка тягнеться вгору на бібліотечній полиці, і підпис: „Шлях до чеснот є важкий". Як це правдиво і як властиве інтерпретації Богдана Сороки.

— Хто влаштовує вашу виставку в Українському Музеї?

— Організаторками є члени пластового куреня „Верховинки", це вони допомогли мені приїхати до Америки. Але, як завідувач катедрою промислової графіки Львівської Академії Мистецтв, я не можу довго перебувати поза Україною. Тому виставка в Ню Йорку триватиме лише до 29 листопада, інші будуть також короткі.

О. Кузьмович
Фото автора.

Розмова авторки допису із Б. Сорокою .

Сергій Руденко,
Київ

ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ УКРАЇНИ НАПЕРЕДОДНІ ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ ВИБОРІВ

У процесі вирішення одного із актуальних сьогодні питань — чию кандидатуру підтримувати? — між партійними провідниками виникають конфліктні ситуації та формуються внутрішньоопозиційні сили. Розколи у партіях, створення нових угруповань, „особливі позиції" окремих лідерів протягом останнього часу зачепили ледь не всі більш-менш впливові українські партії.

Для зручности детальнішої аналізи тенденцій, які відбуваються сьогодні у політичному житті України, поділимо найвпливовіші партії на три великі групи: ліві і лівоцентристські, праві і правоцентристські та центристські.

Ліві та лівоцентристські партії

Соціялістична та Селянська партії України

Чи не найгучніше політичне „розлучення" серед лівих протягом останнього часу сталося між Селянською та Соціялістичною партіями. Про непорозуміння між головою СПУ Олександром Морозом та СелПУ Сергієм Довганем у парляментських кулуарах почали говорити практично відразу ж після останніх виборів до Верховної Ради, на яких, до речі, дві партії складали єдиний бльок „За правду, за народ, за Україну!". Попри це, селяно-соціялістична фракція із назвою „Лівий центр" існувала у вищому законодавчому органі доволі довгий час — протягом п'яти місяців.

Довгоочікуване „розлучення" між соціялістами та „селянами" відбулося лише з початком нинішнього місяця. Передусім депутати з фракцій „Лівий центр" проголосували за виключення С. Довганя із своїх лав, а відтак лідер СелПУ оголосив про створення у Верховній Раді окремої фракції селян у складі 15-ти депутатів. Прикметно, що до нової фракції перейшло лише 4 із 12 членів СелПУ, які дотепер входили до „Лівого центру" (серед чотирьох, до речі, є голова Верховної Ради Олександер Ткаченко та екс-міністер економіки Віктор Суслов). Офіційною причиною розриву селян та соціялістів було названо пропрезидентське наставлення, якого дотримувався С. Довгань та його однодумці. Відомо, що лідер соціялістів О. Мороз вже оголосив про свій намір брати участь у президентських перегонах. Ця обставина, очевидно, не зовсім сподобалася його колегам з фракції „Лівий центр". Один з провідників Селянської партії — голова парляменту О. Ткаченко нині намагається демонструвати повну єдність думок з Л. Кучмою. Єдиним виходом у даному разі могло б стати (і сталося) відмежування підконтрольної Ткаченкові частини депутатів-селян від соціялістів. Власне, це одна з версій. Проте не слід відкидати амбіції самого О. Ткаченка і можливість його кандидування на президентських виборах. Хоча голова про це публічно й не говорив, не виключено, що він теж не проти позмагатися за найвищу посаду в державі. Відмежування від соціялістів не на ідейній основі може певним чином означати те, що „селяни" будуть підтримувати свого кандидата на виборах-99. І не виключено, що цим кандидатом буде О. Ткаченко.

Проґресивна Соціялістична партія України

ПСПУ, яка була створена у 1996 році двома колишніми членами Соціялістичної партії — Наталією Вітренко та Володимиром Марченком, у парляменті називають ще Партією Сприяння Президентові України (за абревіятурою). Про зв'язки Проґресивної Соціялістичної партії з Л. Кучмою говорять багато і особливо протягом останнього часу. Найпоширенішою є чутка, що на випадок резиґнації Валерія Пустовойтенка докторові економічних наук Н. Вітренко обіцяно крісло прем'єр-міністра. ПСПУ фактично сьогодні є партією двох осіб — Н. Вітренко та В. Марченка. Саме ця обставина нині спонукає членів парляментської фракції партії (за їхнім твердженням) покидати її лави. За останній час із фракції ПСПУ вийшло троє членів. І тепер Проґресивна Соціялістична Партія України, яка подолала чотиривідсотковий бар'єр на виборах до Верховної Ради, може залишитися без фракції. Не виключено, що посилення авторитарних мотивів у Марченка та Вітренко спонукатимуть й інших законодавців залишити фракцію цієї партії.

Нині про ПСПУ говорять багато. Однак більшість оглядачів сходиться на думці, що їй відведено розкольницьку ролю в лівому русі. Частково це підтверджується тим, що Н. Вітренко та В. Марченко називають свою партію „соціялістичною опозицією". Доволі вдало експлуатуючи ідею соціяльного захисту народних інтересів, ПСПУ має певний успіх в електорату. Цілком очевидно, що під час президентського маратону основний удар партії Вітренко-Марченко буде зроблено проти О. Мороза, якого вони називають соціялістом-ревізіоністом.

Комуністична партія України

У лавах Комуністичної партії (мабуть, у єдиній з українських партій) демонструється незвичайна єдність. Очевидно, що внутрішні конфлікти властиві й КПУ, однак дискусії всередині партії сьогодні не вихлюпуються назовні. Доволі жорстка дисципліна серед комуністів, які у складі нинішнього парляменту мають понад 100 місць, дозволяє їхньому керівникові Петрові Симоненкові втримувати монополію на провідництво в КПУ. Навіть попри те, що другий секретар Центрального комітету Комуністичної партії Адам Мартинюк обіймає доволі солідну посаду першого заступника голови Верховної Ради, його вплив у партії не є таким значним, як вплив Симоненка. Слід зауважити, що КПУ остаточно ще не визначилася щодо кандидатури, яку вона підтримуватиме на наступних президентських виборах. Це має визначити черговий з'їзд партії. Раніше представники лівих, у тому числі й комуністи, заявляли, що вони підтримуватимуть єдиного претендента від лівих на найвищий пост у державі. Очікувалося, що ним буде О. Мороз. Проте після висунення кандидатури останнього П. Симоненко на засіданні Політради КПУ заявив, що він дуже здивований тим, що соціялісти оголосили свого кандидата, не порадившись із комуністами. Це має свідчити про те, що КПУ має намір висунути власного кандидата. Можна припускати, що ним буде сам П. Симоненко. Йому притаманна не лише амбіційність, а й політичне чуття. І хоча позицію комуністів можна означити як ортодоксальну, певний успіх у електорату він може мати. Не виключено, що на нинішні доволі непрості взаємини між КПУ та СПУ впливають зовнішні чинники і, зокрема, Адміністрація Президента. Принаймні, прикметним є те, що нині глава держави не дозволяє собі прямих випадів проти П. Симоненка — та й загалом проти комуністів, як це було раніше.

Партія „Громада"

За неофіційними даними, сьогодні „Громада" має достатньо серйозні проблеми в керівництві. Зокрема, йдеться про утворення двох угруповань. Це так званий „молодіжний" бльок Юлії Тимошенко та Олександра Єльяшкевича та гурт „досвідчених" на чолі з екс-прем'єром Павлом Лазаренком. Розходження у поглядах цих двох груп спостерігаються вже віддавна. Протягом останнього часу провідники „Громади" не лише по-різному трактували ставлення партії до тих чи інших подій у політичному житті держави, а й висловлювали діяметрально протилежні думки щодо того, кого „Громада" підтримуватиме у наступних президентських виборах. Зокрема, Ю. Тимошенко відверто заявила, що наступним Президентом вона хотіла б бачити лідера соціялістів О. Мороза. П. Лазаренко наразі утримується від коментарів, заявляючи, що „у 'Громади' досить своїх достойних кандидатур". Цілком очевидно, що коли члени партії П. Лазаренка оголосять про свою підтримку, скажімо, О. Мороза чи Є. Марчука, розкольницькі тенденції можуть бути спровоковані ззовні. Крах „Громади", яка нині має доволі серйозний фінансовий ґрунт і обстоює лівоцентристські позиції, означатиме політичну смерть П. Лазаренка та його соратників. До цього вони, здається, покищо не готові. А відтак, очевидно, протягом останнього часу екс-прем'єр-міністер проведе у своїх рядах відповідну роз'яснювальну працю.

(Закінчення в наступному номері)

Малюнок Івана Яціва.

ЗВІДУСІЛЬ

Монополія на горілку

Колись в СССР доходи бюджету від державної торгівлі спиртними напоями становили 30 відсотків, а зараз впали до одного відсотка. Занепокоєний цим уряд Росії вирішив знову узяти до своїх рук виробництво і продаж спиртних напоїв міцністю понад 28 відсотків спирту. Впроваджено квоти і ліцензії на імпорт і експорт спиртного, державну контролю за виробництвом напоїв і чистого спирту. Виробляти алькоголь можуть тільки акційні спілки, у яких контрольний пакет акцій належить державі. Зараз уряд не має акцій лише в 12 із 184 горілчаних фірм країни. Монополія на горілку має принести до бюджету Росії додатково 2-2.3 блн. дол.

Гроші для Росії

Польська поліція затримала в Лодзі групу фальшивомонетників, серед яких помітною особою був росіянин на ім'я Ігор. Раніше він уже був суджений в Польщі, відбув покарання і знову повернувся до сусідів, але вже з пашпортом на інше ім'я, відкрив у Жешові власну фірму і почав... друкувати рублі для Росії.

У жидів — 5759-ий рік

Останній тиждень вересня у жидів усього світу пройшов під знаком настання нового року. Спершу вони відзначили саме новорічний день — Рош Ашана, коли треба вмочити у мед шматочок яблука й побажати усім щасливого й солодкого року. Опісля почалися Дні Суду, впродовж яких на Небі оцінювалося життя кожного за минулий рік і приймалося рішення, кого занести в Книгу Життя. В кінці вересня був Йом Кипур, День Прощення, коли рішення Вищого Суду стверджується печаткою: кому жити, кому вмерти, кому страждання, кому благоденство.

За календарем царя Давида почався 5759-ий рік. У жидів два початки нового року: громадянський і священний. Перший — восени, другий — весною. Кожен рік має 12 місяців, а сім разів на 19 років буває ще 13-ий місяць.

П'ять років без чужинців

Вересень 1993 року був останнім місяцем перебування совєтських військ на терені Польщі. Після Другої світової війни на польській землі залишився Другий Білоруський фронт, пізніше перейменований на Північну групу совєтських військ в Польщі, з головним штабом в Легниці. Польська Агенція Преси повідомляє, що чужинецька армія займала в Польщі 70 тисяч гектарів угідь, переважно лісів та луків. Вона налічувала 66 тисяч вояків, з них 40 тисяч сухопутних, 17 тисяч в авіяції, 7 тисяч — фльоти. Армія мала 13 летовищ і 4 полігони, 64 кілометри залізниць і 3 кілометри набережної в портах, 1200 житлових будинків на 10 тисяч квартир, 2500 казарм. Військо збудувало також 240 житлових бльоків, 800 складів і 332 казарми. Тільки у 1992 році з Польщі виведено понад 35 тисяч вояків, близько 200 літаків, 220 танків, 770 панцерників, 153 гармати калібру понад 100 мм, 126 ракетно-пускових установок, 24 торпедових катери.

Нагадаємо, що в Україні усе ще таборує фльота сусідньої держави.

„ТАСС уповноважений..."

У часи СССР багато дезінформації йшло у світ через ТАСС — Телеграфне Агенство Совєтського Союзу. Жартівники навіть говорили, що раніше байки починалися словами „За високими горами і за синіми морями...", а тепер — „ТАСС уповноважений повідомити..." Традиція збереглася, й у вересні польська преса була стривожена повідомленням ТАСС, що на Личаківському цвинтарі у Львові на старих похованнях міняють польські написи на українські.

Минуло кілька днів і амбасада України в Польщі, з'ясувавши обставини, офіційно повідомила, що ніяких змін табличок не відбувається. Привід до тривоги дала єдина заміна такої таблички на склепі Ванди Чарторийської, який приватним чином відремонтувала родина Рудих, яка, згідно заповіту, є спадкоємницею склепу.

Українські ікони контрабандою

Польська Агенція Преси повідомила, що у Варшаві, за анонімним телефонним дзвінком, виявлено в трьох сховищах близько двох тисяч старих ікон і рам (окладів), запакованих у картон для дальшого перевезення, очевидно, на Захід. Знахідка оцінюється у кілька тисяч долярів. Поліція з'ясовує, яким чином ікони потрапили до Польщі. Не виявлено, що їх викрадено в Україні чи Білорусі.

Ленін в Парижі

На Єлисейських полях Парижу французький художник Арман встановив просторову композицію „Дистилятор ідеології", яка складається з погрудь Леніна різної величини, сполучених мідними трубами на взір дистиляційної установки. А у Москві з'їли не тільки голову, а усього Леніна — торт у вигляді „вождя" вагою 80 кілограмів. Це сталося в картинній галереї Сергія Тараборова, якого тепер звинувачують у зневаженні „народної святині".

АМБАСАДОР Ю. ЩЕРБАК...

(Закінчення зі стор. 3)

Він також віддав належне усім співробітникам амбасади, які допомагали йому у здійсненні дипломатичних завдань в Америці, а зокрема своїй дружині, Марії, яка „могла б написати цілу книжку про життя дружини посла в Америці".

Юрій Щербак прибув до Вашінґтону з вірчими листами амбасадора 7 листопада 1994 року. Раніше він тут побував як міністер охорони навколишнього середовища України, ще заки ЗСА встановили дипломатичні стосунки з нею, і коли переговори з американськими партнерами в галузі екології велись виключно в рамках договорів з Совєтським Союзом. Нині він закінчує місію головного представника України у ЗСА і залишає тут щойно видану Українським Дослідним Інститутом Гарвардського Університету свою книжку „Strategic Role of Ukraine" („Стратегічна роля України").

УКРАЇНСЬКІ СЕЛЯНИ...

(Закінчення зі стор. 1)

форм власности, які займаються вирощуванням, переробкою та збутом сільсько-господарської продукції.

Сприймаючи загалом позитивно тимчасове скасування податку, президент Української ліги підприємців агропромислового комплексу Леонід Козаченко зауважив, однак, що захід цей „не зможе розв'язати проблему зупинення кризи в сільському господарстві". Через брак фондів податкова перерва не сприятиме забезпеченню сільсько-господарського сектора фінансами, сказав він. Крім звільнення виробників від податків, вважає Л. Козаченко, необхідно також розв'язати питання щодо забезпечення виробників фінансовими й товарними ресурсами, а також ліквідувати ситуацію, за якої керівництво сільсько-господарських підприємств „не має мотивації до праці". Л. Козаченко наголосив на тому, що існує „дуже великої загроза" того, що держава „відверто займатиметься комерційною діяльністю на сільськогосподарському ринку", що приведе до відновлення совєтської практики розподілу харчів. Про такі наміри, на його думку, свідчить ухвалена 28 жовтня постанова Уряду „Про прискорення погашення заборгованости сільгоспвиробників за державні матеріяльні та технічні ресурси, надані під весняно-польові роботи поточного року".

Верховна Рада звільнила також від оподаткування продаж виробничими та торговими підприємствами дитячих святкових подарунків, що закуповуються за рахунок профспілкових комітетів підприємств і коштів Фонду Соціяльного Страхування України.

Вибори в Америці...

(Закінчення зі стор. 1)

були до великої міри невдалими та створили ситуацію, з якої республіканцям доведеться довго видобуватися, і щоб унукнути можливого заколоту всередині партії, Н. Ґінґріч повідомив, що не буде кандидувати на становище спікера Палати Репрезентантів, а після закінчення своєї каденції у Конгресі в січні не думає повертатися. Заява Н. Ґінґріча була не тільки несподіваною, але й цілковитим приголомшенням, бо мало хто сподівався цього саме від нього — найбільш контроверсійного та войовничого політика в Америці. Ім'я Н. Ґінґріча стало відомим 10 років тому, коли він переміг Джима Райта, демократичного спікера Палати Репрезентантів, і від того часу аж до цьогорічних виборів ішов шляхом постійних конфронтацій.

Демократи втішаються своїми несподіваними тріюмфами, зокрема тим, що це повернуло їм їхню партійну гідність, а конкретно — успішну повторну перемогу демократичного сенатора Барбари Боксер у Каліфорнії та програш нюйоркського республіканського сенатора Алфонса Д'Амато в користь демократа Чарлса Шумера. Крім того успіхи демократів значно зменшили можливість республіканців успішно продовжувати процес оскарження Президента. А одним із головних чинників до цього є загальне несхвалення громадськістю способу, котрим користувались республіканські керівники в Конгресі, проводячи слідство проти Президента Билла Клінтона.

У висліді цьогорічних виборів республіканці дальше домінуватимуть в Сенаті, втримуючи 55 місць, не осягнувши сподіваних успіхів, які дозволяли б їм без значних перепон переводити в життя свою політичну програму. У Палаті Репрезентантів республіканці хоч і залишились більшістю, та тільки 11-ма місцями, що у жодному випадку не дасть їм можливости просувати їхню нову консервативну програму.

В той час, коли республіканці переживають свої невдачі в цьогорічних виборах, демократи вважають перемогою те, що вони спромоглися не допустити до передбачуваних втрат і затримали республіканську більшість у її попередніх рамках. Базуючись на опитуваннях, проведених у день виборів по цілій країні Службою виборчих новин — консорціюму департаментів вісток телевізійних мереж Ей-Бі-Сі, Сі-Бі-Ес, Сі-Ен-Ен, Фокс, Ен-Бі-Сі та пресового агентства Ассошієйтед Пресс, можна зробити висновки, що в загальному виборці вдоволені існуючим становищем у країні, однак мають свою думку щодо інших проблем. На запитання, чи країна в загальному йде правильним шляхом, 60 відсотків опитаних відповіли „так", а 37 відсотків — „ні". Якою буде економіка країни в наступному році? 17 відсотків думають, що вона поліпшиться, 60 відсотків уважають, що залишиться в такому стані, як тепер, а 21 відсоток переконані, що економічний стан погіршиться. На запитання, як вив'язується Президент Билл Клінтон зі своїх обов'язків провідника держави, 55 відсотків схвалюють його працю, а 43 — осуджують. „Яка ваша думка про Б. Клінтона як людину?" — на це 37 відсотків відповіли позитивно, а 60 відсотків негативно. Щодо того, чи була участь у цьогорічних виборах спрямована на підтримку Б. Клінтона, 20 відсотків відповіло ствердно, інших 20 відсотків, сказало „ні", а 58 відсотків підкреслило, що Б. Клінтон зовсім не був чинником у їхньому голосуванні. 61 відсоток не схвалює дій республіканців у Конгресі щодо справи Б.Клінтона і М. Левінської, 37 відсотків їх схвалює. Чи повинен Конгрес оскаржити Б. Клінтона та усунути його зі становища Президента? 34 відсотки висловились „за", 62 відсотки — проти такого кроку. Чи має Конгрес продовжувати переслухання в справі оскарження? 41 відсоток сказали „так", а 57 відсотків уважає, що цю справу треба зовсім облишити. Щодо особистих думок про Н. Ґінґріча: 38 відсотків відповіли позитивно, а 56 відсотків негативно. Оцінюючи діяльність Конгресу, 41 відсоток відповіли, що задоволені його діяльністю, а 55 відсотків невдоволені.

Х.В. Ференцевич (За матеріялами Ню Йорк Таймс)

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

УНСоюз видав традиційні різдвяні картки

Український Народний Союз видав нові різдвяні картки на 1998-99-ий рік. З уваги на просьби наших членів і передплатників газет, котрі минулого року отримали картки, темою цьогорічних карток є традиційне Різдво. Картки розсилаються усім передплатникам „Свободи" і Українського Тижневика. Пакет начисляє дванадцять карток зі святочними побажаннями. Це копії творів українських мистців з України, Америки і Канади, котрі відгукнулися на наше прохання у „Свободі" та надіслали свої найкращі твори для репродукції. Ми щиро дякуємо всім мистцям, котрі допомогли у переведенні цього благородного діла. УНСоюз постійно сприяв українському мистецтву, популяризуючи твори українських мистців.

Ціна пакету з 12 картками — 12 дол. Увесь дохід з продажу призначений на потреби української діяспори та України. Всі датки можна відтягнути від податку через Український Народний Фонд при УНСоюзі — IRS статус (501)(C)(3). Ця фундація створена УНСоюзом для підтримки освітніх, харитативних, релігійних та наукових проєктів, та зачисляється до незаробіткових фундацій. Просимо прийняти святочні картки та вислати Вашу пожертву до Головної Канцелярії на адресу, вказану на 4-й сторінці „Свободи". Своєю підтримкою допоможете всім українцям згуртовано провести цей різдвяний святочний час. Засилаючи святочні картки до родини та приятелів, ми підносимо різдвяний настрій та допомагаємо нашій громаді.

Оксана Тритяк,
координатор особливих проєктів для УНСоюзу

ЗВІТ ОРГАНІЗАЦІЙНОГО ВІДДІЛУ

ЗДОБУТКИ ОКРУГ УНСОЮЗУ від 7/1/98 до 9/30/98

П.Ч.	Округа/осідок	Число відділів	Нові члени	Разом членів	Сума забезпечення
	ОКРУГА ПЕНСИЛЬВАНІЇ				
1.	Філядельфія	32	7	45	404,005
2.	Піттсбург	12	12	36	212,000
3.	Шамокін	10	4	18	205,000
4.	Аллентавн	10	7	16	148,129
5.	Вілкс Бері	6	1	9	56,000
	Разом	**70**	**31**	**124**	**1,025,134**
	ОКРУГА МЕДИЛЕНДУ				
1.	Балтимор	5	4	6	73,000
	ОКРУГА НЮ ЙОРКУ				
1.	Ню Йорк	21	29	56	488,999
2.	Сиракюзи	9	10	10	161,000
3.	Рочестер	7	4	11	42,000
4.	Олбані	4	5	29	199,000
5.	Баффало	3	-	8	76,000
	Разом	**44**	**48**	**123**	**966,999**
	ОКРУГА НЮ ДЖЕРЗІ				
1.	Північне Ню Джерзі	21	31	83	1,251,313
2.	Центральне Ню Джерзі	9	2	16	193,000
	Разом	**30**	**33**	**99**	**1,444,313**
	ОКРУГА ІЛЛИНОЙ, МИШИҐЕН, ОГАЙО				
1.	Чикаго, Ілл.	17	2	16	193,000
2.	Дітройт, Миш.	13	25	37	278,000
3.	Клівленд, Огайо	10	5	11	167,000
4.	Янгставн, Огайо	3	1	1	5,000
	Разом	**43**	**33**	**65**	**643,000**
	ОКРУГА НОВОЇ АНГЛІЇ				
1.	Кеннектикат	9	3	26	272,000
2.	Бостон, Ма.	4	6	10	61,000
3.	Вунсакет, Р. Ай.	3	9	10	236,000
	Разом	**16**	**18**	**46**	**569,000**
	ОКРУГИ ЗАХІДНИХ СТЕЙТІВ АМЕРИКИ				
1.	Центральна	5	1	3	20,000
2.	Міннеаполіс, Мінн.	4	-	5	108,000
	Разом	**9**	**1**	**8**	**128,000**
1.	Необ'єднані Відділи в Америці	14	4	24	411,000
	ОКРУГА КАНАДИ				
1.	Торонто	13	13	60	3,299,087
2.	Монтреаль, Квеб.	5	10	14	61,000
3.	Ніягара, Онт.	6	-	3	9,000
4.	Захід Канади	7	1	2	20,000
	Разом	**31**	**24**	**79**	**3,389,087**
	Загальна сума	**262**	**196**	**574**	**8,649,533**

Наради Дітройтської Округи УНСоюзу

Цьогорічні осінні наради Дітройтської Округи УНСоюзу відбулися в неділю, 11 жовтня, у приміщенні Українського Культурного Центру у Воррені. Округа об'єднує 13 відділів, є однією з найактивніших.

Наради відкрив о 10 год. ранку голова округи д-р Олександер Серафин. Привітавши присутніх, попросив до слова секретаря УНС Марту Лиско. Вона проаналізувала стан членства округи, подякувала за гарну працю, а зокрема відзначила найактивніших секретарів у приєднанні нових членів.

Перше місце здобули Ольга Марущак і Віра Крива, приєднавши вісім нових членів. Леся Лаврін приєднала шість нових членів, а інші по чотири і менше. В. Крива передала М. Лиско також чотири аплікації від нових членів. Гостя закликала, щоб до кінця цього року посилити зусилля у придбанні нового членства. Вона інформувала про нові поліси на забезпечення, як також про знижкові картки (дискантові) УНС, які дають членські пільги. УНСоюз впровадив нові процедури у зв'язку з придбанням нової комп'ютерної системи. Завдяки системі звітування секретарів буде значно спрощене і відбуватиметься на квартальній базі. Прелеґентка просила виповнити анкету, надруковану в 41 числі „Українського Тижневика" щодо тематики поміщуваних матеріялів. Вона інформувала про нову систему призначення стипендій для студіюючої молоді, яка є дуже справедлива.

Під час обідової пори було подано перекуску. Після обіду М. Лиско додатково інформувала, що рішенням Екзекутиви буде продовжений час відкриття Союзівки, що на Союзівці відбувся черговий курс секретарів, що передплата „Свободи" як тижневика дещо збільшилася і мимо того, що не висилається чеків з дивідендою, суми дивіденд дописуються до оригінальних сум забезпечення згідно з полісами.

Дальшою частиною програми були питання від присутніх, у яких брали участь О. Марущак, Г. Корбяк, Я. Базюк, З. Василькевич, О. Бігун, І. Прийма та д-р А. Слюсарчук. Питання охоплювали деякі аспекти праці головної канцелярії УНС, як виплати з допомогового фонду для хронічно хворих, деталі деяких нових поліс для дітей і старших тощо. Було висловлено критичні зауваги щодо стану мови у „Свободі", яка часто вживає чужі слова чи незрозумілі скорочення.

М. Лиско у міру можливости давала відповіді, або просила у газетних справах звертатися до редакції, яка на певні питання може дати відповіді. Після вичерпання питань д-р Серафин подякував гості за інформації та присутнім за участь і закрив наради.

Зенон Василькевич

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

ВШАНУВАННЯ

Вшануванням поета-філософа УВАН розпочала працю

Промовляє Б. Бойчук, сидить Є. Федоренко, перед ним виставка творів В. Барки.

В будинку Української Вільної Академії Наук у Ню Йорку, в неділю, 25 жовтня, розпочато новий, черговий сезон праці. Члени й прихильники УВАН вшанували конференцією відомого поета-філософа, белетриста, есеїста, критика, літературознавця і перекладача Василя Барку з нагоди його 90-ліття від дня народження та 70-ліття художньо-літературної творчости.

Відкрив конференцію д-р Євген Федоренко, Таня Кейс прочитала привітання від керівництва НТШ.

Керуючий програмою Є. Федоренко нагадав головніші події в житті поета: Василь Барка (Барка — літ. псевдонім. Справжнє прізвище — Очерет) народився в козацькій хліборобській родині 16 липня 1908 року в селі Солониці, Лубенського повіту Полтавської губернії. Село відоме своєю церквою і валами колишнього козацького табору гетьмана Северина Наливайка.

Є. Федоренко в стислій формі охопив усе життя ювіляра включно із захистом кандидатської дисертації. Згадав про перші книжки поезії: „Шляхи" й „Цехи". Комуністична система змусила автора радше замовкнути, ніж вчиняти насильство над своєю совістю і писати те, що вимагала влада. Потім прийшла війна. Поранення. Полон і вивезення до Німеччини як остарбайтера. Праця в Берліні. Втеча звідти перед наступом совєтських військ.

Стали з'являтися нові збірки поезій та інших творів великого формату, ліричні й епічні, літературознавчі й перекладні, драми й повісті, зокрема „Жовтий князь" про страшний голод в Україні. Після подорожі через океан Василь Барка працював на різних роботах, а потім присвятився виключно літературній праці.

У залі, де відбувалася конференція, було влаштовано виставку видань ювіляра.

Потім слово взяв Богдан Бойчук — відомий поет-модерніст, який випробував свої здібності успішно в різних жанрах, є також редактором та критиком. Він зосередився на тому, як Василь Барка, відштовнувшись від стилю молодого Павла Тичини, став сам собою. Аналітичний хист поета-модерніста, вміння підібрати приклади поезії, які свідчать про окремішність поетичного вислову Василя Барки, який з появою „Океану" відірвався від впливових стилів, ставши майстром власного синтетичного стилю, були ілюстровані цікаво й переконливо.

Наступним доповідачем був Микола Француженко, відомий під псевдонімом Микола Вірний, колишній керівник Українського відділу „Голосу Америки". Тема його доповіді: „Бог, Біблія та Віра у творчості Василя Барки". Доповідач на фактах з життя вказав, як Василь Барка, ставши християнином зі щирою вірою і любов'ю до Спасителя та до найпоетичнішої книги у світі, Біблії, вих, до самого Спасителя і порятунку нашого".

Третім доповідачем був професор англійської мови і літератури Ратгерського університету Віталій Кейс.

Доповідач спрямував увагу слухачів на постійні несподіванки при читанні творів Василя Барки, зокрема такого, як його „найтяжчий твір у нашій літертурі": „Свідок для сонця шестикрилих". Мова, пунктуація — він посеред речення може поставити знак оклику. А двократок — як грибів після дощу. Не факт, не річ, а наслідки дії тієї речі чи людини відчуєте, читаючи твори Василя Барки. В них і метафоричність, і алегорічність, романтичність і символізм...

Поет використовує все найпрекрасніше, що дала народна творчість українського народу. До послуг

На конференції вшанування Василя Барки. Зліва: В. Кейс, Б. Бойчук, Є. Федоренко та М. Француженко.

заповзявся відроджувати образ Спасителя в українській літературі.

Василь Барка, як підкреслив доповідач, є „відданий Богові митець, який вірить, що Господь є біля кожного з нас. — Поет закликає всіх не відвертатися від істин, шукати їх, бо вони приведуть нас до Правд Христойому і найкращі зразки письменства світу: Данте, Шекспір, Сковорода, Шевченко, Тичина та інші світочі.

Творчість Василя Барки — ще незбагненна краса, вглиб, навшир і увись, що вивчатиметься наступного століття.

М.В.

Творчість сина Лемківщини гідна пам'ятника

Звертаємось у нелегкій справі увічнення пам'ятника художника із світовим іменем, сина лемківської землі — Никифора Епіфана Дровняка (1895-1968).

Весною цього року створено Організаційний комітет для встановлення пам'ятника Никифорові Дровнякові в його рідному місті Криниці на Лемківщині. Тепер, після смерти художника, до нього признаються представники багатьох народів. Але Никифор є перш за все сином Лемківщини, отже, належить до українського народу. Своїм мистецтвом Никифор Дровняк прославив лемків і український народ на цілий світ! Його картини можемо знайти у багатьох музеях світу, й кожен музей пишається цим надбанням. Твори Никифора займають скрізь почесне місце. Невичерпним джерелом творчости художника були перш за все старовинні іконостаси лемківських церков. Його малюнки відзначаються особливим поетичним мисленням і своєрідним стилем, а особливо структурою колірних співвідношень...

Неперевершеною творчістю, мистецьким світобаченням Никифор Дровняк увійшов в історію світового мистецтва. Його ім'я знаходимо у найпрестижніших мистецьких довідниках світу. До 100-річчя з дня народження великого маляра у рідній йому Криниці відкрито музей Никифора.

Організаційному комітетові вдалося подолати чимало бюрократичних перешкод. Отримано дозвіл на встановлення пам'ятника Никифору Дровняку в Криниці. Але є інші проблеми — перш за все фінансові: виготовлення та встановлення пам'ятника у Криниці коштуватиме коло 40,000 американських долярів. Тому звертаємось до вас, дорогі земляки. Підтримайте наш проєкт! Навіть ваша невелика пожертва стане цеглиною в його здійсненні. Звертаємось до всіх, кому дороге ім'я визначного українського маляра, підтримати наш проєкт морально та матеріяльно. Часописи просимо передрукувати наше звернення й таким чином приєднатися до цієї важливої загальнонаціональної справи.

Кошти просимо переразовувати на банківське конто:

PKO S. A. Kraków,
12401431-7043118-2700-401112-011
, Stowarzyszenie Oswiatowe im.
Bohdana Nestora Lepkego w Krakowie,
31-044 Kraków, ul. Grodzka 32/6,
tel. (012) 422-11-38, 636-80-41 (2).

За організаційний комітет
д-р Михайло Маркович

ЯР СЛАВУТИЧ — ВЧЕНИЙ, ПИСЬМЕННИК, ПАТРІОТ

За літературну творчість та освітню і громадську діяльність, а також із нагоди 80-річчя д-ра Яра Славутича, професора-емерита Альбертського університету, Президент України Леонід Кучма своїм указом від 8 травня 1998 року відзначив орденом „За заслуги" III ступеня.

У приміщенні амбасади України в Оттаві на спеціяльному прийнятті з участю багатьох запрошених гостей 2 жовтня відбулося вручення Ордена ювілярові. Після зачитання указу Президента амбасадором Володимиром Фуркалом, зі словом подяки виступив д-р Яр Славутич. Ось що він зокрема сказав:

„У моїй літературній творчості та в науковій діяльності я завжди прагнув бути державником, брав посильну участь у державотворенні і пером (у поезії та літературознавстві), і зброєю (в Чернігівській Січі). Із моїх 80-ти, понад 60 років присвятив я літературі, в якій прагнув бути виразником національної ідеї, правдоносцем України і майстерно збагачувати скарбницю слова.

Оттава міцно увійшла в мій життєпис. Ще 1963 року, коли в Едмонтоні вшановували пам'ять жертв голодомору 1932-33 років, представник амбасади Совєтського Союзу (здається, його ім'я було Подакін) запекло опонував мені та іншим українцям, називаючи нас усіх брехунами за те, що ми всьому світові говорили й писали про злочини московського Кремля, який систематично винищував українську націю.

Це тут, в Оттаві 1982 року, в Національній бібліотеці Канади, Українсько-Мазепинська Академія Наук присвоїла мені почесне звання поета-лавреата, одночасно з першою нагородою Українського літературного фонду ім. І. Франка в Чикаго — за книгу „Зібрані твори" (1978).

Сьогодні в Оттаві я прийняв високу державну нагороду, яка вшановує мене за літературну творчість і громадську діяльність, таким чином схвалюючи жертовну працю української діяспори на Заході.

Я безмежно радий, що Українська Держава, завдяки Президентові Леонідові Кучмі, утверджується на світовій арені. Дякую працівникам амбасади України за підтримку рекомендацій Спілки Письменників України та Інституту Літератури ім. Т. Шевченка, які заініціювали відзначення моєї особи".

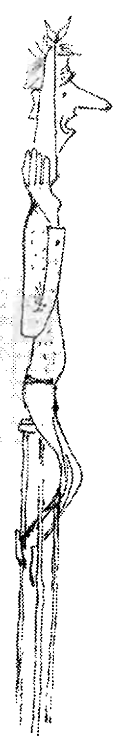
П. С.

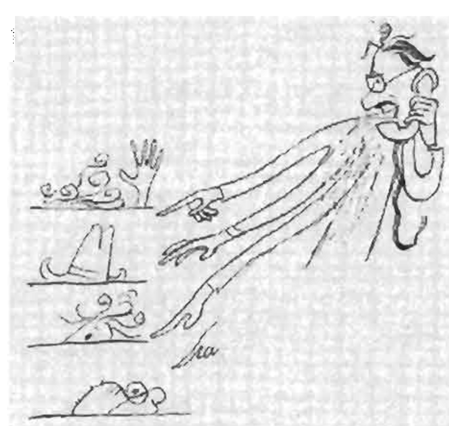
МИСТЕЦТВО

У КРИВОМУ ДЗЕРКАЛІ

22 листопада 1998 року в Українському Домі в Ню-Йорку відбудеться виступ Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької "У кривому дзеркалі" – під патронатом Українського Музею.

Відома театральна діячка Лідія Крушельницька керує Студією Мистецького Слова вже понад 30 років, продовжуючи традиції корифеїв Курбасового "Березілю" Йосипа Гірняка й Олімпії Добровольської, з якими вона співпрацювала в Америці від 1949 р., а у Відні ще давніше. Метою студії було і далі лишається залучення української молоді до мистецького слова, до театру. В умовах діяспори це – вийнятково важке завдання: адже Л. Крушельницькій доводиться працювати з дітьми чи молоддю, що народилися поза Україною і живуть в англомовному світі. Треба мати літературний смак і психологічний хист, щоб захопити молодь важкою для неї українською мовою, прищепити любов до незнаної по суті літератури, утримати певну сценічну дисципліну. Репертуар студії виростав разом із зростанням студійців. Він охоплював кращі зразки української літератури, почавши від "Казки старого млина" С.Черкасенка,

через твори Т. Шевченка, І. Франка, Л. Українки, Б. Грінченка, шестидесятників і поетів Ню Йоркської групи — до "Патетичної сонати" М. Куліша.

Хліб гумористів – один з найтяжчих для сценічного виконання. Однак, вихованці Студії Мистецького Слова Л. Крушельницької подолали й цей бар'єр. Програма "У кривому дзеркалі", що складена з гумористичних творів Едварда Козака і Василя Софронова-Левицького, дає змогу студійцям розкритися в цьому легкому для слухачів і дуже відповідальному для виконавців жанрі.

Едвард Козак (1902 – 1992) – відомий український мистець широкого діяпазону: журналіст, видавець, карикатурист і сатирик... Е. Козака (знаного під псевдонімом Еко) небезпідставно вважають хронікарем української діяспори, але хронікарем незвичайним: Екова хроніка подає діяспорне життя у кривому дзеркалі гумору. Це й дало назву програмі Л. Крушельницької.

Для Українського Музею постать Едварда Козака органічно близька. В архівному відділі УМ зберігаються всі випуски гумористичного журналу "Лис Микита", що його видавав із власними ілюстраціями Едвард Козак протягом 40 років (дарунок із збірки Надії і Степана Костиків), а також чимало його неповторних карикатур. Слухачі програми "У кривому дзеркалі" матимуть нагоду, зокрема, послухати неперевершеного хлопського філософа Гриця Зозулю в інтерпретації досвідченого й талановитого студійця д-ра Олеся Кмети.

Важливою особливістю творчости Едварда Козака є те, що він умів дошкульно висміювати, не принижуючи, а таке відчуття міри властиве тільки великим людям. Недарма Яків Гніздовський, пишучи про Е. Козака в газеті "Свобода", вказував, що він ще занадто близько, щоб ми відчули його велич, і проводив паралелю з горою Фудзіяма в Японії: зблизька вона здається малою, а щойно здалеку видно, яка вона велика.

Василь Софронів-Левицький (1899 – 1975) в Україні мало відомий, щойно тепер роблять заходи, щоб видати його твори. Він писав вірші, новелі, п'єси, залишив тривкий слід у журналістиці. Особливим чаром позначені його твори для дітей та юнацтва, зокрема в драматичних формах: театр був його захопленням. Остання п'єса В. Софронова-Левицького "Рапсодія недокінчена" вийшла в 6-му збірнику Об'єднання Українських письменників "Слово". Неабиякий письменницький талант його виявився також у мемуарах "Республіка за дротами" і в репортажі "Кланялися вам три України", виданому окремою книжкою.

Глядачі, які зберуться 22 листопада в Народному Домі в Ню Йорку на програму „У кривому дзеркалі", зможуть побачити діяспору і себе в ній у зовсім іншому світлі і замислитися, що ж таки насправді криве — дзеркало, чи його відображення.

Квитки на вечір, вартістю 10

дол. з перекускою, можна придбати при вході, а для докладніших інформацій звертайтеся до Українського Музею за адресою: 203 Друга Авеню в Ню Йорку, телефоном (212) 228-0110, електронною поштою (E-mail): UkrMus@aol.com або на Web page: //www.brama.com/ukrainian_museum.

Надія Світлична
Український Музей

Рисунки Eка.

УКРАЇНСЬКОМУ МИСТЕЦТВУ І СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ЛЕСЯ КУРБАСА ЗАПОДІЯНО КРИВДУ

ГАНЕБНЕ ДІЙСТВО

Київський Молодіжний Театр підготував на 25 жовтня дійство, яке газета „Сегодня" у своїй рецензії назвала „Здрав штани, бежать за комсомолом". Назва могла б видатися кмедною, якби це не було глумлінням над трагічною сторінкою нашої історії.

Художній керівник і директор Молодіжного Театру С. А. Мойсеєв призначив постановчу групу для вистави-композиції, присвяченої річниці Ленінського комсомолу. Сценарій написала Тетяна Чистякова, а режисуру здійснював Володимир Кокотунов. На генеральній репетиції, про яку описує Наталя Храмова у названій вище газеті, Заслужений артист України Володимир Шептекіта, підроблений під Леніна, горлав до порожньої залі: „Про що ти думаєш, комсомолець минулого і майбутнього? Чи готовий ти віддати сьогодні своє життя за світлу ленінську справу?"

Блюзнірське дійство, розраховане на молодь, намагається воскресити ідеї тирана, що збаламутили мільйони молодих душ, які в ім'я тієї антилюдської ідеї зраджували батьків, вітчизну, націю і зрештою губили свої життя та душі. В ім'я „світлої ленінської справи" вмирали з голоду, гинули в Сибірах, гнили в тюрмах мільйони невинний людей. Не меншою трагедією є те, що це ганебне дійство підготував саме Молодіжний Театр, душею якого був Лесь Курбас, що став жертвою більшовицького терору. Гірка іронія, що це святотатство відбулось 25 жовтня — ця дата записана кров'ю в історії України: в жовтні 1937 року Комуністична партія вирішила знищити цвіт української інтелігенції на Соловках. Тоді, в досі невідомій місцевості Сандормох НКВД розстріляло 1,111 культурних діячів України. Між ними полягли Лесь Курбас і Микола Куліш — гордість і совість українського театру.

Важко повірити, що в сьому річницю незалежности України, коли злочини комуністів, натхненних ленінськими ідеями, засуджуються усім світом, в самому серці країни, в її столиці, іде відверта, нахабна пропаганда за ті самі ідеї, пропаґанда засобом театрального впливу на молоді душі. Важко повірити, що на керівних посадах українських театрів ще є люди, як С. А. Мойсеєв, які відверто здійснюють ту пропаганду. І ще важче повірити, що все це діялося напевно не без відома начальника Головного Управління Культури Києва Олександра Биструшкіна.

Автор сценарію Т. Чистякова в інтерв'ю газеті божилась, що їй „ніколи не буде соромно за своє дитя". Що ж, хай усім ссвісним людям буде соромно за неї та всіх причетних до цього дійства.

Тарас Гунчак

Успіх Рут Ляредо з Квартетом ім. М. Леонтовича в УІА

В суботу, 24 жовтня, в Українському Інституті Америки почався черговий сезон „Музика в Інституті". Відкриття серії довершив заслужений струнний квартет ім. М. Леонтовича, який святкує десятиліття своїх виступів у ЗСА, при співучасті визначної американської піяністки Рут Лядеро.

За цей період у квартеті ім. М. Леонтовича з того часу зайшли якісні зміни. Сьогодні місце першого скрипаля зайняв Юрій Мазуркевич, а новим альтистом став Борис Девятов. Скрипаль Юрій Харенко з членом-засновником ансамблю, віолончелістом Володимиром Пантелеєвим є ветеранами американських концертів. В програмі концерту були Перший Квартет Бетовена, 17-хвилинний Квартет (сюїта) ч. 3 українського композитора Бориса Лятошинського. Обидва твори виконано на високому професійному рівні.

В другій частині публіка запізналася зі славною піяністкою Америки Рут Ляредо, яка концертує в престижевих залях культурного світу, включно з Україною. У складі квартету ім. М. Леонтовича вона виконала Фортепіянний Квінтет Роберта Шумана.

Концепція піяністки у цьому творі мала велику амплітуду в розвиткові тем. За ініціятивою Рут, друга тема героїчної першої частини, яку перебирає віольончеля, з відворотною відповіддю в альті, прозвучала більш лірично і з такою м'якістю, якої мені не доводилося чути в попередніх виконаннях. Стільки драматичної сили, як у похоронній частині, в темі другого скрипаля, рідко можна почути. Виконання того шедевру було справді вершинне. Публіка високо оцінила музикантів і з великою щирістю викликала своїми оплесками виконавців на сцену.

Запрошення великих американських артистів до нашої залі має подвійне значення: ми показали їм наш культурний стандарт, а вони почули зразки української музики. Р. Ляредо схвально висловилася про виконавську майстерність квартету ім. Лятошинського і була зворушена тим, як тепло приймала її гру українська публіка.

Богдан Марків

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

П'ЯТНИЦЯ, 20 листопада 1998 р.

Пассейк, Н. Дж. Місячні збори 42 Відді-лу Т-ва ім. Т. Шевченка відбудуться о год. 7-ій вечора в УНДомі при 237 Hope Ave. Є важні справи. Просимо членів взяти участь.

Рекордовий секр. — Варвара Тижбір

Музей у Надвірній запалює патріотизмом душі молодих

Більшість вісток, що надходять з України, невеселі, не такі, які ми хотіли би почути. Фінансова ситуація не кращає, а навпаки, голова Верховної Ради України О. Ткаченко кланяється щораз нижче „червоним божкам", на вулицях столиці України не чути державної мови.., — можна б навести ще більше подібни, болючих прикладів.

Як прийде з України позитивна новина, що радує серце, то хочеться поділитися нею з більшим гуртом читачів.

В останні роки почали поставати по містах Галичини музеї історії визвольної боротьби України. Їх засновують ентузіясти-патріоти з власної ініціятиви. Початки важкі, бо місцеві керівні власті звичайно не помагають — вони або байдужі до таких починів, або ставляться холодно, мало не вороже.

У містечку Надвірна Івано-Франківської области 3 грудня 1995 року відкрито Музей історії визвольної боротьби Надвірнянщини. Душею цього музею є Олександра Зварчук. Вона розказує про його початки так: „Музей створило товариство Меморіал. Два роки ми відвойовували приміщення для нього. Рік ремонтували. З дому приносили фарбу до підлоги, я сама розмальовувала панелі. Члени Меморіалу чистили вікна і кахлеві грубки. Ночами готували матеріял, завідувач відділу культури В. Андрейчук знайшов художників, які мали оформляти залі музею. А це — сім кімнат на першому поверсі колишнього НКВД-КГБ. У підвалах збереглися написи на стінах камери-одиночки, дві петлі, на яких повісилися дві дівчини, що не витримали катувань".

Всупереч постійним перешкодам з боку влади — місяцями не виплачують зароблених грошей, брак огрівання, часами виключають світло — і мимо недостачі грошей на різні потреби музею, працівники з ентузіязмом продовжують працю. Про це О. Зварчук каже: „Всіма моїми діями керували патріотизм і свідомість того, що хтось же повинен позбирати діяманти наших історичних подій, поки не відійшли у вічність їх учасники і свідки, на живих фактах яких виховувалася б молодь в дусі патріотизму. Я бачу, і це для мене найцінніша віддяка, які уважні хлопці і дівчата до розповідей про Базар і Крути, про С. Галєчко, С. Петлюру, Є. Коновальця, С. Бандеру, Р. Шухевича, а„Саме тут, тут вперше я почула про ці героїчні сторінки.., до цього часу я надто мало задумувалась над історією рідної країни", — каже вчителька Тетяна Семенцова з Донеччини. Або: „На місце знущань і катувань прийшла до нас зболена, обпалена в нерівних боях з окупантами, окрадена наша історія, воскресла з мертвих для наших прийдешніх поколінь. Цей музей — неоціненна праця"... (І. Смерека). „Цей музей повинен бути зразком до наслідування для всієї України, де сотнями літ велася боротьба за волю і гинув найкращий цвіт нації". (Н. Николин, м. Львів). І багато, багато інших добрих відгуків з різних куточків України.

Всі працівники Надвірянського музею — це ентузіясти на взір О. Зварчук. Син однієї з них, 14-літній пластовий юнак, написав нарис, який поміщуємо внизу.

Божим благословенням

Собор святого Юра... Стоять вояки дивізії „Галичина". Добровольці — цвіт, юні і красиві сини України. Їм завтра до бою з найлютішим ворогом нашої волі. Поблагословлені матерями, поблагословлені Отцем нашої Церкви Митрополитом Андреєм Шептицьким, поблагословлені своїм юним життям, що згасне від ворожої кулі. Не перші вони, що проллють кров свою за любу Вітчизну, за Україну — нескінченні ряди сіячів нашої волі! І от в 1998 році, 55 років згодом, маленька горсточка того юнацтва, вже старенькі, та вірні в дусі тім, стоять на Молебні в соборі святого Юра. Вічна слава, вічна пам'ять! Бо не згинула слава, не намарне було страждання!

Стоїть в Молебні і пластова юнь. Стоять юнаки і юначки в одностроях, стоять помежи пластових сеніорів. А довкіл — „Христос Воскрес!". Довкіл цвітуть вишні...

Молюся, молюся юним серцем перед образом святого Юра за полеглих, за славу. І спливає в пам'яті наш станичний образ святого Юра. Як в наметі, в темну ніч, далеко-далеко в горах запалював свічку перед образом і молився за свою, за нашу Україну, за її волю і славу минувшу і прийдешню. А намет огортав шум смерек... І молюся, молюся до Бога... В тривозі моє серце.

Виборена Україна, та непереможні сурми грають, а шипіння обступило, зло багатолике, і кличе, і стука серце до борні, до звитяги.

Чому, чому не дають нам сіяти і жати з нашої тяжкої праці на нашій землі наш хліб? Чому не співає наша мова в нашій столиці? Чому, чому заздро глядить на мою віру сусід? Де ти, братство козаче? Де Ісусова любов поміж людей? Чому заздрість та жадібність? Чому злодій безкарний втоптує мою гідність?

І мовчить Україна, не здригнеться, знову приспати її хочуть. Не дам! Не дамо! І схаменуться люди. І виросте юнь. І підуть в люди. І звеселиться Україна!

А нині йду на вишкіл, вбиваю кілок намету з люттю, бо, може, завтра — бій, бо оці гори оці полонини і смереки, цей чистий потік — не віддам! Над нами синє небо. Поклик станичного: „До молитви!"

Йду!

Пластун-розвідувач „Дощ" (Віталій Нагорняк).

Новий перший секретар посольства України в Бразилії

Президент Українсько-Бразилійської Центральної Репрезентації Йосиф Вельгач вручає подружжю Юлієві і Анні Татарченко ікону, виконану олією мистцем Теодозієм Здебським.

Приємною несподіванкою для бразилійських українців стало призначення віце-консула Юлія Татарченка першим секретарем амбасади України в Бразилії.

Як відомо, Ю. Татарченко відкрив Генеральний консулят України з осідком в Курітибі. Протягом майже двох років очолював його. За цей час він провівв велику працю щодо встановлення зв'язків з місцевими урядами, торговельними підприємствами і університетами. Підтримав першу навчальну програму української мови в Центро-західньому університеті в Парані. Організував різні візити українських організацій і підприємців до державних установ Парани.

З огляду на активну діяльність був вибраний секретарем Консулярного Товариства — організації, що гуртує всі консуляти в Парані.

Церемонія відбулася в просторій залі Хліборобсько-Освітнього Союзу в Курітибі. Між присутніми членами української громади були Єпископ українців-католиків Єфрем В. Кривий, Єпископ УАПЦ Єреміяс Ференс, президент Українсько-Бразилійської Центральної Репрезентації Йосиф Вельгач, президент Консулярної Асоціяції Озеїл Моура дос Сантос, третій секретар посольства України Ігор Семенюк, консул Швайцарії Оскар Беліггер, консул Уругваю Еліо Торрес, консул Республіки Сан Сальвадор Кароль Ґ. де Канестраро, представник Уряду Парани журналіст Антоніо Клярет де Резенде.

Крім того, учасниками були президент Т-ва Хліборобсько-Освітного Союзу д-р Євген Чмир, президент Українсько-Бразилійського Клюбу інж. Петро Єдин, президенту Т-ва Прихильників Української Культури Ярослав Гребінник, президент Культурно-Релігійного Центру „Полтава" Єдеон Вістуба, президент Асоціяції Українсько-Бразилійської Молоді Марко Ногас, президент Організації Індустрійного міста Курітиби Андрій Захаров, ігумен Отців Василіян у Бразилії Домінгос Стареправо.

Також були присутні президент Жіночої Організації Наталія Осадчук, президент Асоціяції Мистців Писанкарства Тетяна Бащин, директор Асоціяції „Бразилія-Україна" Віктор Ващинський, протепресвітер УАПЦ о. Микола Милусь, директор Українського Католицького семінару о. Єдеон Бойко, промисловці Араміс Шаїн, Антін Комарчевський, Еміліо Гавдеда, Теодор Галіский, Маріян Ткачук і багато інших визначних гостей.

Єпископ Єфрем В. Кривий, забравши слово, підкреслив невтомну працю Юлія Татарченка та побажав йому успіхів на його новому становищі для України, її народу і нашої спільноти.

Єпископ УАПЦ Єреміяс побажав Ю. Татарченкові та його родині найкращих успіхів у новій праці. Президент Хліборобсько-Освітнього Союзу д-р Євген Чмир вітав Ю. Татарченка, підкреслюючи здійснену ним велику працю.

Консул Озеіл Моура Дос Сантос, президент Консулярного Товариства нагородив Ю. Татарченка відзнакою признання, та підкреслив, що Юлій був дипломатом „орієнтованим на світовий мир".

Забравши слово, Юлій Татарченко сказав, що його перехід до столиці Бразилії — це нова сходинка його дипломатичної кар'єри і що він працюватиме ще з більшою інтенсивністю.

Й. Вельгач, президент Українсько-Бразилійської Центральної Репрезентації, підкреслив, що праця віце-консула причинилася до посилення зв'язків України і Бразилії, а рівночасно з українською громадою.

В імені Українсько-Бразилійської Центральної Репрезентації президент Йосиф Вельгач вручив Ю. Татарченкові та його дружині Анні ікону Пречистої Діви Марії, бажаючи, щоб Св. Богородиця заступилася за Юлія і його родину. Ще подружжя Татарченків отримало подарунки від Тетяни Бащин і Наталії Осадчук і від української громади Пінейріньо.

Всі присутні побажали ще раз віце-консулові Ю. Татарченкові, а тепер вже першому секретареві посольства України в Бразилії, дальших і ще більших успіхів у праці на його новім становищі, для Бразилії і України.

Д-р Михайло Рубінець

Духовна віднова в УКЦеркві св. Андрея в Пармі

Ісус сказав: „Яка користь людині, як цілий світ здобуде, а занапастить власну душу".

УКЦерква св. Андрія в Пармі, під проводом о. пароха Лева Тимківа щорічно в осінню пору влаштовує „духовну віднову" не тільки для своїх парафіян, але і широкого загалу. Цього року ці реколекції відбулися в суботу, 17 жовтня 1998 р., в церкві св. Андрія під проводом д-ра Евтимія Волінського, о. ігумена чину студитів з Канади. Програма віднови почалася Молебнем до Ісуса Христа і благословенням Найсвятійшими Тайнами, а потім слідували наука та роздуми провідника.

Біля 50 учасників-поломників взяло участь у віднові. Співав церковний дяк Осип Лівий з дружиною Емілією. Діяконував їхній син д-р Михайло Лівий. В своїх змістовних поученнях о. проповідник звернув увагу на тяглість його праці, яка недавно переходила з турою паломників під його проводом почерез Святу Землю, Рим і Люрд, а тепер Парму. Ніколи не запізно покаятися і душевно відновитися, бо Бог є з нами і Він є любов. Треба любити ближнього і прощати йому та старатися навернути його на Христову дорогу. Говорив про значення Св. Сповіди і Св. Причастя. Провідник наводив багато дуже яскравих прикладів з життя людей-грішників, які покаялися. Говорив про значення молитви. Зокрема о. проповідник підкреслив велеке почитання Матері Божої в нашому народі. Наш нарід, за прикладом Слуги Божого Митрополита Шептицького і Ісповідника Віри Патріярха Йосифа Сліпого, віддав себе під омофор Пречистої Діви. О. д-р Волінський говорив про нашу духовну віднову, яка має статися зараз, негайно. Бо може бути запізно. Зворушуючою подією була презентація адорації Евхаристійного Спасителя о. парохом, Монс. Л. Тимківим. Від 11 до 12 год. був час, присвячений сповіді. Від год. 1-ої по пол. о. парох разом з о. діяконом і дяком набожно проводили вервицю, дальше продовжувалися науки та релігійні роздуми. Закінчено торжество Св. Літургією і спільним Причастям з кінцевою наукою о. провідника.

Належиться признання і подяка о. пароховi Монс. Л. Тимківу за плекання цієї традиції щорічної духовної віднови. При кінці Сл. Божої о. парох подякував П. Стефанії Городиській за довгорічну допомогу в організуванні цієї віднови, та іншим жінкам за приготування перекуски. А найбільша подяка — казав о. парох — належиться о. провідникові д-рові Волінському за такі вагомі і конструктивні науки для душі.

Д-р Володимир Боднар

У вінок шани Сестрицтву

У першу неділю жовтня Братство Святого Андрія у Блумінгдейлі Ілл., організувало і провело День Сестрицтва св. Великомучениці Софії. Урочистості розпочалися Божественною Літургією, яку відправив настоятель храму св. апостола Андрія Первозванного о. Микола Боднарчук. Після Служби Божої у парафіяльній залі відбулося вшанування сестрицтва і традиційна спільна трапеза. Гостину відкрив господар свята Любомир Цепинський. Він у дотепній і жартівливій віршованій формі привітав членок Сестрицтва з нагоди їхнього свята.

Святкову промову виголосив голова церковного братства Вячеслав Партикевич. Упродовж чверть століття, завдяки самовідданій, жертовній праці, членки Сестрицтва св. Великомучениці Софії передали на будівельний фонд понад 1 мільйон долярів. Така велика жертвенність і високе почуття свого християнського і громадського обов'язку панує не лише серед сестриць нашої парафії, наголосив голова Братства св. Андрія, а скрізь — по цілій Америці, Канаді, Бразилії, на нашій матірній Землі — Україні, і навіть у далекій Австралії сестрицтво працює, щоб своєю працею фінансово підтримати рідну церкву. Навіть у найвіддаленішій від України православній парафії св. Володимира в місті Гобарт, що на острові Тасманії (це на південь від Австралії), зорганізоване сестрицтво приготувало обід з нагоди приїзду тоді ще Митрополита Мстислава, що опісля став Патріярхом всієї України.

Хоч переважна більшість активних сестриць — у поважному віці, — сказав на закінчення В. Партикевич, — але енергії їм не позичати: в суботи і неділі, а не раз і в будні дні, працюють на кухні, у четверги — при „бінго", а перед Різдвом, Великоднем та іншими великими святами організовують базари. Багато з них співає в церковному хорі, а декотрі належать до парафіяльної управи.

Потім відбулося вручення квітів. Любомир Цепинський оголошував прізвища та ім'я сестриць, а Вячеслав Партикевич і голова парафіяльної Ради Юрій Демченко дарували кожній з них невеличкий букет квітів, під гарячі оплески присутніх. Довголітня голова Сестрицтва св. Великомучениці Софії, енергійна діяльна і невтомна Люся Козацька була відзначена пам'ятним подарунком.

На закінчення урочистої частини всі разом — і гості, і парафіяни — відспівали „Многая літа", яке цього дня прозвучало по-особливому піднесено і врочисто. Відтак, після короткої молитви, поблагословення їжі і напоїв о. Миколою, відбувся обід, а опісля — концерт.

Виступив музичний гурт з України „Галичани". Представляючи колектив, його художній керівник Олеся Коник-Козак сказала, що приїхали вони з курортного містечка Трускавця, що на Львівщині, на запрошення відділу УККА міста Чикаґо, для участи в Українському фестивалі.

— Ми раді зустрічі з вами на такому чудовому святі, де вшановується українська жінка, християнка. Ви дуже гарно називаєте її — „сестра", „сестриця". На Україні жінка — мати — це Берегиня. Берегиня роду людського, своєї домівки, родини, Берегиня України. Тож нехай наш виступ вплететься барвистою квіткою у віночок шани вашому славному сестрицтву й послужить своєрідним оберегом пам'яті кожному з нас про отчий край і материнську пісню.

І як символ матері — Батьківщини, яка єднає серця і душі своїх синів і дочок по обидвох боках океану, прозвучала пісня Анатолія Костецького „Моя Україно". Дует у складі О. Коник-Козак та І. Туршин виконав пісні „Ой червона калинонько" і „Ластівка".

Зачурував усіх присутніх своїм чудовим тенором соліст ансамблю Борис Прохорчук, якому акомпаньював на акордеоні Богдан Купець, піснями „Вечори в Карпатах", „Смерека", „Ой чого ти зажурився"... він до сліз схвилював вдячних слухачів, перенісши їхні думки до рідних Карпатських гір, у роки їхньої молодости, юности.

Наприкінці святкувань виголосив слово о. Микола Боднарчук. Він щиро подякував усім організаторам і учасникам свята, поділився своїми думками щодо сучасного і майбутнього стану парафії св. Апостола Андрія Первозваного, висловив сподівання й надію на те, що Сестрицтво Св. Великомучениці Софії й надалі так само жертовно виконуватиме свій християнський і громадський обов'язок. Отець Микола від імені усіх парафіян і присутніх у залі сердечно подякував учасникам музичного гурту з України і побажав їм подальших творчих успіхів.

Федір Коник

ВИДАТНІ ЕМІҐРАНТИ

Україна віддала останню шану своєму синові

Пісня і праця, великі дві сили,
Їм я до скону бажаю служить,
Череп розбитий, як ляжу в могилу,
Ними лиш можу для правнуків жить.
Іван Франко

7 листопада 1998 року — перша річниця смерті Володимира Колесника, видатного українського хормейстра та диригента. Заслуженого мистця України перепоховано в Києві, на Байковому цвинтарі 24 квітня цього року. Маестро Колесник, невтомний трудівник на ниві української культури, останніх 25 літ жив у Торонто і керував Товариством Української Опери Канади.

Помер В. Колесник 7 листопада 1997 року в Торонто, де з глибоким жалем прощалася з ним українська громада. Похоронні відправи відслужили Владики Ізидор Борецький та Юрій Каліщук разом з багатьма священиками. Прощали його члени Товариства Української Опери Канади, співаки з оперного хору ім. Миколи Лисенка, хору „Дніпро" (Едмонтон), Капелі Бандуристів з Дітройту та багато представників української громади, яка високо цінила невтомну творчу працю маестра.

Дружина покійного, співачка Ганна Колесник, перевезла тлінні останки в Україну, згідно з його заповітною мрією. Там 24 квітня відбулося перепоховання. Національний театр опери та балету ім. Тараса Шевченка прийняв востаннє свого колишнього директора, головного хормейстра і диригента, який понад 20 років працював тут. Домовина стояла у головному фойє, на другому поверсі, уся покрита квітами.

У жалібній варті стояли міністер культури України Дмитро Остапенко, письменник Іван Дзюба, депутат Верховної Ради, відомий український поет Борис Олійник, директор Національної опери України Анатолій Мокренко, представник Президента Володимир Рожак, поетеса Софія Майданська, диригенти та співаки, композитори і народні артисти Куляба, Валентин Мальців, Галицький, проф. Василь Тищенко, композитор Володимир Губа, редактор газети „Культура і Життя" — Михайло Головащенко, директор драматичного театру ім. Івана Франка Данило Федоряченко і багато інших.

У складі канадської траурної делегації — Валентина Курилів, голова Товариства Української Опери Канади в Торонто, члени оперного хору Одарка Худоба, Галя Вавришин, Ксеня Мариняк, Ігор Дитиняк. З Едмонтону прибула диригент хору „Дніпро" Марія Дитиняк. Вони теж стояли у варті біля домовини.

Канадці приготовили велику виставку фотографій, програмок, афіш з понад 20-літньої творчої діяльности маестра Колесника в Канаді. Виставку з великим зацікавленням оглядала численна публіка. Увесь час звучала музика — грав струнний квартет та співав оперний хор під диригентурою Лева Венедиктова. Великий 75-членний хор своєю духовно-релігійною музикою та піснями „Козака несуть", „Думи мої", „Заповіт" надав особливої величности цьому скорботному зібранню.

В Оперному театрі під час прощальної програми виступили поет Михайло Ткач, який прочитав вірш „Маестро", головний режисер Оперного театру Ірена Молосова, Іван Дзюба, композитор Леся Дичко. Від Товариства Української Опери Канади промовляла Валентина Курилів, яка докладно поінформувала присутніх про творчу працю маестра в Торонто та у З'єднаних Стейтах Америки. Підкреслила, що протягом 22-ох років під його мистецьким керівництвом поставлено опери „Купало" Вахнянина, „Роксоляну" Січинського, „Запорожець за Дунаєм", Гулака-Артемовського, ораторіо „Святий Дніпро" В. Кікти, лібретто Софії Майданської.

Поховали Володимира Колесника на Байковому кладовищі, де спочивають визначні особи нашої історії, науки та культури. Пам'ятник з чорного граніту відображає його творче життя — диригентський батон, ноти, хрест і кленовий листок. У домовину висипала грудку канадської землі Валентина Курилів, — щоб легше спалося йому в українській землі, де він народився, з грудкою канадської землі, яка так щиро його прийняла.

Промовляли на цвинтарі Михайло Степаненко — голова Спілки композиторів, Іван Гамкуло — диригент Оперного театру і Марія Дитиняк канадського хору „Дніпро". Зокрема вона сказала про діяльність В. Колесника як педагога, викладача і відповідального за навчальну програму хорових диригентських семінарів, які протягом 23-ох років проводилися в Едмонтоні. Також підкреслила колосальну заслугу маестра в піднесенні національної свідомости і гордости за українську культуру у багатьох канадців-українців уже третього і четвертого покоління.

На тризні в приміщенні театру був присутній амбасадор Канади в Україні Кристофер Вестдал, який у своїм слові сказав, що Канада збагатилася, давши притулок такому талановитому синові України.

У першу річницю його смерти хор Товариства виконав нову „Божественну Літургію" Валерія Кікти, в неділю, 8 листопада в церкві Св. Андрея, на вулиці Дупонт в Торонто. Після Служби Божої відбулася Панахида. Вічна йому пам'ять.

Валентина Курилів

Полтава пам'ятає свого земляка — Симона Наріжного

Симон Наріжний (1898-1983) належить до найвизначніших діячів української еміґрації XX століття. Він — автор багатьох наукових праць з історії України, серед яких на перше місце слід поставити 600-сторінкову монографію „Українська еміґрація" (Прага, 1942 р.), проілюстровану 834 фотографіями. Уродженець Полтавщини, він від 1922 року жив на еміґрації — до 1950 р. у Празі, пізніше — в Австралії. Майже ціле його життя було пов'язане з Музеєм визвольної боротьби України в Празі (1925-1948). С. Наріжний був його засновником і останнім його директором. Багатющі матеріяли цього музею (понад 40 тонн) у 1940-50-их роках було вивезено до Совєтського Союзу і серед науковців вони вважалися назавжди загубленими. Та вони не пропали. КҐБ їх старанно зберігав для „оперативного використання", а коли в 1992 році „спецфонди" в Україні було скасовано, вони стали загальнодоступними. Виявилось, що майже всі ці матеріяли знаходяться на території України. Згідно з найновішими даними, вони зберігаються у двадцятьох архівах України, головним чином — в Центральному державному архіві вищих органів влади і управління України в Києві. Найбільшу заслугу у збереженні фондів музею має Симон Наріжний.

100-літтю з дня його народження була присвячена науково-практична конференція „Симон Наріжний і українська еміґрація 20-30 років XX ст. у Празі", яка проходила у Полтаві 15-16 жовтня ц. р. Її підготували Полтавська обласна державна адміністрація, Національна комісія з питань повернення в Україну культурних цінностей при Кабінеті Міністрів України, Полтавський педагогічний університет та цілий ряд інших установ. На конференції було зачитано понад сорок доповідей вченими з різних установ України та з-за кордону. Головну доповідь „Музей визвольної боротьби України у контексті життя української еміґрації" виголосив голова Комісії з питань повернення культурних цінностей Олександр Федорук. Директор архіву вищих органів влади Лариса Яковлєва розповіла про величезні еміґраційні фонди, що зберігаються в її архіві, про персональний фонд С. Наріжного. В цьому фонді є і його рукописні матеріяли, підготовлені до другого тому „Української еміґрації" (понад 900 аркушів). Ці матеріяли, як заявила доповідачка, вже здані до друку і в найближчому часі мали б появитися на світ у Видавництві ім. Олени Теліги.

Автор цих рядків розповів полтавцям про важкий життєвий шлях їхнього славного земляка, а полтавським бібліотекам подарував два примірники празького видання праці С. Наріжного „Українська еміґрація", свою книжку „Музей визвольної боротьби України в Празі та доля його фондів" (Мельбурн, 1996) та кілька інших своїх книжок, виданих у Пряшеві.

Дуже цікавими були доповіді першого секретаря посольства Чеської Республіки в Україні Йозефа Ржегоржа (про празьку українську поетичну школу), Ю. Волошина (про Патріярха УАПЦ Мстислава), П. Соханя (про внесок еміґрації в дослідження історії України), С. Віднянського (про громадсько-культурну та науково-освітню діяльність празької еміґрації), П. Овчаренка (про значення „Української еміґрації" С. Наріжного для вивчення вітчизняної історії) та цілий ряд інших. Слід підкреслити, що майже всі доповіді виходили з нового першоджерельного матеріялу. Вони були корисні, особливо для студентської молоді, яка становила основну частину публіки. В короткому часі вони б мали появитися друком в окремому збірнику матеріялів конференції.

Конференція в Полтаві була дуже добре організована. Учасники мали змогу ознайомитись з діяльністю Обласної наукової бібліотеки (кращої в Україні), Обласним краєзнавчим музеєм; в Обласному музично-драматичному театрі вони побачили виставу „Наталка Полтавка" тощо.

Конференція про Симона Наріжного, — як підкреслив голова Полтавської обласної державної адміністрації О. Колесніков, — мала б стати наріжним каменем для громадської реабілітації цілого ряду інших славних полтавців, які далеко від рідного краю залишалися вірними патріотами своєї Батьківщини.

Микола Мушинка,
м. Пряшів

Вечір української поезії

Заходами 84-го Відділу Союзу Українок Америки та Українського Інституту Модерного Мистецтва в Чікаґо, 21 листопада, о 7-ій год. вечора (в приміщенні Інституту: 2320W Chicago Ave.), відбудеться літературна імпреза „Перлини української поезії". Вірші українських поетів читатиме заслужений артист України Борис Лобода. Слово про мистця виголосить поетеса Ганна Черінь.

Марія Дорожинська

VII конґрес СФУЛТ відбувся у Срібній Землі

У столиці Срібної Землі — закарпатському місті Ужгороді 16-20 серпня відбувся VII Конґрес Світової Федерації Українських Лікарських Товариств (СФУЛТ). Конґрес пройшов під еґідою Академії Медичних Наук України (АМНУ) і Міністерства Охорони Здоров'я (МОЗ) України. Всеукраїнське Лікарське Товариство (ВУЛТ) і його Закарпатська крайова організація з обласним управлінням охорони здоров'я провели ґрунтовну підготовку, що забезпечило його великий успіх. В нарадах конґресу взяло участь близько 600 лікарів з різних країн світу. Серед учасників переважали лікарі зі Закарпаття, Львова, Івано-Франківського, Тернополя та Одеси. Загалом Україна була представлена лікарями з 18 областей. Серед учасників було шість академіків та членів-кореспондентів АМН і НАН України, 48 докторів, 47 кандидатів мадичних наук, 80 завідувачів лікарень та директорів наукових інститутів, 131 завідувач катедр та відділень. Українську медичну діяспору представляли лікарі з Англії, Бельгії, Болгарії, Канади, Мадярщини, Німеччини, Польщі, Росії, Словаччини, ЗСА та Чехії.

Наукова програма охоплювала актуальні проблеми охорони здоров'я України, як от: організація медичної допомоги, медична освіта, роля недержавних лікарських організацій в охороні здоров'я, забруднення довкілля, епідеміологія неінфекційних захворювань, боротьба з алькоголізмом та курінням, нові методи діягностики та лікування.

Ключові доповіді виголосили д-р Павло Джуль („Взаємозв'язки українських лікарів у діяспорі з лікарями в Україні") й акад. Любомир Пиріг („Реалії медицини в Україні на схилі XX сторіччя").

На 5 пленарних засіданнях заслухано 34 доповіді, а на 11 секційних — 51. У „Книзі тез" опубліковано 701 резюме (44 з-за кордону). Наукові засідання відзначались високим професійним рівнем і жвавим обговоренням заслуханих доповідей. Всі наради конґресу, крім шести доповідей, відбувалися українською мовою.

Організація ділової і розважальної частини конґресу постійно засвідчувала тісну співпрацю Закарпатської організації ВУЛТ зі Закарпатською обласною радою та Мукачівською, Хустською і Солотвинською міськими адміністраціями. Одним словом, на конґрес працювало все Закарпаття.

Надзвичайно цікавими були екскурсії історичними місцями области, передусім до добре збереженого Мукачівського замку. Оглядаючи його територію, нам здавалось, що бачимо середньовічних лицарів, які влаштовували там двобої за серця дам... По дорозі до Солотвина ми зупинились на хустському Красному полі, поклали квіти на могилах карпатських січовиків, які у 1939 році впали в нерівному бою з мадярською навалою, охороняючи столичне місто Хуст. Солотвино відоме своїми соляними покладами ще з XIII століття, а тепер славиться знаною алергологічною лікарнею, розміщеною у соляній копальні на глибині 300 метрів. Там відбулося одне із засідань конґресу, присвячене лікуванню бронхіяльної астми у соляних підземеллях.

В останній день конґресу проведено також ділову конференцію з представниками складових організацій СФУЛТ, на якій доповнено склад Екзекутивної ради, визначено плян праці на наступні два роки та вирішено перенести архів СФУЛТ до домівки Українського Лікарського Товариства (УЛТ) у Львові. Екзекутивна рада протягом 1998-2000 років працюватиме у такому складі: д-р Павло Джуль — президент-елект; д-р Юрій Гаврилюк — віце-президент; д-р Василь Шеремета — секретар; д-р Зірка Калинич — скарбник; д-р Адріян Баранецький — пресовий секретар; д-р Олег Канчалаба — архівар. Члени: д-р Роксоляна Ґарбова, д-р Ігор Ґалярник, д-р Володимир Медвідський, д-р Любомила Порохняк-Гановська і д-р Михайло Цегельський. Присутні висловили бажання провести VIII конґрес СФУЛТ у Львові, з виїзною пленарною сесією в курортному місті Трускавці.

На підсумковому пленарному засіданні 20 серпня було вручено почесні дипломи кандидатові медичних наук Степанові Білякові, ректорові Ужгородського державного університету проф. Володимирові Сливці й деканові медичного факультету доцентові Василеві Борі. Учасники одноголосно прийняли звернення до лікарів України та лікарів-українців світу, а також висловили подяку його організаторам та з незабутніми враженнями з поїздок по мальовничій закарпатській землі роз'їхалися — з надією і бажанням нової зустрічі в 2000 році у княжому місті Львові.

Д-р Павло Джуль

Нам пишуть

Допоможімо врятувати Маріянчика!

Леся Глинська з Маріянчиком.

Маріянчик — трирічний український хлопчик, син Ростислава і Лесі Глинських, молодого подружжя з Львівщини. Дитину від народження уразив церебральний параліч. Маріянчик не ходить і навіть не сидить, нічого не може тримати в ручках. Навесні 1997 року батьки возили хлопчика до німецької санаторії в Криниці, до проф. Козявкіна, славного лікаря від тих недуг. Він не тільки докладно обстежив хвору дитину, але й почав її лікувати. Невдовзі Маріянчик вже сам міг підвести голівку. Однак на наступну візиту, призначену на осінь того ж року, батьки не привезли синочка, бо не мали для цього грошей. Стукали у різні двері в Україні — марно... А без коштів неможливе навіть терапевтичне лікування, вже не кажучи про хірургічну операцію...

Остання надія, що ще підтримує на дусі батьків хворого хлопчика — на українців Америки. Вже не злічити тих, кому ми простягали руку допомоги. Нехай ще до врятованих додасться ім'я малого Маріянчика!

Для пожертв подаю конта у кредитівках „Самопомочі": Federal Credit Union, 108 Second Ave., New York, #10003, Acct. # 25033-000; Cleveland Federal Credit Union, 6108 State Rd, Parma, Ohio, 44134, Acct, #02350.

Д-р Володимир Боднар

Український голос з Донеччини

До „Свободи" і її читачів звертається гість з України, з міста Слов'янська, що на Донеччині.

Як вам відомо, українство в нашому змосковщеному краю переживає нелегкі часи, хоч і свідомих українців у нас багато. 30 жовтня Товариство жертв політичних репресій, Товариство „Просвіта" ім. Шевченка, Українська Православна Церква Київського Патріярхату, при підтримці депутата Верховної Ради Лещинського і голови міської Ради Бондаренка, провели мітинґ і відкрили меморіяльну дошку у пам'ять розстріляних комуністами.

А на 7 листопада комуністи Слов'янська заплянували демонстрацію проти незалежної України.

У нашому місті є 30 шкіл, але з них лише дві українські, решта — російські. Здається, ніби двом школам легше допомогти, ніж двадцяти вісьмом, насправді ж діється щось цілком протилежне: держава знаходить кошти для російських шкіл, українські ж полишені напризволяще. Не мають вони вдосталь підручників, не мають бібліотек, не мають навчальних майстерень. Ще й така дивна подробиця: українські підручники коштують у чотири-п'ять разів дорожче, ніж російські!

У нинішньому навчальному році нам вдалося відкрити українські кляси у російських школах чч. 20,1, 11, і 19. У цій справі чимало нам посприяв матеріяльно ЗУАДК. Також ця відома допомогова українсько-американська організація відчутно подбала про родини колишніх політв'язнів, про сліпих дітей-сиріт. Крім ЗУАДК українському Слов'янську щиро допомагають з Америки та Канади Юрій Іхтіяров, Віталій Кейс, Ярослав Квіт, Надія Савченко, Надія Катушонок, Віра Біленька, Софія Гайдарівська — хто грішми, хто речами, а хто добрим словом, яке, мовлене вчасно, важить не менше, ніж гроші.

Українці Америки! Знайдіть час і можливість підтримати українців донецького Слов'янська! Передусім — морально, ідейно. Надсилайте відкриті листи, підбадьорюючі телеграми на адесу керівників наших українських громадсько-політичних організацій! Пишіть листи дітям наших українських шкіл! Надсилайте для них добру українську літературу!

Нижче подаю декілька адрес українських активістів нашого Слов'янська:

Кузьма Колесников, голова Товариства жертв політичних репресій (343216, Донецька обл. Слов'янське, вул. Батюка, 54, кв. 194); Володимир Савченко, голова Товариства „Просвіта" ім. Т. Шевченка (343206, Слов'янське, вул. Корольова, 20, кв.9); Олександер Добровольський, крайовий командир УНСО (343240, с. Билбасівка, Слов'янського району, Донецької области, вул. Поштова, 29).

Слов'яничанин Іван Луценко
(написав з Філядельфії, гостюючи у брата-американця)

НАВІЩО МЕНІ АНГЛІЙСЬКА?

Молода львівська вчителька Галина Копко спершу почувалася в Америці незатишно: її вражало, що люди все оцінюють на гроші, менше спілкуються й взагалі порівняно з Україною менше цікавляться життям інших. Особливо ж дошкуляло незнання англійської мови. Як це з багатьма нашими земляками трапляється, Галина без перешкод могла порозумітися з росіянами, поляками, чехами, словаками, а от американці якось не потрапляли в орбіту знайомств. А так хотілося розпитати, послухати, про що люди говорять...

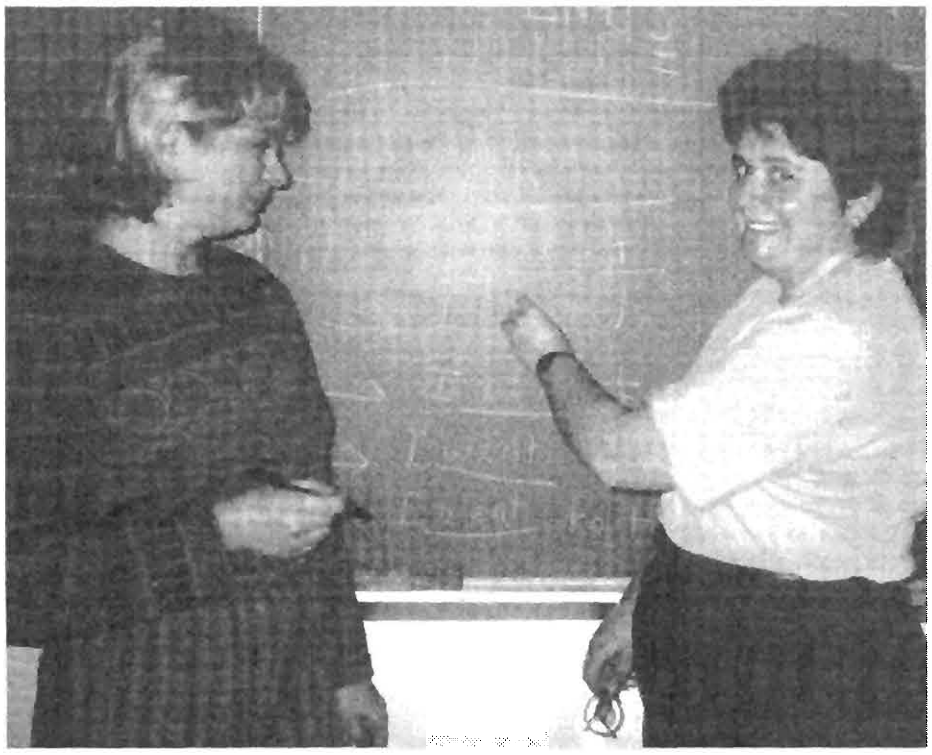
Наприкінці літа Галина прийшла до школи в м. Мейплвуді, Ню Джерзі, бо почула, що тут приймають новачків до вечірньої школи для дорослих. І от, Галина два рази на тиждень вчащає до школи. Багато груп вивчає тут англійську мову. І в кожній зустрілися люди з різних країн. В групі Галини, наприклад, є приїжджі з Польщі і Грузії, Перу і Бразилії, Гаїті і України. І це цікаво, тому що одним з елементів навчання є розповіді про звичаї своїх країн.

— Як у вашій країні відзначають день народження чи іменини? Яке з цих свят важливіше? — запитує вчителька, і кожен, як може, розповідає про своє. Решта слухає і не тільки вчиться розуміти, а й пізнає чужинське життя. Галині особливо подобається те, що спілкуються на лекціях виключно англійською мовою.

Тепер Америка все більше їй подобається.

— Як педагог, я не могла не помітити дуже уважного ставлення американців до дітей. Декому це може видатися лібералізмом, але насправді дитина, волю якої не на лише на запрошення моторизованих приятелів. Та вона не втрачає надії побачити й славні музеї, і Статую Свободи, інші пам'ятки і скарби ЗСА. А покищо ретельно вивчає мову.

— Я читала, що людина стільки разів є особистістю, людиною, скільки мов вона знає, — говорить

Галина Копко уважно слухає розповідь американської вчительки Елен Маннаріно

пригнічують, на думку якої зважають, росте повноцінною людиною, — говорить Копко.

Звісно, у пізнанні Америки Галина має свої труднощі. Покищо немає авта, а тому поїхати десь мож-

Галина. — Я рада нагоді бодай в якійсь мірі оволодіти ще однією мовою і вдячна урядові ЗСА, який надав приїжджим людям можливість безкоштовно вивчати мову в одній з кращих шкіл Ню Джерзі.

ЧИ БУДУТЬ АРЕШТОВУВАТИ ЕМІҐРАНТІВ?

Згідно з новим законом про еміґрацію, в жовтні нинішнього року мають бути арештовані і депортовані з ЗСА тисячі еміґрантів, які не є громадянами ЗСА, перебувають в країні легально, але мають кримінальне минуле. У 1996 році Конґрес дав два роки для цієї акції, щоб за цей час Іміграційна Служба приготувала місця утримання арештованих до їхнього відправлення у рідні краї. Проте ця служба зараз вживає заходів, щоб подовжити термін очікування на арешт і видалення з країни тих, хто цьому підлягає. Число таких сягає 15 тисяч і їх просто ніде розмістити. Люди з кримінальним минулим становлять 60 відсотків затриманих Службою Іміграції, решта — це нелеґали, які намагалися перейти кордон, затримані під час періодичних облав на підприємствах, а також ті, кого не хочуть прийняти уряди їхніх країн.

ЗРОСЛА ОПЛАТА

Від 12 жовтня зросла оплата за будь-які заяви, з якими звертаються люди до Служби Іміграції (крім оплати за заяву про громадянство, яка зросте з 15 січня 1999 року). Зростання коливається від 20 до 250 долярів. Для тих, хто не може заплатити, передбачено можливість клопотання про звільнення від плати.

У підготовці цього випуску взяв участь наш позаштатний кореспондент Левко Хмельковський.

ВІДПОВІДІ НА ІМІҐРАЦІЙНІ ПИТАННЯ

Консультує український центр "Паллада"

Питання: *Я вже вислала заявку учасника льотереї 2000 року, але не підкреслила прізвище. Боюся, що вона буде відкинута і прошу вас сказати, чи можу я послати ще одну, правильно виповнену?*

Відповідь: Помилка серйозна, і якщо ваш конверт потрапить у число тих, що виграли, то вашу заявку буде відкинуто. Разом з тим, вашу наступну заявку також може бути дискваліфіковано, якщо буде виявлено, що ви вислали дві.

Пит.: *Моя жінка цього року виграла право на зелену картку (льотерія DV—99) Ми живемо в Америці без дозволу на іміґрацію вже 6 років, працюємо, платимо податки, маємо двох народжених тут дітей, а от нам кажуть, що ми не маємо права на одержання зеленої картки після її виграння. Які в нас можливості одержати зелену картку після виграння?*

Відп.: Як не прикро, але на сучасну пору ваша сім'я дійсно не має права на одержання зеленої картки після виграння у льотереї віз DV-99. Адже стаття іміграційного законодавства (245і), що давала право особам, які перебувають в ЗСА без дозволу іміграційної служби, заплатити 1000 дол. кари і одержати „ґрінкарту" в Америці, вже не чинна. Перед початком минулого фінансового року уряд ЗСА продовжив на деякий час термін дії цього положення, але чи буде це зроблено ще раз — невідомо. Те що ви маєте народжених у ЗСА двоє дітей та працюєте і сплачуєте податки, не є підставою для одержання права на постійне проживання в ЗСА, хоча і береться до уваги іміграційним судом, якщо справа іде про депортацію.

Також, у випадку виїзду в Україну для одержання права на в'їзд згідно виграння у льотереї віз, вам можуть відмовити у цьому праві з тієї причини, що ви перебували у ЗСА без дозволу іміграційної служби більш як 180 днів. Нагадуємо, що особи, які перестояли свій термін перебування на 180-360 днів, не мають права на повторний в'їзд до ЗСА впродовж трьох років, а хто більше - на 10 років.(З цього правила може бути зроблено виняток).

Пит.: *Я виграв право на одержання зеленої картки по льотереї DV-99 і вислав згідно з інструкцією заповнені форми до офісу у Ню Гемшир. А в Україну прийшло повідомлення, що мене дискваліфіковано на тій підставі, що я не вписав членів сім'ї у заявку учасника льотереї.*

Прошу пояснити, чому так сталося, адже я знаю, що всі члени сім'ї того, хто виграв, мають право на зелену картку також.

Відп.: Справді у минулі роки не було випадків, щоб іміграційна служба відмовила членам сім'ї, які виграли візу, у праві одержання стасусу постійного жителя на підставі того, що вони не були вписані до заявки учасника льотереї. Так само, у час подання заявок на участь у льотереї віз DV-99 ніхто не передбачав, що Національний Візовий Центр почне дискваліфікувати заявки учасників з вищеназваної причини. Неприємно також і те, що відмовляється у праві одержання іміграційної візи не тільки членам сім'ї, але тому, хто виграв. Разом з тим, тому, хто виграв, не будуть чинитися перешкоди в отриманні візи, якщо він не буде заявляти, що передумав і хоче, щоб з ним їхали до Америки члени сім'ї, яких раніше не було подано як бажаючих іміґрувати. Членам сім'ї того, хто виграв, дозволено одержувати іміграційну візу лише у тому випадку, коли зміна сімейного стану відбулася після того, як заявку на участь у льотереї віз було відправлено.

Пит.: *Я хочу запросити свого родича до Америки на навчання. Хто може одержати студентську візу і що для цього треба зробити?*

Відп.: Перш ніж звертатися до консуляту за візою, особа, що плянує приїхати до ЗСА, повинна бути зарахована до школи, яка має право вчити іноземців. Школа, до якої зараховано студента, висилає йому відповідний документ, який треба подати у консуляті для одержання студентської візи. Це форма I-20 "Certificate of Eligibility for Nonimmigrant Student Status". Існують два види студентських віз: M-1 для професійного навчання (vocational) та F-1 — для академічного і вивчення англійської мови (Academic and Language Students).

Студентські візи надаються без обмеження терміну перебування і дають право навчатися лише в тому закладі, до якого учня зараховано (хоча пізніше переходити до іншої школи не заборонено). Школи мають різні вимоги щодо зарахування, але найважливішим є питання оплати навчання.

Має значення знання англійської мови. Легше отримати візу особам, які вже на батьківщині склали іспит з англійської мови для бажаючих навчатися у вищих учбових закладах за кордоном (TOEFL), і важче тим, хто їде лише вивчати англійську мову (за винятком університетів, де англійська мова буде вивчатися, як спеціяльність).

Можуть одержати студентську візу й учні середніх шкіл. Для цього треба, щоб учня було зараховано до відповідної платної школи. Іноземцям не дозволяється навчатися на студентських візах у державних школах. При одержанні візи студент повинен довести, що він має досить грошей на навчання та проживання в ЗСА. Студент (або його спонзор) повинен мати гроші для оплати не менш як річного курсу навчання.

Як правило, не виникає питань, якщо студент оплачує на рік наперед навчання та проживання в шкільному чи університетському гуртожитку. Кожна школа має свій порядок оплати навчання. Прохач студентської візи повинен довести, що зберігає тісні контакти з батьківщиною і повернеться додому. У візі може бути відмовлено, якщо вияснить-ся, що, наприклад, батьки студента іміґрували до ЗСА і студентська віза використовується лише як засіб виїхати до Америки на постійне проживання. Якщо студента не зараховано до конкретного навчального закладу, але він доведе, що має матеріяльну можливість вчитися у ЗСА, то він може одержати звичайну гостьову візу B-2, яка дає правє після приїзду до ЗСА почати навчання і змінити гостьову візу на студентську.

Моя Америка

РОБОТА

Левко Хмельковський

Коли в мій український пашпорт, перероблений з совєцького, поставили на летовищі печатку „Employment authorized", я зрозумів, що можу шукати роботу. Спершу спробував читати оголошення в газеті й відразу ж надибав фабричку, яка виробляла поліетиленові торби для крамниць. Старий жид-киянин, сидячи в конторському кріслі, похвалився науковими досягненнями в Києві і сказав, що в Америці має власний бізнес, який провадять син і зять. Син і зять записали мій телефон і згодом озвалися. Я поцікавився, чи то всерйоз старий говорив, що перший тиждень я маю працювати без платні.

— Не тиждень, а два, бо ми маємо привчати здеградованих совєцьких людей до американської праці, — відповів син (чи зять). Я подякував, поклав слухавку і пішов на біржу праці, до „Алекса". Щоразу, коли я натискував ґудзик комп'ютера, „Алекс" підносив мене своїми пропозиціями на романтичні небеса, але потім безжально кидав на землю. Вимагалося якщо не американське громадянство, то чималий практичний досвід. Усе ж я списував з монітора десяток пропозицій і йшов з ними до аґента біржі праці Роберто Лопеса. Доброзичливий Роберто заповзявся влаштувати мене на роботу до свого від'їзду на відпочинок в Пуерто Ріко, тож сумлінно телефонував до фабрик і компаній, писав мені картки-направлення і зичив успіху.

На фабриках і в компаніях намагалися зрозуміти мою англійську мову, поглядали на сиві скроні, раділи моєму успіхові в еміґрантській льотереї і пропонували залишити резюме, яке характеризувало мене як якогось косміта з дивного і далекого світу, який вони називали „Раша", а я — „Юкрейн". Роберто Лопес не дивувався моєму поверненню до комп'ютера „Алекс" і терпляче починав усе спочатку. Якось після чергової розмови з менаджером він запитав, чи хочу я працювати вночі. Я хотів...

Моя робота починається о третій ранку. На цю годину до численних отворів у стіні будівлі-терміналу притулялися задні борти велетенських фурґонів, що привозили вантажі з усіх кінців Америки. Я з'являюся першим, бо ще не маю авта і дістаюся з оказією. При вході дзеленчить дзвінок і перед вартовим проходять напівсонні постаті з розчепіреними для ритуального огляду руками. Я негайно відбиваю свою картку на штамп-годинникy, хоча ця негайність ролі не грає, бо час лічиться від тієї миті, коли рушить конвеєр.

Смаглява Ніколь в конторі вже показала мені відеофільм про те, що станеться, коли я крастиму пакунки. Я усміхнувся поблажливо...

Нічні сортувальники стали на містках перед меншими фурґонами і почали вихоплювати з конвеєра картонки, які мали потрапити до того чи іншого фурґончика, щоб вранці опинитися за місцем призначення.

Моє завдання — відбирати пачки непроданих книжок, які повертаються на торговельну базу. Пачки я складаю на піддон, обмотую поліетиленовою плівкою і тягну крізь браму в стіні до окремого великого фурґона.

Нічні сортувальники — молоді люди спортивної статури. Очевидно, вдень вони мають інші заняття. Коли я з гуркотом відчиняю залізні двері, щоб затягнути до фурґона черговий піддон з книжками, хлопці потерпають від холоду й піднімають коміри. Тому я чекаю, доки набереться кілька піддонів. Бриґадир Лені, молодий китаєць, не дуже радіє такій новації, але не заперечує... Особливо шкода мені єдиної на зміні молодої жінки, яка працює найближче до дверей і може застудитися. Іноді я допомагаю їй затягнути до фурґона особливо тяжку пачку. Вона цінує мою допомогу і дякує таємничо ласкавою посмішкою вдячного заохочення... Білі зуби сяють на чорному личку.

Робота нагадує змагання з конвеєром. Я намагаюся заздалегідь впізнати серед пачок „свою" і якнайшвидше вихопити її, доки не „приїхала" наступна. Коли прогавиш, пачка поїде далі, а це вже погано. Пачки різні за розміром і їх треба ретельно укладати, бо гора може розвалитися. Сусід іноді допомагає скинути пачку зі стрічки, а сам показує на руки: чому без рукавиць? Я відмахуюся: не звик в рукавицях... Бриґадир Лені здалеку гукає мене і показує чотири пальці — я маю йти до четвертої брами на розвантаження великого фурґона. Ох і тяжелезні у ньому пакунки! Деякі просто важко зрушити з місця! І багато ж! Але не можна уповільнити темп — бриґадир здалеку поглядає, як іде розвантаження. Конвеєр має бути повним.

Закінчую з фурґоном і повертаюся на своє місце: книжки вже наросли горою! Коли я їх поскладаю? Тимчасом пора відчиняти браму, затягати піддони до фурґона. На дворі вже світає... Важко перетягнути візок з пачками через залізний місток. Раптом відчуваю, що візок наче сам рушив вперед. Озираюся: сусід допоміг. Його ім'я — Кірк. Не відразу я це збагнув. Так дивно тут вимовляють звуки... Попросив його написати на аркушику. Кірк! Дякую!

На тому місточку мені пізніше допомагали водії, які вдосвіта з'являються в терміналі. А якось підставив плече сам менаджер.

О сьомій в терміналі сиґналить автобар з кавою. Водії поспішають до нього. Нічні сортувальники каву не купують... Стрічка конвеєра ось-ось зупиниться й вони підуть додому. Чи на денну роботу?

Я позираю, щоб не пішов без мене атлет Джо. Першої ночі я попросив його допомогти дістатися до автобуса. Відтоді Джо щоранку підвозить мене... Клацнув таймер: знову ми працювали менше п'яти годин. А так поспішали, ніби нам платять за обсяг вантажів, а не за час...

Доки авто Джо біжить до зупинки, ми намагаємося розмовляти. Про погоду, про Україну... На Різдво, коли менаджер привіз коробку з тістечками, Джо повідомив, що у православних це свято відзначається в січні. Якось Джо запитав, чи бачив я Крустеп. Я дістав з торби словник, але не знайшов такого слова. Джо не здався і перепитав: „Президент Крустеп?" О, Хрущов?! Ні, я його зблизька не бачив, лише у телевізорі. А от Клінтона бачив дуже близько на передвиборному вічі в Юніоні.

На кінцевій зупинці Джо висаджує мене і говорить: „Побачу тебе після вікенда". Тому що сьогодні п'ятниця. В інші дні він говорить: „Побачу тебе завтра". Його авто зникає, я залишаюся на самоті. Завжди на морозному бетоні блищить багато центів... Хто їх тут розкидає? Намацую в кишені конверт з чеком... Скільки я заробив? Але не відкриваю... Підходить автобус. Водій той самий, що й завжди. Хоч би не задрімати, бо можу прогавити зупинку, де маю вийти... Водій незмінно бажає успіху, а мені ще йти п'ять кварталів. Усе ж робочі черевики дуже важкі. Пальці потріскалися від напруження: сусід на конвеєрі мав рацію, треба одягати рукавиці... Ледве переставляю ноги... Попереду два вільних дні. Передовсім треба виспатися. Потім можна поїхати до Ню Йорку, порозглядати багаті вітрини... З України пишуть: цієї зими знову важко з опаленням житла, котельні стоять — бракує ґазу... Платню на заводах вже півроку затримують... А Джо і водій автобуса побажали мені успіху. Ось зараз годинку посплю й втома минеться... Добре мати роботу в Америці!

Продовження в наступному випуску „Хвиля до хвилі"

Нідія Родріґес тепер — пані Стецька

Красуня Нідія Родріґес знайшла свого судженого в українській євангельській церкві міста Юніон, Н. Дж. Ним став не менш вродливий Веніямин Стецьки (в американському іменництві — Бен). Урочиста церемонія шлюбу в церковній залі зібрала численних гостей. Хор славить Бога, вітає молодих. Статечно, по черзі, входять до залі батьки, дружки... Нарешті простеляється біла весільна доріжка і всі встають в захваті, бо сьогодні Нідія особливо чарівна у весільному вбранні. Батько вручає її руку молодому.

Далі були проникливі настановчі слова пастора Джорджа Давидюка (йому не вдалося стримати сльозу зворушення), обмін обручками, слава шлюбу і ...перший подружній поцілунок, а також перше спільне причастя — Вечеря Господня. Усі вітали нову сім'ю з надією, що цей іспано-слов'янський союз любови дасть гарні плоди.

На фото: Новоодружені Нідія і Бен Стецьки.

ТІКАТИ ВІД ПОЛІЦІЇ, ЧИ НІ?

На дорозі

На відміну від України, де автоінспектори зупиняють вас на автотрасі через кожні 15–20 кілометрів, в ЗСА поліція без потреби не втручається в життя людей. Проте може статися, що ваше авто полісмен затримає. Звісно, для цього він повинен мати привід. Найчастіше він дасть вам сиґнал світлом сирени. Не треба тікати, зупиніться. З авта не виходьте, хібащо полісмен цього зажадає. На його вимогу ви повинні показати права водія, документ реєстрації авта і страховий поліс. Полісмен може обшукати авто без спеціяльного дозволу, але ті місця, які є перед очима. Не може відчиняти багажник чи проводити ретельний обшук, хібащо матиме обґрунтовану підозру, що ви перевозите наркотики або зброю. Ви можете відмовитись від обшуку і полісмен не може за це вас арештувати. Зате він арештує вас, коли будете керувати автом напідпитку. Якщо ви відмовитесь від тесту на алкоголь, то він забере у вас права водія. Це станеться й при перевищенні швидкости.

В будинку

Якщо поліція стукає у двері, ви можете не впускати її, хібащо офіцер матиме судовий дозвіл. У випадку арешту обшук проводиться тільки в кімнаті, де перебуває арештований. Усю квартиру поліція обшукувати не може. Якщо хтось волає по допомогу, поліція може зайти до житла без судового дозволу і навіть провести обшук. Для обшуку житла поліція повинна мати судовий дозвіл. Але за вашої згоди можна провести обшук і без цього документу. Звісно, якщо є ретельна загроза для життя людей чи інші виняткові обставини, то поліція обшукує житло негайно.

На вулиці

Офіцер поліції може зупиняти перехожих, але повинен мати привід для цього. Він може зажадати ваші документи, запитати адресу, мету слідування. Але ви не маєте обов'язку зупинятися і відповідати. Якщо при цьому полісмен не дозволить вам йти далі, то це вже затримання. Звісно, треба запитувати у поліцейського, чи можна йти? Але якщо він дістає зброю, викликає інших полісменів, змінює тональність, погрожує, то це вже означає затримання. Для затримання треба мати підстави. Ними може бути ваша підозріла поведінка, невідповідний багаж, ховання зброї при появі поліції.

Обшук може відбутися лише при підозрі, що ви озброєні і є загроза поліції. Офіцер може торкнутися вашого одягу, зазирнути в кишені. Для ретельнішого обшуку треба подати істотний привід. Арешт проводиться за письмовим наказом, але й без нього, коли, скажімо, йдеться про п'яного водія. Але при арешті поліцейський виголосить вам ваші права, які полягають в тому, що ви можете не відповідати на питання, усе сказане вами може бути ужите проти вас в суді, ви можете мати адвоката. Якщо ви вирішите мовчати, офіцер у вас нічого не запитуватиме.

Якими б не були обставини вашого контакту з поліцією, поводьтеся ввічливо, спокійно, розсудливо, не вживайте лайки чи погроз. Не поспішайте з добровільними заявами. Запишіть чи запам'ятайте прізвище і особовий номер поліцейського, його авта. Якщо вас поранено, негайно зверніться до лікаря. Якщо ви вважаєте, що ваші права порушені, не гайтеся із оскарженням дій поліції в Департаменті поліції — відділі внутрішніх справ (Internal Affers), або до ради цивільних скарг (Civilian Complaint Board).

НОТАТКИ ТОГО, ХТО ПОВЕРНУВСЯ,

або українська Америка зблизька

Ось вже четвертий раз, завдячуючи старим і новим друзям, я в Америці. Тепер вона вже не так приголомшує мене своєю маштабністю, надмірністю добробуту та англосаксонською ретельністю в буденному житті. З часу мого першого приїзду минуло чотири роки. Багато за цей час змінилося в Україні. Життя у нас загалом, на жаль, не стало кращим. Але десятки різновидів ковбас та інших наїдків у магазинах, мерседеси на вулицях, джакузі в приватних помешканнях і відпочинок на Багамах також стали українською реальністю. Та наша найбільша біда — що все це доступно небагатьом. Тому все нахабніше, войовничо поводять себе в Україні фашисти під червоними прапорами. Та це окрема розмова.

У дні свого перебування тут я вдивляюся в українське обличчя Америки, і помимо волі порівнюю його з тим, котре у Краї. Та найперше, що тішить і продовжує дивувати, що вона є, вона існує, і дуже хочеться сподіватися, буде існувати, українська Америка. Вочевидь, що з роками Західній світ може змінити її до невпізнання. Але вона мусить залишатися. І не лише через те, що це потрібно державі Україні, але ще й з тієї причини, що у широких гайвеях і високих хмародерах закладено велику частку праці й наших людей. Та, зрозуміло, історія дає шанс лише тим, хто прагне його використання. Я думаю, що бути українцям в Америці чи ні, залежить лише від них і тільки від них. Ані від Вашінгтона, чи навіть Києва. Бо вони вже давно довели, що можна залишатися українцями і за межами України.

Цим разом я прагну зазирнути глибше в очі краян. Вишиванки побіля комп'ютера й портрет Шевченка, прибитий над відеомагнітофоном. До такого антуражу звикаєш швидко і сприймаєш його ледь не природним в українському американському домі. Але як поділити свою душу на українську й американську? І що господарює у серці: Дніпро чи Гадсон? Не географічно, не декларативно, а на рівні почуттів, думок, сприйняття світу. Можливо, більшість з українців ЗСА навіть не замислюється над цим. Можливо, немає у тому й потреби. Америка приймає усіх, хто прийшов сюди леґально та з щирими намірами. Та водночас є й Українська Америка. А значить, існують і ті питання, котрі я згадав вище.

Незнайоме та складне не окинути зразу оком. Візерунок життя складається з окремих малюнків.

Фідель Сухоніс з дочкою Даринкою, м. Січеслав.

Жінки

Кажуть, що все починається з жінки. Напевно, то правда. Вже з тієї простої причини, що завдяки жінці кожен з нас з'явився на світ.

Українські жінки Америки. Я схиляю голову перед ними за працьовиті руки і багаті душі, за їх колискову рідну мову, за ті мільйони громадських вареників, зварених у неділю й свята, котрі міцніше від граніту лягли у фундамент українських церков, шкіл, відпочинкових таборів по всій країні.

Я не знаю, чи так було завжди, але приємно бачити, що сьогодні українки ЗСА є задоволені, навіть самовпевнені. Вони справді рівні з чоловіками. У першу чергу, напевно, через економічну незалежність. І хоча тепер в Україні є такі, як депутат Верховної Ради, підприємець з сумнівною репутацією Юлія Тимошенко, котра може пообідати у Парижі, а повечеряти у Римі, здебільшого наші жінки залежать від чоловіків.

Головне — економічно. Та не лише. Десятки років панування антилюдської марксисько-ленінської ідеології спотворили вічні цінності нашого народу щодо поваги до жінки. Її рівність, як і решта демократичних свобод, лише декларувалася, її права проголошувалися, але мало забезпечувалися. І нині в Україні хто як не жінка, в першу чергу страждає від безгрошів'я, бідности та невпевнености у завтрашньому дні?

З Наїною ми — ровесники. Вона — дочка моїх приятелів-українців. Взяла мене і свою племінницю купити гарбуза на улюблене американське свято. Її українська далеко не бездоганна, та все одно краща, ніж моя англійська. Радію симпатичній співрозмовниці, котра без комплексів може попрактикувати в заокеанській вимові.

Наїна легко і вправно керує автом. В Україні жінка за кермом також не дивина. Однак, і не норма. Та ці відмінності другорядні. Є таке, що різнить набагато більше. Наприклад, вродлива і весела Наїна у 37 ще й досі не заміжня. Вочевидь, українки ЗСА не мають потреби розглядати шлюб як соціяльне явище. Голодними й холодними за будь-яких обставин не залишаться. То нащо, аби — хтось обов'язково ходив у штанах по хаті, якщо таки не зустрівся той, з ким справді мило й затишно? Риторичне питання, не жіноча — загальнолюдська логіка.

Наїнина ситуація була б в Україні ледь не трагедією. Молоденьким не просто вийти заміж за порядного і надійного чоловіка. А тут за тридцятку перевалило. Та мого „драйвера" така проблема, з усього видно, обходить найменше. Вона живе так, як сама того бажає. Для українок на Дніпрі — це рідкісна розкіш.

Не буде, як мені здається, помилковим твердження, що в Україні чоловіки звикли бути більш соціяльно значущими, визначальними у родинному житті. Хоча аж ніяк не можна говорити й про якусь дискримінацію жінки в сім'ї. Буває навіть навпаки.

Але український нормальний мужчина має бути захисником жінки від життєвих негараздів. В Америці, я думаю, такої гострої потреби немає. І це, напевно, робить стосунки в українській американській родині набагато відміннішими від тих, що є в Україні. Безсумнівно, що в американському варіянті більше виграє жінка, а разом, з нею і вся родина.

Українські американки здається у більшості своїй збагнули, що форма все таки — річ другорядна. Я не помічав тут ані зловживання косметикою, ані прагнення мати кращу сукню, аніж у сусідки. Вони, я думаю, не роблять проблеми з того, як це ведеться у киянок чи січеславок, що розпочався літній сезон, а у гардеробі — босоніжки не останньої моделі.

Українки ЗСА, ясна річ, вільніші від побутових проблем. Мають більше часу власне для себе. Що є також далеко не у кожної жінки в Україні.

Скидається й на те, що крайнощі фемінізації західнього світу не оминули й тутешніх українок. Вони прагнуть бути рівними з чоловіками буквально у всьому. Та це вже (може, на мені лежить печатка совєтського патріярхату) суперечить природі. На моє око, вони, ставши врівень, а то й посунувши чоловіків, дещо втратили з того незбагненного, невимовного і загадкового, що робить жінку жінкою.

Де жінка, там і дитина. І хоча вважається, що діти скрізь однакові, наступного разу мені б хотілося поділитися своїми враженнями про українських дітей Америки.

Фідель Сухоніс,
письменник, м. Січеслав

ЧИТАЧ ДІЛИТЬСЯ ДУМКОЮ

Куди прямує політика в Україні?

Останні вибори до Верховної Ради в Україні будуть ще довго темою обговорень та дискусій. Питання стоять: чи нова виборча система виправдала себе, чи ні? А радше, чи керівники партій були обізнані з нею як слід, щоб в той спосіб запізнати виборців, як голосувати, щоб їхні голоси не пропали. Треба знати, що народ, приголомшений сталінською практикою, не був обізнаний з вартістю кожного голосу, яку давала нова система демократичного порядку. Він звик до старої методи, знаючи, що кандидат виграє, без огляду на кількість голосів. Цю неясність використали кандидати лівого напрямку, пішли в народ, обіцяючи все, чого не дала йому нова господарка. З того вислід знаний.

Друга сторона, назвім правиця, розбита на партії та групи, чомусь не хотіла перейняти виборчої практики від демократичного світу — що кандидат мусить піти між людей, пізнати їх, вислухати їхні потреби та в той спосіб здобути довір'я до себе. Так постала прірва між кандидатом і виборцем. Вони себе не знали, а пішли за тими, що їм обіцяли. Друга помилка — це та, що правиця не змогла об'єднатися, чи дійти до якогось порозуміння, щоб себе взаємно не поборювати. Тут завинила хворобливо амбіція деяких провідників партій, яка взяла верх над „хлопським" розумом, замість проаналізувати як слід ситуацію на місцях та спокійно перевірити свої сили, щоб піти у наступ проти деструктивних сил. Ось і наслідки.

На жаль, як бачимо, вислід виборів нічого не навчив тих, що себе зачисляють до демократів. Правда, скупість інформацій із нарад українського парляменту не дає можливости глибоко проаналізувати його працю, однак з того, що нам доступне, можна сміло ствердити, що праві групи все ще ходять напомацки, замкнені в собі, не шукають контактів між собою. Іншими словами, не видно на обрії людини, яка могла б з'єднати тих, що стоять на плятформі незалежної демократичної України. У них не повинно бути жодних різниць, коли йде про добро українського народу, в час, коли ще снаші воріженьки" не згинули, але сильно працюють!

Щоб не бути голословним, ось приклади: в першій половині жовтня ц. р. ліві поставили на денний порядок нарад у Верховній Раді усунення прем'єр-міністра Валерія Пустовойтенка з його становища, а на його місце хотіли поставити Петра Симоненка. Голосувало 203 депутатів за проєкт, 108 проти внеску, декілька утрималися,.. а де решта з 450 депутатів? Можна уявити собі наслідки, коли б „товаріщ" П. Симоненко зайняв цей пост.

Іншим разом, коли відбувалося голосування за обов'язкове навчання української мови по всіх школах України, за цей закон проголосувало 172 депутати, а треба щонайменше 225 голосів. Прикметно, що з фракції Руху на тому засіданні було лише 17 депутатів. А решта з 44 народних обранців десь собі відпочивала (Анатолій Лисий, „Українські Вісті", неділя, 11 жовтня 1998 р.).

Остання вістка. Під цю пору в Україні зареєстровано 58 партій, але то ще не кінець. Значить, партії ростуть, як гриби по дощі. Кому вони потрібні?! Чия рука так гойно нас обдаровує партіями? Хіба не для добра, але хаосу і безладдя! Той партійний „дар" не можна собі легковажити, особливо коли наближаються вибори президентські.

Цікаво, що партії лівого напрямку задержали майже в цілості свою програму з-перед розпаду совєтської влади. Питання: чому праві групи не похваляться своїми програмами, поставивши такі перед народ, щоб він запізнався з ними і знав, за кого і що має віддавати свої голоси? Само слово „демократія" не багато для декого промовляє.

Найгірше — то нарікання на інших і шукання в них вини за всі непорядки наші. Краще звернути увагу на себе — і тут знайдеться відповідь. Лише в об'єднанні та толеранції інших думок можна дійти до кращого майбуття.

Олекса Мотиль

МІСТА ПРИКРАШАЮТЬСЯ ДО СВЯТ, А НАРОД БІДУЄ

Враження від поїздки в Україну

Наша з дружиною Зенею п'ята подорож в Україну мала потрійну мету — бути на святкуванні Незалежности, відвідати рідних та знайомих і побачити економічні зміни від 1995 року.

В Палаці культури „Україна" 23 серпня відбулися офіційні збори, присвячені 7-ій річниці Незалежности. Про це багато писалося в українській пресі. Хочеться поділитися ще й своїми враженнями.

На жаль, Президент не привітав своїх громадян і гостей з цим великим державним святом. Цього не зробив він і наступного дня під час паради військ на Хрещатику. Ми були обурені руйнуючою, а не будуючою промовою голови Верховної Ради О. Ткаченка, просякнутою ідеями комунізму.

Надзвичайно гарним був концерт, створений за задумом головного режисера Бориса Шарварка, однак більшість точок програми, певно, мали показати „безмежну широкість українських шароварів". Сучасних творів було мало. Не бракувало розвагових виступів танцювально-вокальних груп у фойє Палацу перед зборами і під час перерви. Також була смачна перекуска та різні напої для майже 4,000 учасників урочистости.

Військова парада відбулася зранку, 24 серпня. В ній брали участь майже п'ять тисяч вояків усіх родів військ, які карбованим кроком перейшли по Хрещатику. Вони включали ліцеїстів, кадрових офіцерів, слухачів Академії Збройних Сил України, слухачів провідних навчальних центрів — цвіт і майбутнє офіцерського корпусу армії України. За ними слідували 129 одиниць військової техніки.

Потім на Хрещатик вийшли спортсмени і представники фізкультурної громадськости столиці, а відтак — уславлені творчі колективи країни. Парада закінчила зведений оркестр „Молитвою за Україну", народною піснею „Червона калина" і славетним „Запорозьким маршем". Ця парада, кажуть, була найбільшою за всі часи. У великій мірі до її якости спричинився оновлений Хрещатик. На це оновлення видано майже 30 мільйонів гривень, і над ним протягом двох місяців працювало цілодобово понад 3,000 фахівців різних спеціяльностей. Всі матеріяли і технологія були закуплені в Україні. Крім реставрації дороги і хідників, відсвіжені були на головних вулицях міста зовнішні вигляди будинків, які робили на відвідувача міста приємне враження. В побічних крамницях і кіосках не бракувало різних товарів. Головна пошта була відкрита 24 серпня аж до шостої години вечора, щоб служити бажаючим спеціяльною печаткою з написом: „День Незалежності України, 24-8-98 р. Київ".

Святкування продовжувалися після паради. Президент Кучма вітався і розмовляв з присутніми на Майдані Незалежности щонайменше півгодини після закінчення офіційної частини програми на трибуні. Під час дня і ввечорі відбувалися концерти.

Офіційні святкування закінчилися грандіозним концертом на Майдані Незалежности і майже годинним фаєрверком в супроводі симфонічної мизики і співу збірного хору.

За моїми спостереженнями, підприємництво в Україні за останні три роки покращало. Є більший вибір товарів і навіть якісних. На жаль, більшість з них не є вітчизняного виробництва.

Львів реставрують, готуючись до конференції керівників европейських країн, яка має відбутися наступного року.

Найбільше терплять пенсіонери, яким платять мало і з запізненням. Зарплату виплачують по-різному, залежно від праці та реґіону. Наприклад, у Чернівцях учителі та інші державні працівники одержують зарплату реґулярно. Подібно й у Львівській Політехніці, де професори заробляють дещо більше.

В Яремчі є принаймні три більші місця, де можна закупити сувеніри. В 1995 році було лише невеличке місце біля водоспаду. Побудовано також нові готелі і ресторани для туристів, в яких можна переночувати в чистих кімнатах і з'їсти добрі страви. База „Карпати" побудована два роки тому. Правда, туристів мало. Причини елементарні: убогість населення та відсутність ефективної державної політики щодо туризму. Тим часом з туризму користає більшість країн світу. У деяких з них це найбільша „промисловість". Бажаним для України було б його ефективно використати, бо маємо чим похвалитися. Україна може взяти приклад з Мадярщини чи Чехії, де на вулицях Будапешту чи Праги чути більше чужі мови, ніж місцеві.

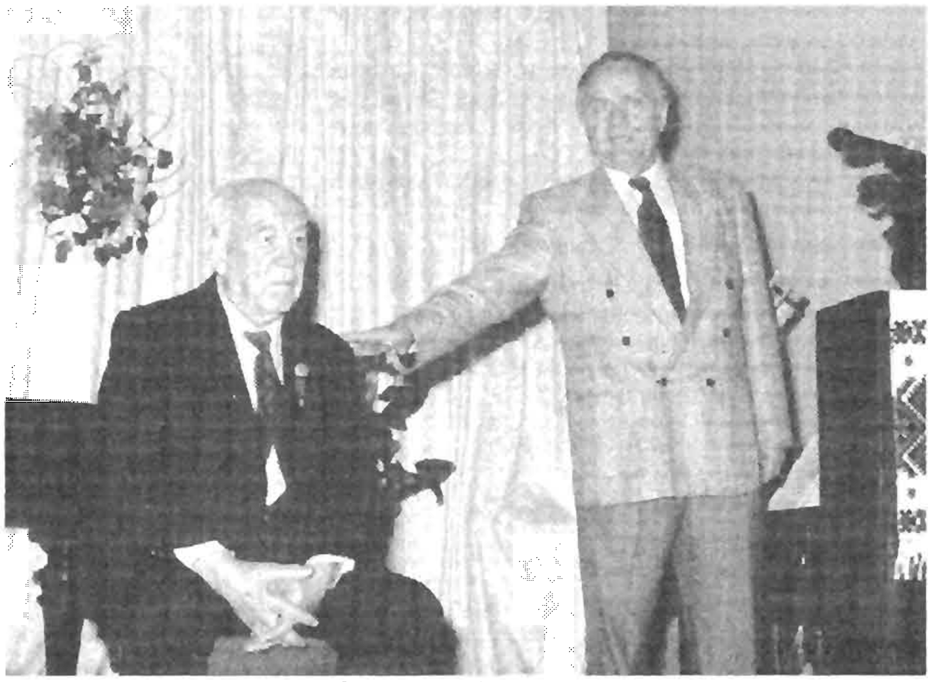
Зубожіле українське населення мало цікавиться культурою. Наприклад, у Львівському оперному театрі, який ставив оперу „Украдене щастя", було присутніх менше 200 осіб, а в Празі, тиждень пізніше, в Державній опері, яка ставила „Аїду", були лише квитки в останніх рядах балкону.

І все ж, перебуваючи в родини та приятелів у Києві, Львові і Лопатині, ми бачили щиру гостинність з багатими столами. Ніхто з цих людей не нарікав на брак їжі. Були, натомість, нарікання на медичну опіку, платність навчання, незадовільні обставини в бурсах, мінімальні стипендії, хабарництво тощо.

Зрозуміло, можна писати багато про негативи, які є в кожній країні. Я вибрав насвітлення позитивних економічних аспектів життя, бо вони таки заслуговують на признання.

Олександер Серафин

Як добре святкувати своє 80-річчя у вільній Україні!

Є. Стахів та Д. Павличко.

Парсиппані, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Євген Стахів, широковідомий політичний активіст, член ОУН від молодих років, не належить до сантиментальних осіб і ніколи таким не був (а ми знайомі понад 60 років, ще з гімназійних часів у Перемишлі). А все ж таки, коли приходить до редакції, щоб розповісти про свої останні відвідини України з приводу відзначення 80 років від дня народження, його голос дещо тремтить від видимого зворушення.

— Чи це не є гарно, що в Україні так величаво відзначили ваше 80-річчя і не лише у Києві, але й у Львові? — радіючи за нього, кажу я.

— Бачите, у Львові було воно зорганізоване суспільно-культурним товариством „Надсяння", бо ви ж добре знаєте, що я уродженець Перемишля, а не тільки кінчав там середню школи, так як ви. А в Києві влаштували мені цей ювілей мої добрі друзі із Спілки Письменників України, за що я їм буду вже до кінця мого життя вдячний.

— Можете бути справді горді з того, що вас так вшанували в Україні. Тут, в діяспорі, напевно не було б так величаво і святочно, якщо б взагалі хтось згадав, що вам сповнилося 80 років — знаю це добре із власної практики.

— Мусите знати, що святкування у Києві вийшло справді надзвичайно. Все це була ідея Івана Драча, і він відкрив зібрання в Будинку Письменників, відтак тепло говорив Дмитро Павличко, згадуючи нашу першу зустріч в 1959 році в Ню Йорку, про розмови у домі пані Клячко, на яких були Ю. Шевельов, І. Костюк, М. Дивнич, Й. Гірняк, М. Чубатий, Б. Бойчук, Ю. Тарнавський. Було дивно слухати про ці зустрічі з перспективи сорока років. Відтак говорили про мене ще М. Жулинський, редактор „Вечірнього Києва" В. Карпенко, брати Горині, представниця Жіночої Громади, В. Яворівський. Присутніми були також Михайло Слабошпицький, Олег Чорногуз із дружиною, Дмитро Гнатюк (який співав), Юрій Мушкетик, Юрій Кучубей. Усіх напевно не затямив. Після привітань був малий концерт, в якому виступали два бандуристи і два музиканти, що отримали стипендії від УАКР — Артем і Ярослав Кучани. Був також і промовляв Ілля Лєвітас, президент жидівської Ради України.

— Із преси України, що так широко писала про Ваші святкування і яку маю тут перед собою, завважую, що газета „За вільну Україну" дещо з іронією інформує під заголовком „Київський семіт тричі розцілував українського буржуазного націоналіста", і далі пише, що „редактор газети „Єврейскіє новості" п. Ілля Левітас вручив ювілярові вітальний адрес й чуло розцілувався з ним „по русскому обичаю" трикратно. Чи це правда?

— Розуміється, що так, і я не бачу в тому нічого дивного: я ж голова товариства українсько-єврейських зв'язків. Усім відомо, що я тут стараюся, як можливо, співпрацювати із жидівськими організаціями в ім'я Бабиного Яру та інших спільних пережиток у Другій світовій війні. Це, однак, в ніякому випадку не зменшує величі тих святкувань, а тільки вказує на постійну настанову деякої преси в Україні.

— Здається, ви вже назавжди залишитеся дещо контроверсійною постаттю в нашій історії — хоча б своєю книжкою спогадів „Крізь тюрми, підпілля й кордони". Але зате ви мали незвичайно цікаве життя і ваших спогадів вистачило б на декілька книжок. Ось хоча б про вашу діяльність на Донбасі у 1942-43 роках, що все ще є коментована та оспорювана. Або факт, що, як самі пишете, ви понад 50 разів переходили нелеґально німецько-австрійський кордон. Чи не цікаве мали ви життя?

— Безперечно, дуже цікаве, і я щасливий, що належу до тих дуже нечисленних „підпільників", що дожив свого 80-річчя і можу ще „на живо" все згадувати. Я був справді глибоко зворушений багатолюдними святами, що мені їх влаштували так в Києві, як і у Львові, як також широким відгуком в пресі України.

— Так, я пригадую вашу активність ще із гімназійних часів, ваших двох сестер, що загинули, і брата Володимира. Того забути не можна. Тому не диво, що товариство „Надсяння" під проводом Володимира Середи відзначило вас у Львові та ще і дало грамоту міста Перемишля.

СТИХІЙНЕ ЛИХО...

(Закінчення зі стор. 3)

погашення заборгованості з виплати зарплати, пенсій та стипендій. Закарпатську облдержадміністрацію зобов'язано забезпечити відселення мешканців з будинків, що знаходяться в аварійному стані, у вільний житловий фонд незалежно від відомчої підпорядкованості.

МЗС УКРАЇНИ ВЖИВАЄ ЗАХОДІВ ДО ЗАЛУЧЕННЯ МІЖНАРОДНОЇ ДОПОМОГИ ПОТЕРПІЛИМ ВІД СТИХІЙНОГО ЛИХА

На виконання указу Президента України у зв'язку з повінню у Закарпатській області МЗС України вживає заходів із залучення міжнародної допомоги потерпілим від стихійного лиха. Зокрема, міністер закордонних справ Борис Тарасюк звернувся з особистим листом до Генерального секретаря ООН Кофі Ананна з проханням сприяти у виділенні допомоги потерпілим від повені регіонам України. Також особисті листи Б. Тарасюк надіслав голові Європейської Комісії Жаку Сантеру та голові Ради міністрів Європейського Союзу, міністру закордонних справ Австрії Вольфгангу Шюсселю з проханням про надання підтримки потерпілим в Україні. Посольства України, постійні представництва України при ООН в Нью-Йорку та при відділенні ООН й інших міжнародних організаціях у Женеві отримали вказівки проводити роботу з органами виконавчої влади країн перебування з метою залучення гуманітарної допомоги для населення Закарпаття. В МЗС України створено оперативний штаб для координації зусиль по залученню міжнародної гуманітарної допомоги потерпілим від повені.

КИЇВСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЗАКЛИКАЮТЬ КИЯН ДОПОМОГТИ ПОТЕРПІЛИМ У ЗАКАРПАТТІ

Київська міська організація НДП та київська міська організація народно-демократичного об'єднання "Нова Україна" закликають киян допомогти потерпілим від стихійного лиха жителям Закарпаття.

У зверненні київської міської організації НДП зазначено, що повінь в цьому регіоні стала спільним лихом усіх українців. "Ми не можемо стояти осторонь, коли наші співвітчизники страждають без світла, тепла, рідних домівок", — підкреслено в документі. Автори звернення запрошують киян до пункту прийому народної допомоги для відправки в Закарпаття, що знаходиться за адресою **вул. Володимирська, 69.Контактні телефони: 227-73-67, 227-47-34.**

(За інформаціями УНІАН, 9 листопада 1998 р.)

Унікальна Зустріч

підготовляється на осінь 1999р. в Ню Йорку

СВЯТКУВАННЯ 50-ЛІТТЯ ШКОЛИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
Т-ва ОУА Самопоміч, Н.Й.
1949 — 1999

та

ВЕЛИКИЙ З'ЇЗД ВСІХ КОЛИШНІХ УЧНІВ

Скористайте з нагоди зустрітися з давніми „приятелями шкільної лавки".

Просимо колишніх учнів та матурантів з 1950-их до 1990-их років зголосити свої адреси (та по змозі і адреси своїх однокласників), щоб можна було вас належно інформувати про підготовку до цієї події.

Адреси посилати до: Ivan Durbak, 16 Fawn Hill Ct., Ramsey, NJ 07446
E-mail:idurbak@netmail.hscbklyn.edu

Комітет Святкування 50-ліття Школи Українознавства

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Лещатарські змагання в Україні

На адресу голови Західньої Делеґатури УСЦАК В. Кізими наспів з України „Обіжник" — запрошення українським лещатарям на терені УСЦАК взяти участь у змаганнях відкритого чемпіонату України, що відбудуться 10-15 лютого 1999 року на снігових теренах в околицях міста Суми.

Змагання проходитимуть в таких вікових групах: 30-34, 35-39, 40-44, 45-49, 50-54, 55-59, 60-66, 65-69 років і старші. До участи в змаганнях можуть зголошуватися лещатарі з діяспори — чоловіки і жінки.

По детальні інформації звертайтеся на адресу: Україна, Київ-23, вул. Експлонадна, 42, Державний Комітет у справах спорту України (Відділ зимових видів). Національний директор лещатарства — Володимир Зотов. Тел-Факс: 011-38-044-220-01-15.

Лілія Подкопаєва дебютувала в балеті!..

Минулого місяця в Донецькому відбувся Міжнародний фестиваль „Зірки світового балету", в якому дебютувала відома в гімнастичному світі дворазова чемпіонка Олімпіяди Лілія Подкопаєва. Як відзначили знавці балетного мистецтва, Лілія мужньо впоралася і з своєю точкою під назвою „Навчання у танцювальній клясі". „Балетні шати їй до лиця", — написав один з критиків. Лілія блискуче виконала нову для неї ролю, а поєднання елементів гімнастики та балету, безумновно, сподобалося публіці. Оплескувала виступ Лілії теж дружина Президента України Людмила Кучма, що побувала на фестивалі. Покищо Лілія ще не зійшла з гімнастичної арени, але цим своїм виступом у балеті дала зрозуміти шанувальникам, що балет після гімнастики — це ділянка, в якій Лілія зацікавлена.

Пригадуємо зустрічі Управи УСЦАК, як теж УСК і УСВТ „Ч. Січ" з Лілею і її тренеркою в Ню Йорку і Нюарку після Олімпіяди в Атланті і пізніше, коли вона відбувала турне по ЗСА. Тоді наші згадані спортові установи не тільки щедро обдарували олімпійську чемпіонку, але і підтримали фінансово гімнастичну школу її імені в Донецькому. Радіємо черговим успіхам Лілії і щиро бажаємо їй нових злетів у майбутньому.

О.Т.

Пам'ятний 1948-ий

У травні 1948 року Українська Рада Фізичної Культури з осідком у переселенчому таборі в Авгсбурді, Зах. Німеччина, в порозумінні з іншими національностями, організувала футбольний турнір Олімпіяди ДП. УРФК очолював тоді проф. І. Красник. В турнірі взяли участь репрезентації вихідців з України, Польщі, Мадярщини, Югославії, Литви. УРФК покликала на збір найкращих українських футболістів, які тоді перебували на терені Німеччини, і примістила їх в переселенчому таборі Ганггоферзідлюнг поблизу Регенсбургу. Тренером збірної став один з найкращих українських футболістів, що вславився в СК „Русь" (Ужгород) і СТ „Україна" (Львів) — Іван Володимир Кобзяр.

Кожний з нас, футболістів, здавав собі справу, що він репрезентує Україну на чужині. В кожного з нас, тоді ще молодих, була мрія і велике бажання бути учасником цього великого турніру — Олімпіяди ДП, на якій треба було захищати добре ім'я українських спортовців під блакитно-жовтим прапором. Не забуду, як в Авгсбурзі, перед змаганням з репрезентантами Польщі, в часі церемонії лунали мелодії гимнів України і Польщі. Ми стояли струнко, і в кожного немов електричний струм проходив тілом. В очах пробивалися сльози, а в думці жеврііло: „Чому саме тут, а не в Києві?" Якщо ж сказати про змагання, то вони закінчилися такими вислідами:

Україна-Югославія — 5:1, Україна-Мадярщина — 5:1, Україна-Польща — 1:1, Україна-Литва — 4:4. Україна, Польща і Литва втратили по дві точки, тому турнірoвий комітет Олімпяди ДП призначив додаткові ігри, що мали остаточно вирішити долю чемпіонату і золотих медалів. Зустрічі в цій додатковій серії відбулися 12 і 13 листопада в Мюнхені на Стадіоні Гохшульпляц. В тих важливих змаганнях Україна перемогла однаковим вислідом — 5:1 репрезентації Польщі та Литви і здобула звання чемпіона і золоту медалю. В складі репрезентації України виступали: М. Касіян, Л. Стасюк, С. Ходань, М. Дейчаківський, І. Медведчук, С. Лютак, Р. Маркевич, В. Закалужний, В. Кобзяр, В. Гарасим, Б. Савка. В зустрічі з Литвою В. Кутний заступив травмовного Дейчаківського.

З невимовним жалем згадую друзів-футболістів, яким не судилося дочекати 50-річного ювілею цього футбольного чину, які на стадіонах чужини гідно й славно репрезентували добре спортове ім'я українців. Це — Р. Бойцун, С. Ходань, І. Мікльош, І. Медведчук, Б. Кучан, В. Савка, В. Гарасим, В. Кобзяр, Л. Стасюк.

Вічна їм пам'ять!

На закінчення цього короткого спомину хочу побажати нашим спортсменам у тепер вже незалежній Україні, щоб і вони так гордо несли прапор українського спорту, як ми 50 років тому несли його на чужині. В неділю, 15 листопада 1998 року, в церкві Христа Царя при вул. Каюга у Філедяльфії буде відправлена Служба Божа з Панахидою за покійних змагунів футбольної репрезентації, що виграла для України золоту медалю на Олімпіяді ДП в 1948 році.

Микола Касіян,
воротар збірної

В КІНЦІ НОМЕРА

То які ж заслуги Роксоляни перед Україною?

У „Свободі" (ч. 154 -155) минулого року поміщено зображення пам'ятника і статтю „Повернення Роксоляни на рідну землю". Автором допису є Роман Коритко, член Івано-Франківського обласного комітету побудови пам'ятника Роксоляні в Рогатині, звідкіля мала б походити „славна землячка". Пан Коритко подає ряд історично не підтверджених арґументів, якими старається показати заслуги Роксоляни перед Україною та виправдати не дуже вдале, на мою думку, рішення комітету про спорудження пам'ятника. Він твердить, що заслуги Роксоляни записані в архівах Туреччини, Німеччини, Вірменії, Італії та України. Доцільним було б вказати, де такі архіви зберігаються, хто їх автор, а головне, чи хоча б в одному з них сказано про заслуги Роксоляни перед України. З певністю можна сказати, що про заслуги нема ні слова, бо про них написали б наші визначні історики Михайло Грушевський чи Дмитро Дорошенко. Перший в десятитомовій „Історії України-Руси", а другий — в двотомному „Нарисі історії України". З цього висновок, що її роля в нашій історії не така вже й важлива.

Деякі твердження Р. Коритка, як „Роксоляна — донька священика Луки Лісовського Настуся була продана до гарему султана Сулеймана І, нехтувала мусулманські закони, не зреклася свого роду і народу, змушена була прийняти іслям, однак не забувала, що вона християнка і не цуралася українського походження". Все це фантазії, які не мають жодного підтвердження — ані в історії Туреччини, ані в архівних документах чи хроніках. Подібні вигадки про Роксоляну подають в своїх романах і повістях письменники О. Назарук, П. Загребельний, М. Лазорський, Ю. Колісниченко і С. Плачинда. В залежності від фантазії того чи іншого автора, дуже часто видумані ними події з життя Роксоляни мали пробуджувати національну свідомість, а цікавими сюжетами захопити читача.

Коли ж ідеться про історичну правду, то Е. Крамар подає в „Історичних дослідженнях" (ст. 142): „Тепер загально визнано, що за Роксоляною стоїть українка Настя Лісовська — така традиція документально не підтверджена". А далі, Роксоляна не була продана до гарему Сулеймана І. Її купив від татарів його приятель, згодом шваґер і великий візир Ібрагім. Коли Сулейман став султаном, то дістав від нього в дарунку Роксоляну.

Гарною Роксоляна не була, однак вирізнялася жіночою привабливістю, проворністю, мудрістю та здібністю, на що звернули увагу татари ще в Криму (Кафі), де вона якийсь час перебувала з іншими полонянками, щоб вивчити турецьку мову і Коран. Роксоляна строго дотримувалась мусулманських законів, і коли з гаремом поселилась біля султана у великому Сераґліо (сьогодні музей Топкапі), а згодом стала кадіною, себто законною дружиною Сулеймана, то розпорядилась влаштувати приватну мечеть, де кожного дня п'ять разів, згідно з приписами Корану, молилась до Аллаха.

Видумкою є, що її поховано на цвинтарі у величавому мавзолеї. Ще за життя Роксоляна доручила геніяльному архітекторові Сінанові збудувати біля мечеті Сулейманія величезний мавзолей, де бажала спочити разом із султаном після смерти. Так не сталось, бо в мавзолеї спочиває Сулейман І, його дочка Міґрімаг та ще двоє пізніших султанів: Сулейман II і Агмет II. Для Роксоляни збудовано побіч Сулейманового мавзолею менших розмірів усипальницю, в якій вона спочиває вже понад 400 років самітно, в саркофагу, накритому вицвілим зеленим сукном. Мавзолей запущений, вікна брудні, двері замкнені на колодку, на них табличка: „Роксоляна". Тоді, коли біля відкритих дверей султанського мавзолею сидить турок, треба роззутися та заплатити два доляри, щоб зайти всередину.

Ніяк не можна прийняти за правду, що Роксоляна, як подає Коритко, „не була бусурманкою, однак змушена була визнавати іслям, який нехтувала". Навпаки, загально відомо, що Роксоляна добровільно прийняла іслям, строго, а то й фанатично ісповідувала Коран. Не має жодних доказів, щоб у гаремі змушували одалісок чи кадін приймати іслям. Султан не цікавився релігією своїх коханок. Варто згадати, що крім Роксоляни на історію Туреччини мала великий вплив француженка Еймі Дубук де Рівера, дружина султана Абдул Гаміда І. Вона була ревною католичкою, мала приватну каплицю в гаремі, заснувала католицький монастир, ширила французьку культуру. Коли помирала, то султан задовольнив її бажання висповідатися в католицького монаха.

П. Коритко в своїх звеличуваннях Роксоляни покликається на перекази, леґенди, фолкльор, які мали б бути доказом, що Роксоляна допомагала козакам-невільникам. Мовляв, „їй треба завдячувати те, що Байда Вишневецький повернувся неушкоджений" із Стамбулу, куди на чолі великого загону козаків вибрався до султана на переговори. Про цю подію є чимало в історії М. Грушевського (ст 115-127, т. VII), однак про Роксоляну там немає навіть згадки. Страчено Байду в 1563 році, і не тому, що не стало вже Роксоляни (померла в 1558 р.), а за його авантурні вчинки (історія Д. Дорошенка, ст. 155, т. І). Перекази та леґенди про Байду фантастичні, він оспіваний в думах і піснях, поезіях, та хіба можна сказати, що це історична правда? Однак він був український патріот. Варто додати, що „багато дечого оспівується в народі. Навіть сьогодні творяться пісні і думи, і які ж суперечні одні одним вони бувають. Навіть коли б султанша визволила козаків-невільників з тюрми, то й це не виправдало б зради віри і батьківщини", (М. Колянківський „Султанша").

Історики згідні в тому, що Роксоляна причинилась до могутности Османської імперії. Ось дещо з її діяльности: побудова нових мечетів або перетворювання на них християнських храмів, притулок для бідних, перша в Істамбулі лікарня (сьогодні відділ університету). Для здобуття грошей оподатковувано християнських прочан до Єрусалиму. Як, отже, казати, що вона не позбулась християнства?

Прибравши до рук владу в гаремі і державі, її мрією було запевнити султанство одному із своїх синів. Мрія її збулася: після смерти Сулеймана І, султаном став син Роксоляни Селім II. Однак і тут не обійшлось без злочину, бо треба було стратити Сулейманового сина від першої дружини, Мустафу. Селім пішов слідами своєї матері, з його волі страчено брата Баязида та п'ятеро Баязидових дітей.

Під час мого перебування в Істамбулі, Бурсі та Ізніку (Нікеї), в пошуках слідів Роксоляни мені не вдалося знайти доказів, щоб вона признавалась до „руського" народу, а її будь-яких заслуг перед ним не вдалося знайти в історії Туреччини або в записках (архівах) тогочасних дипломатів.

Дивним є те, що спорудження коштовного пам'ятника українській туркені Роксоляні чомусь стало для деяких осіб пріоритетом сьогодні, в тяжкий економічний час становлення молодої української держави. Чи не краще б подбати, щоб школи в Рогатині були забезпечені українськими підручниками і книжками, за якими так часто звертаються різні установи до діяспори.

Роман Ричок

Наполеонові забракло уважности

Ішов 1816-ий рік. Колишній імператор Франції Наполеон Бонапарт, засланий на острів Св. Олени, отримав подарунок від свого близького приятеля: шахи із слонової кості та нефриту. Щодня Наполеон милувався ними, а відтак грав сам із собою. Після його смерти шахи неодноразово перепродували. Недавно останній власник виявив, що денце однієї з фіґурок відкручується, а в ній схований детальний плян втечі з острова. Наполеон про це не здогадався. Доля ще раз оголосила імператорові мат.

Злодієві - море по коліна

Експеримент, проведений австрійським автомобільним клюбом "ОАМТС" і шведським об'єднанням SFF, яке професіонально займається проблемою захисту від викрадачів автомашин, підтвердив, що автомобільні замки і ключі мають практичне значення тільки для власників і аж ніяк не для досвідчених автозлодіїв. Умовою експерименту було відкрити 14 найпопулярніших марок авт без застосування сили, протягом двох хвилин.

На відчинення замка авта "Міцубіші Карізма" спеціялісти потратили 4 секунди, "Мазди 323" - 6 сек., "Рено Меґан" - 8, "Міцубіші Ґалант" - 10, "Фольксваґен Пассат" - 12, "Вольво 40" - 22, "BMW 520" - 28, "Тойота Кемрі" - 44, "Вольво 70" - 46, "Мерседес Е200" - 54, "Ауді А6" - 92, "Мазди 626" - 96 секунд.

Не вписався у згаданих дві хвилини тільки "SAAB 95".

Кохання, схоже на сон

Згідно з результатами опитування французького журналу "Кво", француженки, коли в когось закохуються, не здатні всидіти вдома.

82 відсотки опитаних заявили, що вони ніколи не зраджували свого партнера, тоді як три з чотирьох кажуть, що жодного разу навіть не зав'язували роман на стороні. З тих жінок, котрі все-таки не встояли перед спокусою, сім відсотків чинили перелюб лише один раз, а ще сім відсотків грішать реґулярно. Ті француженки, які інколи заводили інтрижки, в двох випадках із трьох зраджували чоловіка з його приятелем. Чверть крутила роман з колеґою по праці і ще одна чверть - з людиною зі сторони.

А більшість жінок стверджують, що вони здатні зберегти вірність чоловікові до кінця своїх днів. Місцевим казановам залишається сподіватися лише на решту 19 відсотків жінок, котрі не збираються надто ревно непокоїтися святістю шлюбних зв'язків.

Фотоетюд. ЧИ МИ ПОДІБНІ?

Кольори з "натяками"

Мова квітів на Сході становить цілу науку – "селам", яку перейняли й европейці. Основне змістове навантаження несе колір. Жовтий – до розлуки, червоний – знак любови, помаранчевий – пихатість та амбіції. Фіолетові суцвіття виражають дружні почуття, блакитні – тугу і вірність. Азалія означає смуток самотности, цвіт вишні служить освідченням у коханні, біла ґвоздика свідчить про довіру, червона – про пристрасть, лілія символізує чистоту, айстри – смуток, конюшина – очікування...

Ну й їмо ж, невроку!..

Чи задумувалися ви над тим, скільки людство з'їдає протягом одного дня? У грецькій газеті "Віма" подано приголомшливу статистику. В усьому світі за день споживається два мільярди яєць — вистачить на омлет, що розміром дорівнював би островові Кіпр! Пожирається 1.6 мільйона тонн кукурудзи. Попитом користується і картопля — за день її іде в харч 727 тисяч тонн. Для значної частини світового населення риж служить основною стравою, якої за день виробляється 1.5 мільйона тонн, з чого 365 тисяч тонн споживають китайці. 7 тисяч тонн чайної заварки наливається в 3 мільярди горняток. Заможна частина світового населення з'їдає 2.7 тонни ікри. На Заході дорослі люди споживають по 4,000 кілокалорій за день, а в Африці калорійність денного раціону в середньому становить усього 1800 кілокалорій.

Розмовляй, як хочеш. А от писати...

В одній з передач про мову Українське радіо повідомило, що завершила працю правописна комісія. Член цієї комісії, директор Інституту мовознавства, сказав, що нововведення (особливо ті, що й без дозволу комісії та Уряду України, котрий має затвердити нову редакцію правопису, стукаються в двері: закінчення на И в родовому відмінку іменників жіночого роду на — ТЬ (радости і т.п.), Ґ в словах іншомовного походження тощо) буде дозволено тільки в літературних текстах та усному мовленні.

Словом, мовні набутки русифікації, трохи підретушовані в 1993 році, і тепер збережені, залишаються у вжитку в найважливіших сферах суспільного життя. А тим, хто невдоволений засиллям чужих впливів, на відкуп залишили мистецький стиль, мовляв, хай душу відводять там. Навіть важко сказати, чого більше в такому цинічному єзуїтстві: малоросійства чи відвертого шовінізму?

Географічна жартівлива вікторина

Всі географічні назви в цій вікторині — на території України:

1. Які ріки — кольорові?
2. Згадайте дві однойменні ріки з назвами тваринного походження в двох областях України (з басейну Дону та Дніпра) .
3. У якої ріки є родинні зв'язки в Бєларусі та Литві?
4. Згадайте озеро в південній частині України, котре за своїм йменням — близнюк з назвою азіятської держави?
5. Яка ріка відмінно...грає в шахи?
6. Назвіть місто на Дніпропетровщині, котре „прописалось" і в періодичній системі Д. І. Менделєєва.
7. Які ріки родичаються з хижим звіром?
8. Яка ріка продуктова?
9. До якої ріки (поліський реґіон) липнуть за кормом комахи?
10. Яке місто Черкаської области літає?
11. Яка ріка, що впадає в Озівське море, має родовід з хутряних звірів?
12. Згадайте місто на Вінничині, котре запозичило назву в однієї з вимірювальних одиниць.
13. Назвіть ріки, які літають.
14. Яка ріка в західньому реґіоні України... плодоносить смачні ягоди?
15. Яка ріка, одна з приток Дніпра, має однойменну сестрицю на території Росії, а ще ж родичається у цій сусідній державі з містом — обласним центром?

Склав Богдан Ладанай
(„Самбірські вісті")

(ВІДПОВІДІ ЧИТАЙТЕ В НАСТУПНОМУ НОМЕРІ)

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

з приємністю

запрошує всіх членів

та

українську громаду

на

СВЯТОЧНЕ ВІДКРИТТЯ НОВОЇ ФІЛІЇ в м. КАРТЕРЕТ, Н. ДЖ.

яке відбудеться

в неділю 22 листопада 1998 р.
о год. 1-ій пополудні

Адреса філії:

691 ROOSEVELT AVE.
CARTERET, NJ 07008

16-ий Курінь УПС „БУРЛАКИ"

організує

ЛЕЩАТАРСЬКІ ТАБОРИ

від суботи, 26-го до четверга, 31-го грудня 1998 р.

Приїзд учасників у п'ятницю 25-го грудня

1. **ТАБІР ДЛЯ ЮНАКІВ І ЮНАЧОК**
2. **ТАБІР ДЛЯ СТАРШОГО ЮНАЦТВА та МОЛОДШОГО СТАРШОГО ПЛАСТУНСТВА**

на лещатарських теренах
GORE MOUNTAIN NORTH CREEK, N.Y.
Таборова оплата 450.00 дол. і 15.00 дол. вписове

✲ **Таборова оплата покриває:** приміщення, прохарчування (сніданок і вечеря), транспорт до лещатарських теренів, витяги, інструкції лещатарства.
✲ **Оплата не покриває:** доїзду до табору.
✲ **Вписове (незворотне), покриває:** таборову відзнаку й адміністраційні видатки.

Карти зголошення можна дістати в Пластових Станицях.
Число таборовиків є обмежене.
Зголошення будуть прийматися в такій черговості, як будуть приходити.

Карти зголошення з повною оплатою треба висилати
до дня 7-го грудня 1998 року, на адресу:
Mr. J. Danyliw
P.O. Box 507 Southampton, PA 18966
Чеки виповняти на: PLAST, INC. – "BURLAKY"

Кандидатів до булав таборів просимо голоситися до пл.сен. Ю. ДАНИЛІВА та подати свою адресу і число телефону.

РОДИЧІ І ГОСТІ
можуть замовляти кімнати в
The Queensbury Hotel
88 Ridge Street
Glens, Falls, New York, 12801
Tel.: (518) 792–1121
$60 за кімнату
Обов'язково покликатися на "Ukrainian Parents"

ГАРАНТУЄМО НАЙШВИДШУ і НАЙЛІПШУ ОБСЛУГУ

Доставляємо в УКРАЇНУ, Білорусь, Молдову, Прибалтику, Росію, Узбекистан, Казахстан, Киргизстан та інші країни

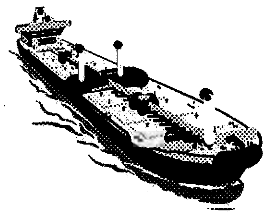
ВЕЛИКА ЗНИЖКА ЦІН

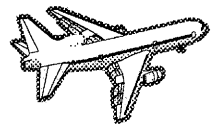
ДОЛЯРИ
Достава особисто в руки від 3 до 20 днів
Експрес 1-2 дня
Надійно і конфіденційно
20%OFF

ПРОДУКТОВІ ПАЧКИ
Великій вибір якісних продуктів з каталогу
Достава до рук від 1 до 4 тижнів
20%OFF

МІСТ MEEST
817 Pennsylvania Ave.,
Linden, NJ 07036
Tel.: (908) 925-5525
Toll Free: 1-800-288-9949
Дзвоніть безкоштовно:
1-800-361-7345

ПАЧКИ В УКРАЇНУ 69¢/lb.
При пересилці через UPS - 79¢/lb.
Відправляємо контейнери щотижня
Гарантуємо найшвидшу і надійну доставу
Підбираємо пачки з кожної хати
Дзвоніть за наліпками UPS

НАЙНИЖЧІ ЦІНИ! НАЙКРАЩА І НАЙШВИДША ОБСЛУГА ТІЛЬКИ У ФІРМІ МІСТ
ДЛЯ ЛІПШОЇ ОБСЛУГИ КЛІЄНТІВ МАЄМО ПОНАД 250 АҐЕНТІВ У ПІВНІЧНІЙ АМЕРИЦІ
За інформацією або аґентом у Вашій місцевості дзвоніть безкоштовно: 1-800-361-7345

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СТЕФАН ДЕЛАНКО член УНС Відд. 120 Т-ва св. Миколая в Аликвіппі, Па. Помер 24 вересня 1997 р. на 75-му році життя. Нар. в 1922 р. в Аликвіппі, Па. Членом УНС став в 1940 р. Залишив у смутку дружину Джін і трьох синів з дружинами, двох дочок з родинами і 5 внуків. Похований 27 вересня на цвинтарі Олівет в Гопвел Тавншип, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

І. Матіяш, секр.

АННА РОГАТИНСЬКА член УНС Відд. 277 Т-ва св. Івана в Гартфорді. Померла 11 листопада 1997 р. на 77-му році життя. Нар. в 1920 р. в Україні. Членом УНС стала в 1969 р. Залишила у смутку дочку Ольгу, внучок Тамару, Мелянію і Карлу, сестру Іванну, братів Софрона і Володимира, а також родину в Україні. Похорон відбувся 19 листопада 1997 р. на цвинтарі св. Івана в Ґластонбурі.
Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ІВАН МУЗИЧКА член УНС Відд. 32 Т-ва ім. Олега Ольжича у Філядельфії, Па. Помер 19 листопада 1997 р. на 78-му році життя. Нар. в 1919 р. в Борутин, Україна. Членом УНС став в 1968 р. Залишив у смутку вісім синів і три дочки, 29 внуків та 14 правнуків. Похорон відбувся 24 листопада 1997 р. на Резурекшин цвинтарі у Гульмевілле, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

МАРІЯ СУЖИНСЬКА член УНС Відд. 230 Т-ва св. Івана Хрестителя в Янгставн, ОГ. Померла 21 листопада 1997 р. на 88-му році життя. Нар. в 1909 р. Членом УНС стала в 1951 р. Залишила у смутку дочку Анну і двох внуків Христину і Кевіна. Похорон відбувся 25 листопада 1997 р. на цвинтарі Калварі в Янгставн, ОГ.
Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

А. ДОЧИЧ член УНС Відд. 155 Т-ва „Запорозька Січ" в Перт Амбой, Н. Дж. Помер 2 грудня 1997 р. на 66-му році життя. Нар. в 1931 р. в Скрентон, Па. Залишив у смутку дружину Мілдред, дітей Юрія, Томаса, Тересу і Христофора і шість внуків. Похований на цвинтарі Росегілл в Лінден, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ВОЛОДИМИР ВІЛЖИНСЬКИЙ член УНС Відд. 266 Т-ва ім. Івана Франка в Амстердам, Н.Й. Помер 5 грудня 1997 р. на 75-му році життя. Нар. в 1922 р. в Амстердам, Н.Й. Членом УНС став в 1961 р. Залишив у смутку дружину Елеонор, сина Володимира, дочку Ненсі, братів Петра, Михайла і сестру Софію. Похорон відбувся 8 грудня 1997 р. на цвинтарі св. Станіслава в Амстердам, Н.Й.
Світла Йому Пам'ять!

Секретар

МАРІЯ БАРАН член УНС Відд. 471 в Монтреалі, Квебек, Канада. Померла 19 грудня 1997 р. на 87-му році життя. Нар. в 1910 р. в Україні. Членом УНС стала в 1959 р. Залишила у смутку дочку Аделю. Похорон відбувся 22 грудня 1997 р. на цвинтарі св. Івана в Міссіссага, Онтаріо.
Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ІВАН ШАНДОР член УНС Відд. 47 Т-ва ім. Ольги Басараб в Бетлегем, Па. Помер 30 квітня 1997 р. на 52-му році життя. Нар. в 1946 р. в Німеччині. Членом УНС став в 1978 р. Залишив у смутку дружину Лідію, дітей Миколу, Марію і Григорія, батька Вікентія, маму Оксану, брата Богдана з дружиною Марією і дітьми Христиною і Олександром, тещу Марію Войдуй, вуйка Ярослава Січинського із сином Андрієм і родиною, тету Маргарету Баботу з донею Любою, брата дружини Степана Бойдуй, сестер дружини Терезу і Богданну з родиною, кузина Богдана Озарука з родиною, ближчу і дальшу родину в США й Україні. Похорон відбувся 3 травня 1997 р. на цвинтарі Lake Forest у Lake Forest, IL.
Вічна Йому Пам'ять!

Управа

ВЕРОНІКА РОМАНЮК член УНС. Померла 15 грудня 1997 р. на 77-му році життя. Нар. в 1920 р. в Банелів, Україна. Залишила у смутку Пауліну Блоцки, Григорія Поліщука, Михайла Поліщука. Похорон відбувся 20 грудня 1997 р. на Evegreen цвинтарі в Дітройті.
Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

МЕРІ СКОРСКІ член УНС Відд. 243. Нар. в 1916 р. в Чикаго, Ілл. Членом УНС стала в 1935 р. Залишила в смутку сина Івана та дочку Маріянну. Похорон відбувся на цвинтарі Holy SepuLchre у Ворс, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ПАУЛИНА РІЗНИК член УНС Відд. 381 Т-ва св. Андрея в Норт Порті, Фла. Померла 25 грудня 1997 р. на 80-му році життя. Нар. в 1919 р. в Коатсвілле, Па. Членом УНС стала в 1969 р. Залишила у смутку чоловіка Володимира, трьох синів: Олега, д-ра Раймонда, Кеннеса, десять внуків і одну правнучку. Похорон відбувся на Веніс Меморіял цвинтарі, на Фльориді.
Вічна Їй Пам'ять!

Барбара Бойд, секр.

АНЕЛІЗА ГІРНЯК член УНС Відд. 356 Т-ва ім. „Карпати" в Омага, Небраска. Померла 31 грудня 1997р. на 71-му році життя. Нар. в 1926 р. в Урспрунг, Німеччина. Членом УНС стала в 1980 р. Залишила в смутку двох синів Петра і Бодо з дружинами, двох доньок: Христину і Дану з чоловіками, шість внуків і одного правнука. Похорон відбувся 5 січня 1998 р. на цвинтарі „Кальварія" в Омага, Небраска.
Вічна Їй Пам'ять!

Олекса Продивус, секр.

ВОЛОДИМИР СЛОБОДЗЯН член УНС Відд. 83. Помер 28 грудня 1997 р. на 79-му році життя. Нар. в 1918 р. у Філядельфії, Па. Членом УНС став в 1943 р. Залишив у смутку дружину Катерину. Похорон відбувся на цвинтарі св. Івана в Чалфонт, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АННА КОСАНЯК член УНС Відд. 431 Т-ва ім. Ів. Франка в Карнегі, Па. Померла 31 серпня 1997 р. на 75-му році життя. Нар. в 1922 р. у Львові, Україна. Членом УНС стала в 1950 р. Залишила у смутку дочок Анастазію, Іванну, Любу, сина Івана, а також одинадцять внуків. Похована на цвинтарі Holy Trinity Aeres в Карнегі, Па.
Вічна Їй Пам'ять!

Анджела Гончар, секр.

БОГДАН ЯРОСЛАВ ҐОЛЕМБА член УНС Відд. 432 Т-ва ім. Т. Шевченка в Торонто, Онт. Помер 26 лютого 1997 р. на 89-му році життя. Нар. в 1908 р. в Коломиї, Україна. Членом УНС став в 1960 р. Залишив у смутку дружину Наталку Голембу. Похорон відбувся 5 березня 1997 р. на цвинтарі Park Lawn в Торонто, Онт.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ГАЛЯ ДУДА член УНС Відд. 277 Т-ва св. Івана в Гартфорді. Померла 3 травня 1997 р. на 52-му році життя. Нар. в 1944 р. в Німеччині. Членом УНС стала ва 1953 р. Залишила у смутку сестру Стефанію, мужа Евгенія, Анну дочку по чоловікові. Похорон відбувся на Calvary цвинтарі в Джонсон Сиrouti, Н.Дж.
Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ВЕН ЙОСИФ ДУТТОН член УНС Відд. 5 Т-ва св. Миколая в Асторії, Н.Й. Помер 8 листопада 1997 р. на 74-му році життя. Нар. в 1922 р. в Бруклині, Н.Й. Членом УНС став в 1973 р. Залишив у смутку дружину Паулину, дочок Албору і Памелу, внучку Александру і внука Себастіяна, а також брата-близнюка Честера. Похорон відбувся 12 листопада 1997. р. на цвинтарі св. Миколая в Квинсі, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!

Климишин, секр.

МИХАЙЛО МАРУЩАК член УНС Відд. 173 Т-ва св. Володимира у Вілмінгтоні, Дел. Помер 2 січня 1998 р. на 85-му році життя. Нар. в 1912 р. у Вілмінгтоні, Дел. Членом УНС став в 1931 р. Залишив у смутку брата Антона і дальшу родину. Похорон відбувся 5 січня 1998 р. на цвинтарі Всіх Святих у Вілмінгтоні, Дел.
Вічна Йому Пам'ять!

Петро Щерба, секр.

ДМИТРО ІВАЗИН член УНС Відд. 102 Т-ва свв. Петра і Павла в Клівленді, Ог. Помер 25 грудня 1997 р. на 79-му році життя. Нар. в 1918 р. в Клівленді. Членом УНС став в 1936 р. Залишив у смутку сина Ерика, брата Анни Павлович — Мікві, Водраска — Дороті, Зажечний — Пол і Мері Попович. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Ог.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

МИХАЙЛО ПРОКОП член УНС Відд. 5 Т-ва св. Миколая в Асторії, Н.Й. Помер 21 грудня 1997р. на 81-му році життя. Нар. в 1916 р. в Ню Йорку, Н.Й. Членом УНС став в 1956 р. Залишив у смутку дітей Катерину і Михайла мол. Похорон відбувся 24 грудня 1997р. на українському католицькому цвинтарі Holy Cross в Мелвілл, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!

Климишин, секр.

ІРЕНА ОЛЬГА ДМИТРЕНКО член УНС Відд. 127 Т-ва св. Миколая в Баффало, Н.Й. Померла 25 листопада 1997 р.Нар. в 1921 р. в с. Романівка, Україна. Членом УНС стала в 1949 р. Залишила у смутку сина Юрія, дочку Марту Ольгу, сестру Галю. Похорон відбувся 28 листопада 1997 р. на цвинтарі в Пенсаколла, Фльорида.
Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ІВАН ПТАШНИК член УНС Відд. 303 Т-ва ім. Івана Мазепи у Флінт, Миш. Помер 12 грудня 1997 р.на 84-му році життя. Нар. в 1913 р. в с. Мшана (Зборів), Україна. Членом УНС став в 1973 р. Залишив у смутку дружину Ольгу, сина Даниїла, дочок Марію, Джені і брата Теодора в США, дочку Марію в Україні, трьох внуків і трьох правнуків, а рівнож ближчу і дальшу родину та багато близьких і знайомих в США і в Україні. Похорон відбувся на католицькому цвинтарі Calvary 15 грудня 1997 р.
Вічна Йому Пам'ять!

Василь Лещук, секр.

ВАРЯ КУРІЛКО член УНС Відд. 137 Т-ва ім. Богдана Хмельницького в Західньому Істоні, Па. Померла 11 грудня 1997р. на 75-му році життя. Нар. в 1921 р. в Зимні, Володимир-Волинський, Україна. Членом УНС стала в 1921 р. Залишила у смутку синів Миколу і Віктора, сестру Анастасію і трьох внуків. Похорон відбувся 15 грудня 1997 р. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.
Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ДЖОАННА ДЖИН КОГУТ член УНС Відд. 377 в Ст. Пітерсбург, Фла. Померла 13 листопада 1997 р. на 81-му році життя. Нар. в Чикаго, Ілл. Залишила у смутку брата Елмера, племінника Михайла, двох племінниць Дебору і Джоан. Похорон відбувся в Ст. Пітерсбург, Фла.
Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

СЕМЕН ДОРОЩАК член УНС Відд. 360. Пластовий відділ в Баффало, Н.Й. Помер 9 грудня 1997 р. на 81-му році життя. Нар. в 1916 р. в с. Вороняки, Україна. Залишив у смутку дружину Ірину, двох доньок Надію і Христину з родинами. Похорон відбувся 16 грудня 1997 р. на цвинтарі Маунт Оліверт.
Вічна Йому Пам'ять!

Осип Гаврилюк, секр.

АННЕТА ОЗДАГ член УНС Відд. 282 Т-ва Immaculate „Con" у Вілкс Бери, Па. Померла 2 грудня 1997 р. на 51-му році життя. Нар. в 1946 р. в Бруклині, Н.Й. Членом УНС стала в 1964 р. Залишила у смутку чоловіка Стіва, сина Михайла і батька.
Вічна Їй Пам'ять!

Марія Болоскі, секр.

СУЗАН ГРЕГ член УНС Відд. 282 Т-ва „Immaculate "Conc" у Вілкс Беррі, Па. Померла 23-го листопада 1997 р. на 65-му році життя. Нар. в 1932 р. у Вілкс Беррі, Па. Членом УНС стала в 1949 р. Залишила у смутку Алвіна Грега. Похована на цвинтарі св. Йосифа у Вілмінгтоні, Дел.
Вічна Їй Пам'ять!

Марія Болоскі, секр.

ДАНИЛО РІЗНИК член УНС Відд. 285 Т-ва ім. Митр. В. Липківського в Рочестері, Н.Й. Помер 5 грудня 1997 р. на 83-му році життя. Нар. в 1914 р. в Україні. Членом УНС став в 1966 р. Залишив у смутку сина Леоніда з дружиною, дочку Ніну, шістьох внуків і чотирьох правнуків, ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 8 грудня 1997. на цвинтарі Маунт Гоп в Рочестері, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!

Алекс Скібіцький, секр.

МИХАЙЛО МУЗ член УНС. Помер 14 грудня 1997 р. в Астон Кол. на 80-му році життя. Залишив у смутку дружину Франсис, сина Михайла, трьох дочок: Христину, Марію і Франсис, брата Мирона і вісім внуків. Похорон відбувся на католицькому цвинтарі св. Йосифа у Астон, Кол.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

МИХАЙЛО ДРАГУЩУК член УНС Відд. 88 Т-ва Союзівка в Гадсон Н.Й. Помер 10 грудня 1997 р. на 81-му році життя. Нар. в 1916 р. в Гадсон, Н.Й. Членом УНС став в 1937 р. Залишив у смутку дружину Ольгу. Похорон відбувся на Седар парк цвинтарі в Гадсон, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!

Стефанія Гаврилюк, секр.

СТЕФАН ПАНКІВ член УНС Відд. 240 в Клівленді, Огайо. Помер 25 жовтня 1997 р. на 82-му році життя. Нар. в 1915 р. в с. Мостище, місто Калуш, Івано-Франківської обл. Членом УНС став в 1949 р. Залишив у смутку дружину Анну і доньку Марію. Похорон відбувся 29 жовтня 1997 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АННА СТЕЦЕНКО член УНС Відд. 127 Т-ва св. Миколая в Баффало, Н.Й. Померла 28 жовтня 1997 р. Нар. в 1907 р. в Ковелі, Україна. Членом УНС стала в 1959 р. Залишила у смутку чоловіка Івана. Похорон відбувся 31 жовтня 1997 р. на цвинтарі св. Матвія в Баффало, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!

Катлін Ланд, секр.

ВАСИЛЬ СМЕТАНЮК член УНС Відд. 127 Т-ва св. Миколая в Баффало, Н.Й. Помер 29 жовтня 1997р. на 74-му році життя. Нар. в 1923 р. в Україні. Членом УНС став в 1954 р. Залишив у смутку сина Юрія. Похорон відбувся на цвинтарі св. Матвія у Вес Сенека, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!

Катлін Ланд, секр.

АНДРІЙ ЗАБРОДСЬКИЙ член УНС Відд. 156 Т-ва ім. Тараса Шевченка в Бруклгейвен, Па. Помер 3 грудня 1997 р. на 71-му році життя. Нар. в 1926р. в Народичах, Україна. Залишив у смутку синів Олександра і Андрія мол., і 4-ох дочок: Лідію, Татіяну, Марію і Ніну, брата Івана і його дружину Ненсі. Похорон відбувся на цвинтарі Lawn Croft Cemetery в Lower Chichecter в Пенсильвенії.
Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Говак, секр.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО член УНС Відд. 94 Т-ва ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремк. Помер 4 листопада 1997 р. на 72-му році життя. Нар. в 1925 р. в Україні. Членом УНС став в 1950 р. Залишив у смутку дружину Валентину з дітьми.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

КАТЕРИНА ВОЙТАШЕК член УНС Відд. 56 Т-ва св. Івана Хрестителя в Клейсвілл, Огайо. Померла в 1997 р. на 87-му році жит-тя. Нар. в 1910 р. у Вілінг. Членом УНС стала в 1929 р. Залишила у смутку сина Лео, внука Лео, невістку Паулетту і внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Мт. Калвері у Виллинг, WV.
Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ! ХОЧЕТЕ МАТИ СПОКІЙНУ ТА ЗАБЕЗПЕЧЕНУ СТАРІСТЬ — ВСТУПІТЬ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

ПРОВІНЦІЯ ОО. ВАСИЛІЯН Найсвятішого Спасителя

II ЛИСТА ЖЕРТВОДАВЦІВ

Відділ у Києві

Слава Ісусу Христу! Усім нашим дорогим Добродіям!

Звіщаємо і подаємо до відома, що будова комплексу монастиря і церкви св. Василія Великого в Києві, не лише розпочата, але вже набрала великого розмаху.

Вже приготовлено всю земельну площу, свою роботу провели також археологи, запущено на глибину 20 м. 42 палі і на них покладено бетонну пов'язку. Отже фундаментні роботи під усю будову, які беруть дуже багато труду та часу через складність цієї ділянки, ведуться швидким темпом, використовуючи ще теплу погоду. Сподіємось, що в половині листопада, в нижній частині церкви, в стіні актового залу, вмуровуватимемо грамоту та наріжний камінь цієї Божої споруди. Коли сприятиме погода, та ще в цьому році буде виконано багато робіт, щоб на слідуючий рік, при кінці літа, ми всі були учасниками торжественного посвячення. Так обіцяють будівельники в Києві, які дуже чесно і акуратно приступили до цієї будови.

Отже ждемо на вашу подальшу допомогу, від якої саме залежить швидкий успіх цього святого діла в столиці України — Києві. Пригадуємо, що усі пожертви є записані в книгу жертводавців, а на завершення будови, в її нижній частині, будуть вмуровані таблиці з іменами дорогих наших добродчинців. Отож поспішайте до Києва з доброю волею матеріяльної допомоги.

KYIV MONASTERY FUND
ACCOUNT #24447-000
SELFRELIANCE
108 2 Ave., New York, NY 10003, USA

Щировдячний від імені Провінції
Найсв. Спасителя ОО Василіян в Україні
о. Теодозій Янків ЧСВВ Протоігумен

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ НА МОНАСТИР І ЦЕРКВУ В КИЄВІ

	10,000 дол.	Юліян і Марія Бачинські в пам'ять родичів і сестри;
	5,000	Український Спортовий Клюб у Ню Йорку;
по	3,000	Одна особа, Н.Н. добродій;
по	2,000	Микола Барицький в пам'ять родичів Івана та Ксені, Йосиф і Мона Войтович в пам'ять Павліни і Стефана, Катерина Кіт, родина Михайла Ринасевич зі спадку Марії Кобринської, Петро і Анна Борис;
	1,485.50	Патріярхальне товариство, відділ Гемпстед та Сестрицтво при Церкві св. Володимира в Гемпстед;
по	1,000	Василь Шайда, Лідія Хома, Михайло й Анна Довгань в пам'ять Івана, Марії, Михайла, Йосифа; родина Крамарчук в пам'ять родичів Григорія, Стефанії; Фред і Софія Щеснюк, Зиновія Сидорак, Пелагія Елаіне Перчак, Віра Щуль в пам'ять дочки Лідії; Александер Кричик, д-р Василь і Теодора Федорків, Ярослав Самійло, Мирослав і Ірена Зєлик, Любомир і Ляриса Зєлик в 100-річчя Анни Зєлик;
по	600	Анна Єнджійовська, Анна Єнджійовська, Анна Єнджійовська (посилає місячно по 600 дол.);
по	500	Марія Пятка в пам'ять Івана, Василя, Агафії; Ярослав Мох, д-р Микола Грушкевич, Богдан і Стефанія Гупаловські, Богдан і Ольга Козак, Марія Харина в пам'ять мужа о. митрата Мирослава; Теодора Цебрій в пам'ять Григорія Цебрія; Стефан Бойчук, Михайло і Лідія Фурда в пам'ять родичів Івана і Анни Фурди та Юрія й Параскевії Карпа, Василь і Параскевія Костів, Микола і Стефанія Чорний-Досінчук, Катерина Ґриник в пам'ять Валтера Ґриника; Зенон і Неонілля Крамарчук, Євген і Євгенія Івашків в пам'ять родичів;
по	400	Параня Кузмович і родина в пам'ять Юрія Кузмовича; Олекса Кузмович в пам'ять Юрія Кузмовича;
по	300	Ольга Іващишин, Борис Галаган, Ярослава Білик з родиною в пам'ять мужа Михайла, Дмитро Шумило, Дмитро Шумило, Розалія Стадник та Ірина Ховайло в пам'ять Василя і Богдана;
	250	Марія Бартошик;
по	200	Надія Яворів, Петро і Анна Свитницькі, Юрій і Анна Павлівець, Павло і Люба Михалевич, Євдокія Савків, Анастазія Дудак, Текля Гусяк в пам'ять родичів Дмитра і Євгенії та братів Мирослава, Богдана, Олега; Український Спортовий Клюб в пам'ять членів: Івана Дмитрика і Володимира Сворака; Михайло і Стефанія Красівські в пам'ять родичів, Параскевія Сус з нагоди хрещення внуків Андрія Сус і Ксені Данилишин, панство Гривна, Роман і Евгенія Голіят;
	150	Мирон Масловський;
	120	Маріяна Логінська в пам'ять Ореста Логінського;
по	100	Марія Мелета в пам'ять родичів Якима і Євдокії; Любомир і Стефанія Гуменюк, Орест і Лідія Глют, Орест і Лідія Глют, Стефан Барна, Михайло і Михайлина Баран, Софія Дефранко, М. Боб'як, Богдан і Євфрозина Принада, Микола Мотуз, Іван Добрий, Софія Гайбер, Іван і Катерина Ковальчат, одна особа, Володимир Семенюк, Юрій і Христина Навроцькі;
по	50	Іван і Ольга Близнак, Орест Загайкевич, Володимир Писарівський, Меланія Кокорудз в пам'ять Володимира Кокорудзи, Оксана Івасів, родина Василя Гринківа, Семен Гусяк;
по	25	Аркадія Стебельська, Аркадія Стебельська.

ПОДЯКА

В суботу, 9 травня 1998 р. з волі Всевишнього відійшов у вічність наш найдорожчий і незабутній МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ і СТРИЙКО

бл. п.

д-р медичних наук

АХІЛЬ НЕСТОР ХРЕПТОВСЬКИЙ

Родина покійного хоче цією дорогою зложити щиру подяку Всечеснішим Владикам Інокентію за відправлення панахиди у похоронному заведенні, як рівнож Михаїлові за відслуження похоронних відправ в церкві св. о. Николая. Тризною проводив о. Василь Марчак, від родини дякувала найстарша внучка Ляриса Ґеді-Райфел.

Наша дуже щира подяка д-рові В. Трухлому, дир. хору св. Андрія і усім хористам за відспівання панахиди під час відправ у каплиці.

Щиро дякуємо колеґам покійного за пращальні слова над домовиною, говорили: д-р П. Джуль, діючий голова СФУЛТ-у, д-р М. Грицеляк, голова УЛТПА, П.О. Коверко від Укр. Інст. Мод. Мист., мґр О. Городиський, від колишніх вояків і М. Дахновський від спортового т-ва „Леви", П. Пундій, архівар лікарського т-ва.

Особлива подяка нашим друзям, які в часі довгої недуги покійного його не забували та піддержували на дусі: М.Л. Коленські, М.І. Головаті, І. Ґалярник, В.Л. Трухлі, В.О. Марчуки, М.Д. Ярошевичі, П. Джуль, Я. Панчук, П. Пундій, М. Іванців, С. Шеремета, О. Городиський, О. Кравченюк та нашій мистецькій родині на чолі з О. Коверкач і Л. Крушельницьким, як рівнож усій чикаґській громаді, яка так численно взяла участь у похоронних відправах і своєю присутністю віддала останню шану покійному Ахілеві.

У Фльориді нам допомагали Е. і бл. п. Н. Стецьків і Т. Наболотна.

З вдячністю прийняла наша родина писемні вислови співчуття від слідуючих Відділів Лікарського Товариства, а іменно: від СФУЛТ, УЛТПА, відділ Торонто та відділ Чикаґо, Всеукраїнське Лікарське Товариство, Україна (д-р Л. Пиріг), Міністерство Охорони Здоров'я України (д-р А. Сердюк), Посольство України у США (д-р Ю. Щербак), Представництво України в Об'єднаних Націях (В.Єльченко).

Дякуємо за вінки і квіти, надіслані до похоронного заведення: д-р А. П. Левицькі, Укр. Інститут Мод. Мистецтва, УЛТПА відділ Ілл., Dr. & Mrs. G. Raineri, American Eagel, The Amen Family, Norrige Medical Center, Reifel & Darryll Knight, Laryssa's Friends in Houston, Bill & Ginny Wetzner.

НА СЛУЖБИ БОЖІ ЗЛОЖИЛИ:

М.М. Баранські, А.І. Ґорчинські, М.О.Юревич, Д. Балух, Д. Недовіз, Т.С. Форовичі, Л.К. Чайківські, О.Ю. Яримович, Ю.М. Малецкі, Т. Лоско, А. Куцан, Сасики, В.Т. Павловскі, І. Дублян, М. Мацюрак, П.А. Жидяк, І. Гаєцка, Л. Ткачук, І.Л. Кизики, Лєхмани.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Ахіля-Нестора зложили на добродійні цілі:

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ МОДЕРНОГО МИСТЕЦТВА:

	2,000 дол.	дружина Віра;
по	500	О. Войтович, І. і Ґ. Ґалярник;
	250	В. і Р. Лончина;
по	200	А. і А. Ільків, О. і Ю. Сидор, Лікарське Товариство Північної Америки;
	150	Ю. Куляс;
по	100	М. і О. Андрущишин, Б. і О. Антонович, Л. і М. Андрус, А. Т. Бровар, М. І. Головаті, Т. і В. Демус, С. і О. Дудяк, П. і І. Джуль, Анна Жидяк, Пеґі Жидяк, Д. і Н. Григорчук, П. і Л. Надзікевич, М. Іванців, М. і Л. Коленські, З. Кецала, Р. і Ґ. Дикі, Б. Кавецка, Ю. Кавка, О. і Л. Коверко, Л. і О. Крушельницькі, Л. Кассараба, А. і Д. Левицькі, С. Люля, В. і О. Марчук, О. Моцюк, Т. Наболотна, М. і Н. Дейчаківські, Я. і Я. Панчуки, Р. і Г. Пачовські, П. і О. Пундій, Ю. і Л. Процик, К. Помірко, М. і М. Ріпецькі, Є. Стецьків, Р. Смик, Ю. і Г. Сулик, Т. і М. Трусевич, О. Фольварків, Б. і Г. Целевич, О. і Л. Шандра, J. Bartlett, P. Gaddy, A.D. Mehrle, K. Peirce, M. & R. Reifel, Є. Шафран;
по	50	Б. і В. Боднарук, К. і О. Бабченко, І. і М. Вислоцкі, М. і А. Гнатюк, Д. Грицеляк, І. і О. Галицькі, С. Дачишин, Ю. і М. Дицьо, М. Дурбак і Ю. Миськів, Н. Бомченко, А. і О. Заброцькі, П. Коверко, Ю. і Т. Кузич, В. і Г. Король, І. і А. Кузик, Л. Литвин, В. і Д. Маркусь, Ю. і М. Ожґа, П. і І. Попович, Я. і Є. Струтинські, М. і З. Смородські, Б. і О; Ткачуки, В. і О. Фединяк, Г. Харук, М. і О. Харкевич, О. і В. Хринівські, В. і М. Чижик, С. Шеремета, М. і Д. Ярошевич, G. & A. Ernst, W. K. Braswell;
по	40	Л. Куриляк, Л. Серединська;
по	30	М. Дорожинська, Д. Кульчицька, Кучма-Бабій, Н. Масник, Ю. Павлинська, Р.С.Ткачук, О.В. Гірняк, Л. Чолган;
по	25	СУА Відділ 74, П. Вигінний, Б. і Г. Гірняк, О. і Д. Городиські, Т. Гаврик, Ю. Дулин, Я. і К. Данилишин, І. і Д. Дикий, Н. Іванів, М. і О. Куропась, Л. Колтунюк, І. і Р. Лоско, Я. і З. Литвинишин, В.Д. Мінкович, П. Матвишин, І. і О. Матвишин, О. і Є. Плешкевич, Л. Ткачук, В. Х. Таран, Н. Целевич;
по	20	О.Т. Галицькі, С.М. Пігут, М.К. Качканович, О. Янчишин.

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ:

	200 дол.	В.С. Зарічні;
	25	Р.С. Барановські.

СВІТОВА ФЕДЕРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЛІКАРСЬКИХ ТОВАРИСТВ:

500 дол. Українське Медичне Товариство, Торонто.

„UMANA" ФУНДАЦІЯ:

	250 дол.	Ю. Грицеляк;
по	150	М. Грицеляк, Б. і Л. Іванец;
	100	Я. і І. Іванец;

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЮ ЙОРКУ:

50 дол. Ада Бах

Т-во СВЯТОЇ СОФІЇ у ФІЛЯДЕЛЬФІ:

300 дол. О.Р. Яхторовичі .

Разом 12,495.00 дол.

Щиросердечно дякуємо усім друзям і жертводавцям за піддержку і доброзичливість.

Дружина покійного ВІРА з родиною

З волі Всевишнього, 10 листопада, 1998 р., упокоївся в Бозі наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, БРАТ і СТРИЙКО

св. п. мґр.

ЮЛІЯН БАЧИНСЬКИЙ

нар. 26 травня 1904 р. в Тернополі

ПАРАСТАС — в п'ятницю 13 листопада о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Biondi Funeral Home, 540 Franklin Ave., Nutley, N.J.

ПОХОРОН — в суботу 14 листопада о год. 9:30 рано в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, звідтіля на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

За молитви просять:

дружина — ГАЛЯ
донька — ОКСАНА
брат — МИРОН з дружиною ЕМІЛІЄЮ
братанниці — ТЕТЯНА з чоловіком ВІТАЛІЄМ КЕЙС
— ЛАРИСА з чоловіком ВАСИЛЕМ МАРТИНЮКОМ дітьми і внуками
— РОМАННА з чоловіком БОГДАНОМ КОСТИРКОМ дітьми і внуками
та ближча і дальша родина.

У глибокому душевному болю і смутку ділимося сумною вісткою з родиною, з друзями і приятелями, знайомими, молодечою організацією Пласт та всією українською громадою, що в неділю 1 листопада 1998р. відійшов у Божу Вічність мій найдорожчий МУЖ

св. п.

ТАРАС КОГУТ

Довголітній пластун, член племені „Лісові Чорти", учитель в українській католицькій школі Непорочного Зачаття, знавець бібліотечної справи, член-основник Українського Культурного Центру у Воррені, член Організації Українських Націоналістів, член Організації Оборони Чотирьох Свобод України (ООЧСУ), прихильник української молоді, щирий жертводавець на різні політичні, громадські, церковні, виховні та інші цілі.

Св. п. Тарас Когут народився 17 жовтня 1936 р. в с. Нараїв, Бережанського району, Тернопільської області. Приїхавши з батьками на Захід вже від молодос-ті цікавився пластовим життям, був добрим учнем, а в дорослому житті працю-вав активно для наближення дня Незалежности України, ідучи шляхом поколін-ня, яке працювало і боролося під моттом: „Здобудеш Українську Державу, або згинеш в боротьбі за неї".

ПАНАХИДА, у якій взяли участь група пластунів зі своїм організаційним прапором, друзі націоналісти і чисельна українська громада, відбулася у вівторок, 3 листопада у каплиці Бугая.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА відправлялась в середу, 4 листопада 1998 р. в церкві св. Йосафата у Воррені, Миш.

Тлінні останки покійного похоронені на цвинтарі Мавнт Олівер, поруч покійних батьків.

У глибокому смутку св. п. Т. Когут залишив:

дружину — МАРІЮ
родину і близьких знайомих на поселенні і в Україні
друзів-пластунів з племени „Лісові Чорти"
друзів-націоналістів і членів ОУДФронту і
велике коло осіб з-посеред української громади.

Хай буде йому вічна і славна пам'ять, а американська земля легкою.

З великим болем у наших серцях ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що 6 листопада 1998 р., несподівано відійшла від нас у вічність наша найдорожча МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

ВІРА ПРУХНІЦКА

з дому Мисаковец

Покійна залишила в глибокому смутку:

дочку — МАРТУ з чоловіком СТІВОМ
— ОКСАНУ з чоловіком ДІТМАРОМ
внуків — ОЛЕСЯ, ЛІДУ, СОНЮ і НАДІЮ

Вічна їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 4 листопада, 1998 р., упокоїлася в Бозі, проживши 93 роки, наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ заосмотрена Найсвятішими Тайнами

бл. п.

ВІРА БАЧИНСЬКА

(з дому ПАХОЛЮК)

вдова по д-рові Євгенові Бачинському

ПАНАХИДА була відправлена 8 листопада; ПОХОРОННІ відправи відбулися у понеділок 9 листопада, 1998 р. у Соборі св. Родини у Вашінгтоні, ДК і на Cedar Hill Cemetery.

Покійна залишила у глибокому смутку:

доньку —ТАМАРУ і ІГОРА ВІТКОВИЦЬКИХ
сина —АЛЕКСАНДРА і ПАТРИЦІЮ БАЧИНСЬКИХ
внучку —ДАНУ ДЕРЕМЕР
правнуків —ХРИСТИНУ і АМАНДУ
та ближчу і дальшу родину.

Вічна їй пам'ять!

Щиро дякуємо всій родині, приятелям та знайомим за вислови співчуття, молитви та пожертви.

Ділимося сумною вісткою, що у Дітройті, Миш. 1 листопада 1998 р. відійшов на Вічну Ватру

бл. п.

пл. сен. довір'я

ТАРАС КОГУТ

Лісовий Архидідько Півень

Нар. 17 жовтня 1936 р. в Україні. Активний член Пласту від юних літ, довголітній виховник і гніздовий новацтва, член станичної старшини в Дітройті, член управи пластової оселі „Зелений Яр", комендант багатьох новацьких таборів, Крайовий Референт Новаків в Америці, провідний член Орлиного Круга. В старшому пластунстві двічі нагороджений першим відзначенням — Святим Юрієм в Бронзі та іменований старшим пластуном-поучником.

Член III Куреня УСП і УПС „Лісові Чорти" від 1955 р., число Реєстру 161; Лицар Ордену Лисячого Хвоста та носитель лісово-чортівських відзначень Срібного та Золотого Арідника. Тричі був курінним III Куреня УСП, двічі був курінним III Куреня УПС, один раз курінним суддею; від червня 1998 р. був писарем III Куреня УПС.

Висловлюємо наше найщиріше співчуття дружині Марії та родині. Пам'ять про нього буде завжди з усіма нами, а в Лісовій Премудрості, в Таїнствах Творця усього видимого і невидимого він — вічний.

III КУРІНЬ УСП і УПС „ЛІСОВІ ЧОРТИ"

Сестри св. Василія Великого (Матірний дім на Факс Чейсі) попращали
2 жовтня 1998 р. на вічний спочинок

бл. п.

Сестру

МАРІЮ ЛЕОНІДУ САМІЛЛЮ, ЧСВВ

Сестра Леоніда народилася в 1918 р, у Вотервліті, Н.Й. і там належала до Української католицької церкви св. Николая. Вступила до манастиря у 1945 р. і прийняла сталі обіти у 1952 р. Своє релігійне життя перевела у Матірному Домі на Факс Чейсі, де доглядала хворих Сестер і наглядала посілості. Два останні роки перебувала у Чесапік Сіті, Мд.

Бувша настоятелька матірного Дому Сестер св. Василія Великого від 1992-1996 р. С. Леоніда любила природу і тварин тож переводила багато часу на Факс Чейсі, наглядаючи посілості і доглядаючи тварини.

Сестра Леоніда залишила сестру Дороті Подгорскі і племінника Джана. Сестра Леоніда померла маючи 70 років.

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями та знайомими, що 2 листопада 1998 р., в Кентон, Огайо відійшла з волі Всевишнього у вічність наша найдорожча і незабутня МАМА і БАБЦЯ — на 95-му році життя

бл. п.

СТЕФАНІЯ ЗВАРУН

дружина пок. адвоката Івана Зваруна

Довголітня учителька на рідних Землях у переселенчих таборах в Німеччині та в українській католицькій школі при Катедральному Храмі св. Йосафата в Пармі, Огайо.

ПОХОРОН відбувся в суботу 7 листопада 1998 р. о год. 10-ій ранку з Катедрального Храму св. Йосафата на цвинтар св. Андрія в Пармі.

У глибокому смутку:

донька — ЛЯРІССА МУЗИЧКА з мужем д-ром ЯРОСЛАВОМ
син — д-р АНДРІЙ ЗВАРУН з дружиною ДЖУДІ
внуки — ЛАРА і ОЛЕКСА
сестринки — ОЛЯ і СТЕФА з родинами
кузен — о. ПЕТРО СТЕЦЮК
кузенка — МАРІЯ СТЕЦЮК-ПІДГОРОДЕЦЬКА
ближча і дальша родина в Америці, Україні, Польщі та Росії.

Ділимося сумною вісткою, що в Буенос Айресі, Аргентина в жовтні 1998 р. відійшов на Вічну Ватру

бл. п.

пл. сен. керівництва

РОСТИСЛАВ ІЛЬНИЦЬКИЙ

Лісовий Архидідько Федько

Нар. 9 травня 1910 р. в селі Снітниця на Лемківщині. Член Пласту від 1921 р., член редакції журналу „На сліді", станичний в Новому Ульмі в Німеччині; від 1949 р. один із організаторів і провідників Пласту в Аргентині — довголітній член крайового проводу, двічі Голова Крайової Пластової Старшини, двічі Голова Крайової Пластової Ради. За віддану пластову працю відзначений Орденом св. Юрія в Сріблі.

Член III Куреня УСП і УПС „Лісові Чорти" від 1930 р., число реєстру 64; Лицар Ордену Лисячого Хвоста, Кавалер Ордену Чортополоха, носитель лісово-чортівських відзначень Срібного та Золотого Арідника. Довголітній провідник Лісових Чортів на терені Південної Америки.

Висловлюємо наше найщиріше співчуття дружині Іванні та родині. Пам'ять про нього буде завжди з усіма нами, а в Лісовій Премудрості, в Таїнствах Творця усього видимого і невидимого він — вічний.

III КУРІНЬ УСП і УПС „ЛІСОВІ ЧОРТИ"

Ділимося сумною вісткою, що у понеділок, 9 листопада 1998 р., упокоїлася в Бозі наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА, ТІТКА, ШВАҐРОВА, ТЕЩА і СВАХА

бл. п.

ЛІДІЯ ЯКИМІВ

з дому МИГОЦЬКА

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ:

ПАНАХИДА — у п'ятницю, 13 листопада 1998 р. о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Литвин і Литвин при 1600 Стайвесант Аве., Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОН — у суботу, 14 листопада 1998 р о год. 9-ій ранку з української католицької церкви св. Миколая при 212 Президент вул. у Пассейку, Н. Дж. на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишила в глибокому смутку:

доньку — КСЕНЮ ЯКИМІВ-РІД
внучку — МАҐДУ БОДНАР
сестру — ЗЕНЮ БАРАН
зятя — ВОЛОДИМИРА ГОЙДИША
братову — ЯНКУ МІҐОЦЬКУ
сваху — ЄВСТАХІЮ ГОЙДИШ
та родини — БАРАН, ЗАВАДІВСЬКІ, ЗАСЛАВЦІ, ІВАСИКІВ, КОГУТ, КОС, МІҐОЦЬКІ, ТЕРШАКІВЦІ, ТОМКИ та ЧОРНІЇ

та ближчу і дальшу родину в ЗСА, Канаді та Україні.

Вічна їй пам'ять!

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов у вічність на 84-му році життя, 5 вересня 1998 р. наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

ВОЛОДИМИР БАЦВИН

З вдячністю складаю подяку родині, приятелям і знайомим за вислови співчуття, за пожертви на Служби Божі, за щедрі датки на добродійні цілі в пам'ять покійного, за чудові квіти та за участь в похоронних Богослуженнях.

Щиро дякую отцеві парохові Павлові Лабінському за відправлення Служби Божої та похоронних відправ на цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку.

Щира подяка: інж. Дамянові Ґечі, інж. Дмитрові Демидюкові і Михайлові Захаркові, котрі своїм співом звеличали похоронні відправи.

Сердечно дякую проф. Іванові Головінському за теплі слова пращання, як рівнож інж. Олегові Клецору за пращання від місцевого відділу УКК.

Сердечно дякую Григорієві Добушові, котрий пращав покійного на цвинтарі від Організації Українських Націоналістів. Під час тризни Добуш також відчитав листи співчуття для родини, котрі наспіли від друзів членів Організації Державницького Фронту міста Чикаго і Фльориди.

Ще раз сердечно дякую о. Павлові Лабінському за відправу Служби Божої в сороковий день по смерті покійного.

Дякую усім приятелям і знайомим, котрі прийшли відпровадити покійного на вічний спочинок.

НА СЛУЖБИ БОЖІ зложили:
20 дол. Шаповаленко В. і А.;
по 10 Головінський Н. і І., Гуцул Я. і Б., Хомут В. і О., Стандритчук Х. і Б., Дорошенко В. і Л., Панас С. і А., Панас С. і А., Коваль, І. і С., Кинік С. і А., Сестрицтво Пречистої Діви Марії в Ню Брансвику.

НА УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ЦЕРКВУ в НЮ БРАНСВИКУ:
300 дол. Катерина Бацвин і Віра Бацвин-Головінська.

КВІТИ НА ПОХОРОН:
Лушчак М. і Ґ., Коваль В., Дорошенко В. і Л., Гуцул Я. і Б., Відділ ООЧСУ.

НА „ФУНДАЦІЮ ВОЛЯ":
500 дол. Катерина Бацвин і Віра Бацвин-Головінська,
100 Кармін Черменера;
по 50 Демедюк Д. і А., Стойко В. і М., Головінський І. і Н., Хомут В. і О.;
40 Добуш Г. і Г.;
по 25 Барабаш А., Тихий, М.;
по 20 Захарко М., Кинік С., Івахів Я. і Г., Гуцул Я. і Б., Коваль В., Балабан Р., Фіцик В., Катамай Б., Відділ ООЧСУ — Фльорида;
по 10 Колтовський В., Чировський М., Курман М., Сахаревич;
по 5 Хомяк В., Манко П., Вілчинський.

НА ФОНД ЧОРНОБИЛЯ:
200 дол. Катерина Бацвин і Віра Бацвин-Головінська;
50 Головінська М.;
25 Городецькі Я. і О.

НА ЦЕРКВУ В КРИЛОСІ, УКРАЇНА:
100 дол. Панас С. і А.

Дружина КАТЕРИНА з донькою ВІРОЮ і внуком РОМАНОМ

• ДО ВИНАЙМУ •

• ПРАЦЯ •